

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagooblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Erdős Sándor • Tumicz Krisztina • n13
• Cat_ • A.K. András • The Economist
• Xenothep • Tessa R. Lambrick • Hypnos
• Cyrus Livingstone • HomoErgaster
• Kohász • kovacsgabor • jocker
• edwardhooper • DadaistaB
• angyalka146 • Natali Sanders
• Józsa Bence • Ann Heart • atesz990
• Claudius Oltarimanus • csabi6669
• Kristállysólyom • galbena
• Czinkóczi Krisztina • Schlekman János
• Craz

XVII. évf., 3. szám, 2025. március

Avenging Spirits

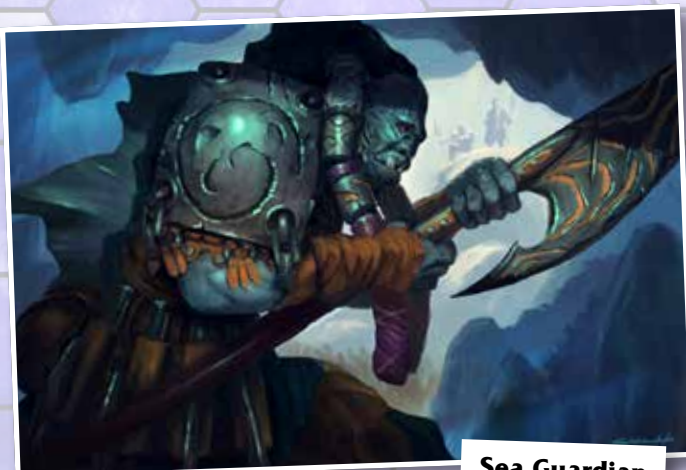
Attack in the Swamp

Fountain of life

Island

Sea Guardian

Cyber Ninja vs Mech

INFO BOX

SATORU WADA – FANTASY ILLUSTRATOR

Kanagawa, Japan

Portfóliók:

<https://www.artstation.com/satoruwada>

Weboldal

<https://www.pixiv.net/en/users/10507771>

Közösségi média:

<https://x.com/satoruwadaart>

<https://www.instagram.com/satoruwadaart>

Szerkesztői köszöntő

Oly gyorsan telnek a hónapok, már megint itt van egy új Lidércfény AKF. Én nem is értem. :)

Ráadásul megint teli vagyunk remek novellákkal és versekkel, mi több exkluzív tartalommal is. Ezt viszont értem, de nem enyém az érdem, hanem a tisztelt alkotóké. Köszí, köszí! :)

Mivel lassan kitavasodik és jön a jóidő, bizony előbújnak a sárkányok is, ám közülük csak egyfélével kell vigyázni, a házisárkánnyal, az nagyon veszélyes! :) Persze ha vannak a közelben Garabonciások, ők kisegíthetnek a bajból. :)

Apropó Garabonciások! Úgy tűnik, hogy a moly.hu-s közösség határozottan szereti a Nagy Gergely festményeihez készült novellákból összeállított kötetünket. Legalábbis a 89%-os elismertségből, és a pozitív értékelésekből erre következtettek. No meg talán az is jelent valamit, hogy jelenleg 17-en tették kívánságlistára, 24-en várólistára, és ketten éppen olvassák. Szóval örülünk, Vincent? :)

De nem is szaporítom tovább a szót, olvassatok, szórakozzatok, kapcsolódjatok ki a szürke hétköznapokból!

-J.C.

Tartalomjegyzék

Novellák

Erdős Sándor - A halászlé	4
Tumicz Krisztina - Káka munkanapja	5
n13 - A vágy titokzatos tárgya	6
Cat_ - Alkotás az alfenéken.	7
A.K. András - Aristid és az egy ellopott ruhadarab esete.	8
The Economist - A csillagok közé	12
Xenothep - Extra szünet	19
Tessa R. Lambrick - Kávét, feketén.	24
Cyrus Livingstone - Full house	28

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Czinkóczi Krisztina - Az egyesülés	34
Schlekmann János - Ízében a sorsa	34
Craz - Kis kiruccanás.	35

Sorozat

Hypnos - Ablak a túloldalon - 3. rész	37
--	----

Könyvajánló

HomoErgaster	
- Edward Ashton: Mickey 7	46

Mozijegy

HomoErgaster - Mickey 17.	47
--	----

Versek

Kohász - Eredendő bűn	48
kovacs-gabor - Viadukt	48
Erdős Sándor - Vakond Péter	48
jocker - Az élet	49
edwardhooper - Pipacsok	49
DadaistaB - Lélek kapocs.	49
angyalka146 - Átok földön.	49
Natali Sanders	
- Egy el nem táncolt lépés...	50
Józsa Bence - Tündérország.	50
Ann Heart - Hajnali szél	50
atesz990 - Mióta	50
Claudius Oltarimanus - Bébiszitter.	50
csabi6669 - Köszönöm, Uram...	51
Kristálysólyom - Vihar '15.	51
galbena - Lidérc	51

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Erdős Sándor

A halászlé

Kis baráti társaságunkat többek között három, számunkra akkor roppant fontos hobbi tartotta össze és tette színessé ifjú éveinket, ez a horgászat, a lányok és az alkoholos italok szeretete. Persze azóta az évek során ezeket a hobbikat minimalizálni kellett. Főszerepben a lányok maradtak. Egyes számba váltottak, és azóta feleségnek hívják őket, másodhegedűs a horgászat és kiveszőben az alkoholos italok szeretete.

Ám, ez ifjonti éveinkben nem így volt. Vadak, felszabdaltak és vidámak voltunk.

Ragyogóan süttött a nap egy júniusi szombaton, mikor a „Halászkert” néven futó vendéglőben Csabival és Öcsivel épp a sört vedeltük, amikor remek ötletünk támadt. A gondolataink mindig egy valóságban futottak, ezért, mikor a vendéglő címerére nézve, ami egy bográcsban fátyolos szemmel figyelő mutáns halat ábrázolt, remek ötletünk támadt.

– Skacok, holnap menjünk el horgászni! – dadogta Csabi. – Főzünk, no meg vedelünk. Mit szölközök hozzá?

Két korty között a korsó fölött buzgón bologattunk Öcsivel.

– Tök jó! – mondta Öcsi két böfögés között. – Viszünk bográcsot meg egyebet, és főzünk jó kis halászlévet.

Ezek után már sok szót nem is vesztegettünk a témára. Homályra ittuk magunkat, megegyezve abban, hogy másnap reggeli tizenegy óra tájban találkozunk a kisváros egyetlen vasárnap is nyitva tartó kisboltja előtt.

A szememet majdnem kiégette a bágyadt kora nyári nap, mikor másnap a kisbolt előtt talákoztam két vasalatlan arcú barátommal. Mivel szándékaink szerint ma is inni fogunk és egyébként is egy földutakkal is alig rendelkező holtághoz megyünk horgászni és főzni, kerékpárokkal érkeztünk. Itt azért meg kell jegyezni, hogy a boltban vásárolt gyógsör elpusztításáig a paripáink elég makrancosak voltak.

Csabi hozott horgászbötköt és csalinak kissé megpuhult gilisztákat, Öcsi pedig egy pompás bográcsot, ezért a maradék hozzávalót nekem kellett beszerezni. A halászléhez vásároltam a boltban vöröshagymát, pirospaprikát,

kenyeret és egy rekeszt sört. Ezek fontos hozzávalók! Öcsi rábeszélte, hogy vegyek pár szem krumplit is, hogy „hajábansültkrumplit” is tudjunk sütni.

Miután felmálháztuk a bicajokat, verejtékezve tekertünk a Feketeerdői holtág halakban bővelkedő vizei felé. Mire odaértünk, a bicajom kicsit könnyebben engedelmessé vált a kormányozdulataimra, hiszen a csomagtartón lévő rekesz tartalma lassan a veséinkbe vándorolt.

A valamikor tehénitónak használt dunai holtág pompás látványt nyújtott, mikor agyonizzadva megérkeztünk célunkhoz. A bicajokat a földre dobtuk és pucérra vetkőzve a vízbe vetettük magunkat. Pompás volt.

Pár perc múlva komolyra véve a figurát felcsaliztuk botjainkat a mumifikálódott gilisztákkal, és bontottunk egy sört. Fontos dolog a munkamegosztás, ezért sorsoltunk, és rám esett a fagyújtás és tűzrakás méltatlan feladata. Megküzdöttem a susnyásban vérre szomjazó szúnyogokkal, és egy karra való fával visszasántikáltam a fiúkhoz. Akkurátusan máglyát raktam, miközben Öcsi egy bográcsot farigcsált, és meggyújtottam... volna a tüzet. Ám gyufa az egyikünkönél sem volt.

Idegállapotba kerülve a közeli faluba igyekeztem. Gondoltam a kocsmában beszerezhetem a tűzgyújtáshoz nélkülözhetetlen kelléket.

Miközben a hátizsákomba pakoltam a tíz doboz sört, elégedetten néztem a kezemben tartott gyufára, amit egy vidám nótát éneklő pasastól kaptam kölcsön. Na azt nézde meg, mikor kapja vissza!

Verejtékezve tekertem vissza a srácokhoz, ráérve gondolkozni azon, hogy talán már a fogott halakat is megpuhították és nekiláthatok főzni. Bár vizet nem hoztunk magunkkal, de a Dunában van bőven, vagy nem?

Öcsi és Csabi vörösre égve horkoltak a fűvön feküdve. Nemsokára az is kiderült, hogy egy fia hal sem akadt a horgukra.

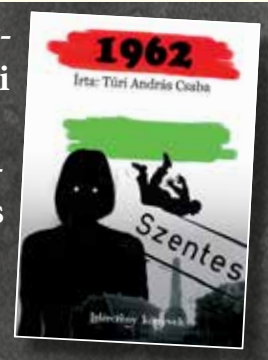
A tűz már égett, hal sehol, ám Öcsinek hála van krumpli. Van hagyma, pirospaprika, a Dunában víz, no meg szikkadt kenyér.

Jól esett a paprikás krumpli mind a hármunknak.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

Tumicz Krisztina

Káka munkanapja

Bumm, bumm, bumm, mintha közeledő farsangi menet dobolására ébrednék, amit a kereplő recsegő hangja kísér. Felülök az ágyban. Törként hasít a halántékomba, hogy ez az a reggel, hogy minden évben ilyen ez a reggel. Masszírozom a fejemet, hogy alábbhagyjon a fájdalom és képesnek érzem magam elhagyni a takaró langyát, kibotorkálni a konyhába, lefőzni egy jó erős feketekávét. Legalább ennyi időre hagyna békén..., legalább idén ne gyötörne. Idáig jutok a tervezgetéssel, amikor megint bumm, bumm, bumm, és kereplés.

Hogy utálok! Mire jó ez az ostoba játék? Rongyos menyecskeruhába öltöztetett szalmabábu készítés? Dalolászás? Máglyarakás? Tűzgyújtás? És miért így kell velem felvenni a kapcsolatot? A télüzés bibliájában hova van ez írva? Volt már olyan év, amikor nem végeztem el munkámat, vagy rosszul végeztem el? Bumm, bumm, bumm, hogy a franc esne bele ebbe a farsang farkának nevezett napba! Feladom a pihenésbe vetett hitem, amit tegnap mára terveztem, és kidugom a takaró alól a lábam, papucsba bújok, egy perccel később meg már a konyhában félkómásan gyömszölöm a kávéőrleményt a kotyogóba. A fejem még álmatagon zsong, amikor magamra ripakodok, hogy ne csalj! Púposra tömd meg a tölcser! Ma szükséged lesz rá! Meg ilyeneket motyogok. Aztán méregbe gurulok. Már érződik a mai nap tüzes hangulata, a bensőben elterjedő lángolás. Átjár a talpamtól a fejem búbjáig. Próbálok elhessegetni, kitessekélni magamból a tüzet, hogy legalább a reggeli kávézásom idejére tűnjön el. Vehetné ráérősre a mardosást. Hiába rimámkodom, már verejtekezem a hőségtől. Hát persze, ma lázas leszek, izzadom, szalmababává válok, hogy az a gyökér barátom, Ignác, valami középkori hiedelemre hivatkozva a tér közepén felgyújtson. Azzal etet, hogy ezen a napon a gonosz szellemek kelnek életre benne. Tojok rá, dörmögöm, miközben kiskanállal monotonon pakolom egymásra a darált kávé, lapogatom, töltöm, majd amennyi porrá zúzott szemet csak bírok, a szűrővel a tölcserbe zárom, beledugom a vízzel teli tartályba. A tömítógumira a szett felsőrészét a kávéfőző bakelit fülénél megmarkolva rácsavarom. A tűzhelyhez lépek. Gyufát húzok ki a dobozból, hogy meggyújtsam a gázzórsát. Meglegyint a kétségbeesés, és az égő gázzórsza nézése közben átsuhan az agyamon, hogy tűz, tűz, tűz!

Az agyamra gondolok, a szerkezetére, az egymással kommunikáló sejtjeimre, a gyomromra meg a beleimre hasonló gilisztákra. Hogy a gyomrom még mindig gyomorból van-e, és a beleim még mindig tekeredő giliszták-e, vagy már szalmakötésre alkalmas, száraz, gyúlékony üreges hengerek, nem tudom. A bakelitfülénél tartott kotyogót felcsapom a gázzórsára, és megyek, felhívom Ignácot, megkérdem, hogy van. De eszembe jut,

hogy minden évben ezen a napon az történik, hogy én hívom, ő felveszi a kagylót, és csak annyit tudok mondani, szia, itt Káka. És már fenyegetőzik is, hogy gyere ki a térre hogyha mersz, megpirítlak, komposztot, ipari cellulózt csinálok belőled, te biomassza ivadék, te, te, gyere ki a térre, hogyha mersz!

Mégsem hívom fel idén. Inkább öltözködni megyek.

Fene sem érti, de megint olyan ízléstelenül válogatom össze a gönceimet, hogy egész évben szégyenkezve fogom nézni a rólam készült fotókat. De bárhogy erőlködöm, nem bírom felhúzni a menő cuccaimat. Helyettük nagy szürkés-kék kockás, fehér paplanhuzatjából varrt hosszú ujjú hálóinget veszem fel. Tudom, hogy a párnahuzat is megvan, ezért tovább főtröm(?) a szekrény mélyét. Megvan. Hurrá! Ezt a fejemre fogom húzni, mert nem akarok látni semmit. Főleg nem a hálóing alól kikandikáló lábam. Világossá válik, hogy idén is szalmára megy a dolog. Ezt már ébredéskor tudtam, vagy inkább éreztem. Mindegy! Hosszasan nézem a lábam, mintha indából szőtték volna. Már nincs bőröm, húsom, se inakat nem látok, se csontot. Pedig az emberi lábszár csontjai jellegzetesek. A hülye is felismeri, annyit mutogatták a tévében.

A takarmánynak természetett növények szárait látva azon tűnődöm, nem túlzom el egy kicsit ezt a farsangi zagyaságot? És ekkor megpillantom nagyanyám narancssárga kockás abroszát. Azta! Kendermadzaggal a hasam elé kötöm. Király! Turkálok tovább a szekrényben, talállok vörös csíkos abroszt. Szemrevételezem. Nem árt megbizonyosodni róla, hogy mára éppen ez a tökéletes rongy. Fontos, hogy összeillők legyenek a ruhadarabok. Csíkokra tépkedem. Majd a fejemre húzott párnahuzatra fogom kötözni, úgy hogy a nyakamból a mellkasomra lógjanak. Idén leszek a legtutibb kiszabáb! Bumm, bumm, bumm, sss, sss, sss, és beszippantom a lefőtt kávé árulkodó illatát.

Félig felöltözve, a kiegészítőkkal kezemben a konyhába indulok. Járásom túlságosan merev, töredezett. Elzárom a gázt, csészébe töltöm a tüzes fekete lét. Nem ilyen rugalmasan, hanem mint aki életében először csinálja, lassan, darabosan. Utána leülök a konyhaszékre. Elrettenve eszmélek rá, hogy a nyakamon a fejem szárazan porzó rovargarázs, lepkék és szitakötők nemzeti parkja. A torkom elszorul. Megakad a nádszálak üregében a levegő. Lehetséges, hogy máris kiszabáb vagyok. Valószínűleg. Nem tudhatom biztosan, amikor magamba öntöm a forró koffeint, amitől a gyomrom labdaccsá válik, egy arabika ültetvényé. Beletúrok. A kávéleves szalmaszálakba. A fenébe! Már megtörtént. Húzom vissza a tűzforró ragacsos nádszálkezemem. Már kiszabáb vagyok, és megyek dolgozni.

A bazi nagy lufifejemre húzom a párnahuzatot, felkötözöm a nyakdísz és a bejárati ajtó kilincsét fogom, amikor

eszembe jut az a rohadt szalmakalap. Bent van az is a szekrényben. Szerencse, hogy vakon is tudom, tavaly hovátettem, mert alátásom sem a tegnapi. Visszacösszörgök a szobába, kiveszem a szekrényből a kalapot, felcsapom a fejemre, és így megyek le a térre.

A párnahuzaton át látom, hogy a téren ott van Ignác. Intek neki. A nézésétől megfeszülök.

– Kisze, kisze, haj! – Kezében égő gyufával csúfolódik rajtam.

– Baszódjál meg, te gyújtogató hülyegyerek!

Körbenézek a téren. A máglya készen áll. Kiszebabák jönnek. Az emberek télűző rigmusokat kiabálnak. Hogy utálom! Ignác kezében gyufa ég. Az égő gyufafejről jut eszembe, hogy van ebben valami félelmetes, amikor az ember legjobb barátja egyik napról a másikra az ellenségévé válik. Fel fog gyújtani! És a tekintetemet továbbra is a gyufafej égő vörös pontjára szegezem.

– Ne! – kiáltom, de hiába, Ignác megőrült.

A tűz elkapja a szoknyámat, végigfut a testemen, azután füst, és sűrű sötétség.

n13

A vágy titokzatos tárgya*

**Jelen szórakoztató írás nem saját ötleten alapul, és tökéletesen fikció, azaz nem tükrözi a szerző életrajzát, tapasztalatait.*

Így, hogy lassan már az életem vége felé közelítek, és a gátlások meg a férfiúi szemérem úgy hull le rólam, mint az októberi erdőn átsuhanó szél kavarta rozsdás falevelek, elmesélek nektek egy igaz történetet.

Ez amolyan coming out-féle a részemről.

Próbálom a távoli múltat felidézni... Igen, még az oviban kezdődött, ott, azzal az első csókkal, a kék gömbmászóka tetején. Már akkor biztosan tudtam, hogy vagy Ágika lesz a feleségem, vagy senki, mert neki annyira fényes kék szeme volt, meg szőke copfjai, és olyan vidáman énekelte a Bújj, bújj, zöld ágat meg a Hopp Juliskát, hogy egyből szerelmes lettem.

Aztán később jött az iskola, és nekem, esetlen vékony lábú kamasznak már az olyan lányok tetszettek, akik meglátták bennem az érzékeny lelkű költőt, később a kemény rockzenészt.

Aztán huszonevesen már árnyalódott a kép. Azokra a csajokra buktam, akik megtanítottak a testi szerelem fortélyaira. Mindent is akartam, de abból legalább sokat. Tudom, akkor a mennyiség a minőség rovására ment, de se baj, nem számított.

Még szerencse, hogy az ember nem kap meg mindent, és valahogy túléli ezt is, minden súlyosabb következmény nélkül.

Harmincas éveimben már elég érettnek számítottam, és az igazi nagybetűs „NŐ”-re vágytam, aki a társam lesz, aki elkalauzol az Élet sűrű, sötét és viszontagságos erdei-

ben, aki sziklaszilárdan kiáll mellettem. Értsd: neveli a vásott kölykeinket, mossa a vonalkódos alsógatyáimat, ebédre elém rakja a tűzforró húslevest a rántothúskrumplipüré kombóval és az obligát ubisalátával. Egyébiránt dolgozik, mos, főz, takarít. Mindig csinos, ápolt, jókedvű. Bármikor szexre kész, és megértő, ha éppen csendre és nyugalomra vágyom. Egy darabig kerestem őt, de aztán feladtam.

A negyvenes éveimben párszor elváltam, majd újrán-sültem. Felfedeztem magamnak a szofisztikált nőket. A fiatalabb nőket. Az elvont nőket. Az idősebb nőket. A kövér nőket. A sovány nőket. Az alacsony nőket. A buta nőket. Az... Mondanom sem kell, hogy ők mind-mind új szint jelentettek életem változatos palettáján. Aztán gyorsan elszálltak ezek az idők is.

Az ötvenes éveim már a tökéletes felszabadultságról és az önmegvalósításról szóltak, kipróbáltam magam bárkivel, bárhol. A mérték számomra sosem volt érték. Megvolt nekem minden: kurvák, swinger klubok, BDSM bulik, queer varánuszok, koszos pókmajmok, egy női testben élő meleg férfi... egyszer még egy betépett gumikecskével is csináltam, de az csak tévedés volt.

Nem bántam meg semmit, de hogy megvénültem, az eltelt idővel valahogy megjött a bölcsesség.

Most, hogy az égvilágon már mindent kipróbáltam, végre tudom, hogy mit szeretnék, és ez olyan jó, olyan felszabadító. Nincsenek eget rengető elvárásaim, extra kívánságaim.

Már csak egy olyan nőre vágyok, aki kedves, és nagy mellei vannak.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a simagöröngyösi zombi apokalipszis neked szól!

A két kötetes antológia ingyenesen, több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Cat_

Alkotás az alfenéken

– Jöjjön! Mi a panasz?

– Jó napot, doktor úr! Furcsán működik az emésztésem mostaná...

– Ja, azon ne aggódjon, maga a negyedik ma! Rota. Elkapják a gyerektől, aztán összevissza pingpongazzák egymásnak az irodában.

– Nincs gyerekem, doktor úr. És home office-ban vagyok másfél éve.

– Aha. Oké, meséljen!

– Úgy kezdődött, hogy nagyvécézés közben elkezdett viszketni a se... szóval, az ánusom. És amikor odanyúltam, egy darabka papírt tapintottam ki.

– Vécépapírt. Nyilván odaragadt. Ez normális.

– Nem! Nem vécépapír volt, doktor úr, hanem nyomtatópapír. Ánégyes, vagyis annak egy darabkája. Logikus, mert egy egész ánégyes nehezen fért volna el odabent, ugye? De nem ez volt a legfurcsább, hanem hogy szöveg is volt rajta.

– Szöveg?

– Ühüm, egy vers. „Szifonszonett” címmel.

– Szifonszonett?! Na ne szórakozzon velem, nem érek erre rá! Nem látja, hányan ülnek még odakint?

– Én nem szórakozom, doktor úr! Ez megtörtént velem! Sőt, most is történik. Ma reggel például „A szomorú szig-mabél panaszai” jött ki a se... a fenekemből.

– A szomorú szigma...?

– ...bél panaszai.

– Elsőre is értettem. Ekkora hülyeség... Várjon! Eszembe jutott! Említettek valami hasonlót a Háziiorvosi Szemle egyik számában.

...

– Aha... aha. Hmmm. Meg is van. Aha... aha. Érdekes. Aha. Nahát!

– Baj van, doktor úr?

– Nem. Vagyis nem tudom, a magáé a szindróma új formája lehet. Azt írja a Szemle, eddig csak olyan eseteket jegyeztek fel, hogy BKK-ellenőrök kitöltött csekkeket ürítettek. Na de verset?! Nahát! Fantasztikus!

– Bajuk lett tőle? Úgy értem, hosszabb távon. Erről nem írnak valamit?

– Nos, a csekkszékelést semmiképp sem mondanám egészségesnek, de azon kívül nem, nem lett bajuk.

– Jaj, nagyon megkönnyebbültem. Szóval nem muszáj megszüntetni?

– Miért ne akarná megszüntetni?

– Viccel, doktor úr? Sose volt még ilyen sikerem! Régóta írogatok, tudja. Amatőr költő volnék. Mindig elhajtottak a szerkesztők a francba, hogy a kutya se kíváncsi a szerelmes ömlengéseimre. De most, most végre kiadják két versemet is!

– A „Szifonszonett”-et, gondolom...

– Nem, „A beöntés balladája”-t, meg az „Üvöltő úrgyúrúfütty”-öt. A „Szifonszonett” korai zsenyémet, azt még nem mertem beküldeni. De most, hogy mondja, jó lesz a készülő verseskötetembe.

– Szóval, maga tulajdonképpen azért jött, hogy validáljam az állapotát.

– Micsinálja?

– Mondjam azt, hogy normális.

– Hát, tulajdonképpen igen.

– Egyébként... Azt írja a Szemle, hogy a jelenség általában spontán szűnik két-három hónap után.

– Komolyan?!

– Én csak annyit tudok, amennyit a Szemle ír. De mivel a versek bonyolultabbak, mint a csekkek, lehet, hogy magánál kicsit tovább fog tartani. Négy-hat hónapra saccolnám.

– Négy-hat hónap? Jaj, ne, az is nagyon kevés! Ennyi idő alatt nem tudom befejezni a verseskötetet! Nem tudna javasolni valamit?

– Egyen sok aszalt szilvát, mit tudom én! Talán segít. Adott már címet a kötetnek? Nehogy véletlenül megvegyem.

– Igen, „Szavak, melyek vécépapírra hullanak”. Vagy inkább „Rímvihar a porcelán fogságában”? Még nem döntöttem el. A doktor úr melyiket választaná?

– ...

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

A.K. András

Aristid és az egy ellopott ruhadarab esete

A tengerpartra néző főbejárat, és az afelett álló felirat hirdeti az igen előkelő nyolccsillagos „Fogadó a döglött patkánybélhez” Casshíno és Resstorrante létjogosultságát a rakodómunkások, tengerészek, gyilkosok, hamiskártyások, csalók, szélhámosok, kalózok és csempészek eme igen magas szintű társadalmi hierarchiájában. Természetesen csak sötétedéstől pirkadatig. Tisztességes matróz nappal alszik, vagy józanodik. Ám de semmiképpen sem dolgozik, mert a tisztesség és a becsület azt nem engedi. Csak ha muszáj. Mondjuk a kapitány a fedélzeten van, és korbáccsal a kezében adja a munka ütemét. Hősünk is egy késő esti, ez idő tájt alkalmas időpontban érkezett eme igen magas nívóval rendelkező hagyományörző késdobálóba.

– Elnézését kérem, drága uram! Félreállna kérem? – kérte illedelmesen a vállai szélességével mindkét lengőajtót teljes mértékben kitöltő kidobóembert vállalkozó szellemű emberünk.

– A bocsánatáért esedezem drága uram, de nem lehet – mosolyodott el kedélyesen az.

– Miért nem? Csak nem netalán földbe gyökerezett a lába? – érdeklődött némi gúnnyal a betérni igyekvő vendég.

– Olybá tűnik akadályoztatva lennék. Ámbár a lábaim valóban kissé mintha meg lennének macskásodva.

– Értem. Mi által? – engedte el kését zsebében törvénytisztelő állampolgárunk.

– Macskát nem láttam a környéken sem. Így gondolom ez szorult helyzetemnek köszönhető – rántott egyet vállain a díjbirkózó kinézetű smasszer.

– Az akadályoztatására gondoltam, bár ahogy jobban átgondolom, valóban egyetlen macska sincs a környéken – nézett körbe teátrálisan Arisztid. – Ez idő tájt szoktak koncertet adni.

– Mármint a macskák? Mivel én ajtónálló lennék – kérdezett vissza bicepszeivel játszva a szekrény méretű stráza.

– Azok is. Amúgy a meglátása rendkívül helyes és perpillanat igencsak aktuális. Ezért kértem meg oly szépen önt, vonszolja már arrább azt a rogyant seggét, ha lenne oly kedves!

– Mint mondtam, ajtónálló lennék – igazított sértődötten az ruházatán. – Miért? Ki még?

– Ki mi?

– Ki ad még koncertet?

– Zsellér úr. Amúgy ebben nem volt vita köztünk.

– Zsellér úr ügyében? – hüledezett a meghökkent toronydaru.

– Nem. Az ajtónállás kérdésében – markolta meg ismét kagylóhéj-berakásos bicskáját az egyre türelmetlenebb vendégjelölt.

– Örülök, hogy megérti szorult helyzetem.

– Persze, hogy megértem! Jelenleg két ajtónálló beszélget egymással a kora esti éjszakában, meleg barátsággal – próbált barátságos hangnemet megütni Arisztid.

– Ezzel én vitatkoznék, ha megengedi uraságod! – csatant fel határozottan az izomember.

– A meleg barátság zavarja?

– Az is.

– Hát még mi? Talán a kora esti éjszaka meghatározását nem tartja időszerűnek?

– Az hibátlan behatárolása volt a hajnali három órának szerény véleményem és a törzsvendégek hangulatát figyelembe véve. Mégis, ha őlordsága megengedi, a két ajtónálló fogalmának létjogosultságát vitatnám.

– De hát mindketten ajtóban állunk.

– Ebben téved az úr! Felhívnám a becses figyelmét arra az apró, ámde ugyebár nem elhanyagolható tényre, miszerint nekem van ajtóm, amiben állok, tehát én ajtónálló vagyok. Ön meg ugyebár ezzel a méltánytalanul alulbecsült előnnyel nem rendelkezik, lévén, nincs a birtokában egyetlen ajtó, de még csak a kerete se, ezáltal ön nem lehet ajtónálló.

– Valóban megfontolás tárgyát képezi az eszmefuttatása. Még ha oly módon is értelmezzük, ahogyan azt az imént ecsetelte. Mégis azt kell, hogy mondjam, kegyelmes uramnak a teóriája sántít egy picit, legalábbis abban a formában ahogyan azt lefestette. Mondhatnánk úgy is, hibás meghatározása a helyzet abszurditását figyelembe véve a konstans tematikának.

– Nem vagyok festő. Az ajtómról ráférne ugyan egy új szín, ami igaz, az igaz. Mindazonáltal nem az én dolgom ezen segíteni.

– Akkor mi a dolga?

– Már mondtam. Ajtónálló lennék.

– Jaj, kérem! Ha javasolhatnám méltóságodnak, engedje már el azt az ajtófóbiáját, mielőtt belefájdulna a feje! – Arisztid elengedte bicskáját és kotorászni kezdett bronz bokszerre után.

– Ennek semmi akadálya – vette elő mosolyogva ólommal töltött bikacsökét a belépéseket kontrolláló felvigyázó.

– Akkor ezt megbeszéltük – engedte el megtalált, ám de ugyebár a helyzet szifilisztikáján átértelmeződött konjunktív tudatalattin tenyerébe csusszant és ott megmarokolt bronz bokszerét. – Beengedne kérem?

– Mérhetetlen sajnálatomra nem tehetem.

– Úgy látom, önnek komoly problémái vannak az ajtókkal.

– Meglehet. Ámbátor, ha uraságod megengedi, itt jegyezném meg, nem ezért nem mehet be. Hanem mert ajtónálló lennék.

– Már megint kezdi?! Nem tudna ajtónállni valahol másutt?! Mondjuk fél méterrel arrább? Esetlegesen javasolhatnék önnek egy rendkívül jó Cicholómókust?

– Nem, nem tehetem, és háziállat nem bevihető.

– Nagyon jó! Ezzel teljes mértékben egyet tudok érteni. Mert nem akarok bevinni háziállatot, hanem ki. Na jó! Nem házi, de állat. Főleg a nyolcadik rum után.

– Kicsoda? A Cicholómókus?

– Persze! Tavalyelőtt diplomázott.

– A Mókus?

– Neeem! Nem figyel kérem?! Zsellér úr.

– Az énekes?

– Énekes?! Kik énekelnek itt?

– Hát a macskák.

– Nincsenek is macskák.

– Hát ez az! Amióta az a kínai kinyitotta a kifőzdéjét, egy darab se – kontrázott a kidobóember.

– Ön rasszista?

– Nem. Ajtónálló lennék.

– Mi a baja a macskákkal?

– Semmi.

– És Zsellér úrral?

– Ki az a Zsellér úr?

– Figyeljen már kérem egy picit arra, amit mondok! Az a koncertező Cicholómókus, akinek tavalyelőtt lett meg a diplomája.

– Hogyan lehet egy mókusnak diplomája?!

– Ó nem mókus, hanem Zsellér úr.

– Ha nem mókus, akkor mi? Az előbb mondta, hogy állat.

– Csak a nyolcadik rum után. Na ja. Azután én is állat leszek.

– Átváltozik? Akkor nem mehet be! Háziállat nem bevihető.

– Nem vagyok se házi, se állat.

– Az előbb mást állított. Teljesen összezavar!

– Na most jól figyeljen, kérem! Elmagyarázom. Zsellér úr a koncertező Cicholómókus, akinek tavalyelőtt lett meg a diplomája. Ha megiszik nyolc rumot, akkor állatként fog viselkedni. Ha én megiszok nyolc rumot, akkor én is állatként fogok viselkedni. De leszögezem, semmiképpen sem házi. Gondolom ön is.

– Nem vagyok ács se.

– Ki mondta, hogy maga ács?! A mondandómat szegezem le. Azt állítottam, maga egy állat.

– Most sérteget?! – düllesztette ki amúgy sem kis mellkasát a kolosszus ajtónálló.

– Ááh! Dehogy! Teljesen összezavar! Ha megiszik nyolc rumot, akkor lesz állat.

– Nekem ehhez tizenhat kell.

– Na végre! Végre konszenzusra jutottunk! Zsellér úrnak elég nyolc is. Nekem is elég. Magának tizenhat kell. Most, hogy ezt tisztáztuk, akkor bemehetek?

– Ha nem házi, de állat, akkor se mehet be.

– Még nem ittam rumot, ámde ugyebár szándékomban áll.

– Nyolcat?

– Igen nyolcat. Szíveskedjék átértelmezni a szabályzat eme ide passzoló paragrafusát kérem alássan öexcellenciáját! Mit is mondott, hogy hívják? Ugye arról nem szól a fáma, hogy kifelé nem lehet állatot vinni.

– Nem mondtam a nevem. Amúgy igen, kifele lehet. Kivéve, ha a főnök beszélő papagája. Akkor nem.

– Oh, bocsánat. Meglehet, a nevével kapcsolatosan hallucináltam. Ezek az első alkoholelvonási tünetek lehetnek. Ilyenkor mindenhol fehér egereket látok.

– Háziállat nem vihető be! Ugyebár, a fehér egér nem vadállat. Ebből következik, hogy házi.

– Őket kint hagyom. Így rendben leszünk?

– Igen.

– Bemehetek?

– Nem.

– Most meg miért nem?

– Mert mi csak fizető úriember vendégeket fogadunk.

– A Fogadó a döglött patkánybélhezbe csak fizető úriemberek mehetnek be?

– Casshinó és reestorrante! Természetesen, mert ez nem az adományosztó lerakat.

– De hát kérem, én fizetővendég vagyok! Három napja van munkám is életemben először. Tehermentesítő vagyok a központi pályaudvaron.

– Én meg ajtónálló. Mégis mit tehermentesít? Vagonokat rakodik? Az nem éppen jól fizető és még annál is becstelenebb munka.

– Hová gondol kérem?! Kinek néz maga engem?! – húzta ki magát sértetten a leendő vendég.

– Egy csóró nincstelen csövesnek, aki idejönne melegedni és balhét csinálni, hogy aztán nekem keljen kidobnom – vette le és törölgette meg az éjszakai sötétben elengedhetetlen felszerelésként kincstárilag kiutalt napszemüvegét az ajtónálló izomember, miután rálehel párszor.

– Ez nem helytálló még csak véletlenül sem! Mert teszem azt „ÉN” rendelkezem megfelelő alaptökével! – csattant fel a sértettségében szipogó, ártatlanságát mindhiába bizonygató vádlott. – A többivel kapcsolatosan kérem szerezz be az ehhez szükséges bizonyítékokat mielőtt vádaskodik!

– Tehát nem akar balhét csinálni? – nézett rá kételkedően a napszemüvegét éppen a fejére illesztő közalkalmazottnak éppen nem nevezhető munkavállaló.

– Természetesen nem akarok semmit sem csinálni, az fárasztó tud lenni. Csak egy picit lebököm Zsellér urat.

– Nem el akarta vinni? Lebökésről nem volt szó! Azt hittem, a barátja.

– Az is. De ugyebár üzletben nincs barátság.

– Ez igaz, üzletben nincs.
 – Na akkor, ha már a tárgynál vagyunk, mint mondtam, kiegészíthetném egy kicsit.
 – Meg akar vesztegetni?! – A kidobóember érdeklődése ismét a betérő irányába fordult.
 – Hová gondol kérem?! – húzta ki magát az sértődötten.
 – Dehogyan akarom megvesztegetni! Csak le akarom fizetni.
 – Ja! Az más – lágyult el rögtön a rend és a tisztesség mintaképe képező strázsa. – Annak nincs semmi akadály. Árulja el nekem, kérem, egy tehermentesítőnek honnét van ennyi pénze?
 – Mennyi az az ennyi?
 – A duplája.
 – Minek?
 – Amire gondolt.
 – Az jó! Mert én nem gondoltam semmire sem. Így akár meg is hárszorozhatjuk. Aztán az mind a magáé.
 – Szerintem így nehezen fogunk üzletet kötni.
 – Jó, akkor mondja maga, mire gondolt!
 – Arra, hogy nincs magának egy petákja se. Mert ilyen munka sohasem volt a főpályaudvaron, hogy tehermentesítő – ropogtatta meg ökleit a sokat próbált utcai bunyós.
 – Már hogyan lenne! Csak lehet maga másképp, más néven ismeri. Becsületes és igen gyors lefolyású tehermentesítő üzleteket kötök.
 – Gyors lefolyású?
 – Nagyon gyors!
 – Milyen terhek alól mentesít?
 – Órák, gyűrűk, nyakláncok, pénztálcák, ezüst öngyújtók, aranyórák, efféle csecsebecsék.
 – Ebben mi a tehermentesítés?
 – El tudja maga képzelni, micsoda stressznek van kitéve az, akinek ennyi mindene van?!
 – Jogos. De mégis mi ebben a nagyon gyors?
 – Hát, ha észreveszik, akkor bizony az is, aki kerget.
 – Azt mondta, ez tisztességes üzlet.
 – Az is! Tisztességesen adózom. Ide is ezért jöttem, kérem. A rumnak igen jelentős adótartalma van.
 – Azt hittem, azért a Zsellér úrért jött, aki koncertező Cicholómókusként tavalyelőtt diplomázott, amikor megivott nyolc rumot és állatként viselkedett.
 – Na végre, felfogta! Ténymegállapítása figyelembe véve beszélgetésünk abszurditását egészen lényegre törő és teljes egészében helytálló.
 – Ezer.
 – Ezer mi? Fehér egér?
 – Háziállat nem bevihető.
 – Ugyan, hagyja már kérem! Mind kint maradt.
 – Frank.
 – Frakk? Minek magának ezer frakk?! Operába megy egy hadsereggel koncertezni?
 – Ott vannak macskák?
 – Már nem játsszák.
 – A macskák a koncertet?
 – Nem! Az operában a macskákat.
 – Tehát ott vannak. Akkor mégsem a kínaiak voltak!
 – Csak játsszák a macskákat. Azok nincsenek valójában ott.

– Azt mondta, már nem játsszák.
 – Nem is, mert a kínaiak megették őket.
 – A színészeket?
 – Azokat is, mert ajtónállók voltak.
 – Ezer frank.
 – Na végre! Megint az üzlettel foglalkozunk. Svájci frank?
 – Nem szeretem a svájcit.
 – Maga tényleg rasszista! Se a kínai nem jó, se a svájci?
 – A macskákat sem szeretem.
 – Most meg mi baja van a macskákkal?! Megették őket a kínaiak, már nem lesz éjjel koncert.
 – Operett se?
 – Az se!
 – Akkor jó.
 – Miért nem jó a svájci?
 – Mert nem szeretem. Egyszer hátba szúrtak egy svájci biciskával, és azóta víziszonyom van.
 – Hát az meg hogyan sikerülhetett?
 – A dugóhúzó volt kinyitva, nem a kés.
 – Megértem ellenérzéseit ezzel kapcsolatosan. Mondja kérem, látott már maga vízzel teli üveget parafadugóval lezárva?
 – Nem.
 – Érdekes, én sem. Oly kíváncsivá tett! Kérem, magyarázza el a kontextusának a tematikáját eme paradoxon szándékos félreértelmezésének nézőpontjában! Mert sehogy sem akar a fejembe fénni ez a dolog. Pedig abban már volt pajszer és balta is.
 – Nos! Az igaz, hogy a parafadugó csak a borosüvegben van, ám de ugyebár egy alkoholista nem teheti első számú személyben a szeszt felelőssé egy olybá módon szerencsétlen baleset ügyében, mint a dugóhúzóval való hátba szúrás. Amúgy meg ugyebár borban az igazság, Jusztícia, az erkölcsi erő istennője szerint is. Ha még jobban belegondolunk, amikor elestem, magamra rántottam egy kancsó színtiszta vizet. Borzalmas kínokat kellett átélnem törölközés közben. Mindenem csupa víz lett, ráadásul még nedves is.
 – Így már érthető, kár volt ilyen részletességgel elmesélnie. Tíz éve egyszer kényszerfürdettek a bolondokházában tévedésből, azóta is kezelésre járok.
 – Kezelésre? Hová?
 – Ide is azért jöttem, hogy kezeltessem magam.
 – Nem nyolc rumért és hogy lebökje Zsellér urat, aki koncertező Cicholómókusként tavalyelőtt diplomázott, amikor megivott nyolc rumot és állatként viselkedett?
 – Tudja mit?! De! Ezt a terapeutám a nyolc rum mellé receptre felírta.
 – Hát mért nem ezzel kezdte?
 – Akkor bemehetek?
 – Nem.
 – Most meg miért nem?!
 – Mert hivatalos személyt nem engedhetek be. Akkor se, ha tisztességes egyéni vállalkozóként tehermentesít a főpályaudvaron.
 – Honnét veszi ezt az alávaló rágalmat, hogy én hivatalos személy lennék?! Rólam senki se állítson ilyen aljasságot! Rólam! A zsebesek királyáról!

– Áhh, hát innen a nemesi jellem! Tehát ön király is?

– Az! Bemehetek?

– Nem.

– Miből gondolja, hogy hivatalos személy vagyok?

– A rendőrfőnöki kabátjáról, és az azokra aggatott érdemrendekről, ami nem mellelesleg lopott is.

– Ha lopott, akkor hogyan lehetek hivatalos személy?

– Ruha teszi az embert, meg aztán honnét tudhassam én azt, nem-e akar ezzel megteveszteni?!

– Ez igaz, manapság az ember nem lehet elég óvatos. Mondja kérem, honnét jött rá, hogy ez a rendőrfőnök kabátja?

– Onnét, hogy én nyertem tőle kártyán egy hete.

– Értem. Vagyis én öntől loptam ezt a kabátot, tehát nem lehetek hivatalos személy.

– Jogos a felvetés, miszerint párhuzamot von a két eset közt.

– Tényleg kártyán nyerte?

– Igen, egy hamutállal.

– Hát az meg hogyan lehetséges?!

– Éppen egy hamutállal püföltem a rendőrfőnök fejét, miközben azokon a cinkelt kártyákon térdeltem, amik az én jogos tulajdonomat képezték.

– Tehát hamiskártyázás büntette forgott fent. Ön azt mondta, öné volt a kártyapakli. Akkor ön is cinkelte meg. Vagy talán nem?

– Természetesen, de észrevette.

– Ha észrevette, akkor hogyan nyerhetett?

– A hamutállal.

– Mégis hogyan? Volt benne egy Royal-flöss?

– Nem. Két rágófog. Legalábbis amikor harmadszor vágtam a rendőrkapitányt arcon vele.

– Akkor ön nem nyert, tehát a kabát tulajdonjoga se az öné.

– A partit valóban nem, ám de a verekedést én nyertem.

– Ja! Az kérem más. Akkor ez az ön jogos tulajdona. Kérem, fogadja el tőlem ajándékba!

– Nagyon kedves öntől, felség! Teljesen megkaptam!

– Akkor bemehetek?

– Nem.

– Hát persze, a kíséret. Parancsoljon, itt van ezer francia új frank.

– Igen, ez már tárgyalási alap. Tehát! Ön egy tisztességes vállalkozó, fizetővendég, aki ráadásul nem hivatalos személy is egyben. Nemesi származás igazolva, mint a zsebtolvajok királya. Ez utóbbi állítását alá tudja támasztani egy felmenője nevével?

– Mi sem egyszerűbb. Engedje meg, hogy bemutatkozzam! Piszkos Fred úkunokája Arisztid. Tisztelettel ajánlom magamat!

– Az hogyan lehetséges?! Kérem, mellőzze az otromba tréfákat! Ilyen komoly emberekkel nem viccelődünk!

– Ez nem vics! Dédapámat tizenhárom évesen nemzette a nagy öreg! Bűdös szájú taknyos Méri, a bantu törzsfőnök rabolt lánya volt az úkanyánk.

– Ez igaz?! Oh, kérem, engedje meg hogy megszorítsam a becses kezét! Micsoda megtiszteltetés! Micsoda szerencse, hogy megismerhettem!

– Na végre! Akkor bemehetek?

– Nem.

– Aztán mért nem?! Azt a tagot miért engedte be öltönyben és nyakkendőben, nadrág nélkül?! Ráadásul még kíséret díjat sem kellett fizetnie.

– Benne van a házszabályzatban kérem, belépés csak úriembereknek.

– És én nem vagyok neked elég úriember?! Az a senki egy szál szafaladéban ment be! És akkor én ne lennék úriember?! A Király?! Az egyéni vállalkozó?!

– Uram, kérem, ne csináljon jelenetet! Az nem segít. Ide is ki van írva huszonhat nyelven. „Belépés csak úriembereknek.” – mutatott az ajtófélfába karistoltt ékírásokra. – Arról meg igazán senki sem tehet, ha ellopják a nadrágját.

– Egyik Európában használatos nyelven sincs kiírva, de még csak a környező országokban használatosakéban se – nézett rá közelebbről a belépni szándékozó vendégjelölt.

– Ja kérem! És még én lennék rasszista?! Mi igenis befogadó nemzet vagyunk! Mindenkit a saját nyelvén verünk félálultra.

– Értem. Ez igen kedves maguktól. Mégis mi kell ahhoz, hogy úriember legyek?!

– A jó modoron és a higgadtságon kívül? Nyakkendő. Oh, majd elfelejtettem, minden kedves először betérő vendégünk kap ajándékba egy pepita nyakkendőt. Tessék parancsolni! Igen, kösse fel kérem! Oh, igen! Egész jól áll önnek. Kérem, felség, fájadjon be a „Fogadó a döglött patkánybélhez” előcsarnokába!

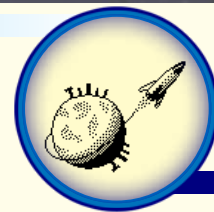
– Mondja kérem meg nekem, de most őszintén! Már bent vagyok, teheti. Miért hívja magát ajtónállónak, amikor csak egy szimpla kidobóember?!

– Oh, kérem alássan. Ha nem így tennék, hogy a fenében tudnék eladni egy tucatnyi okádék nyakkendőt egyetlen este alatt? Darabját ezer francia új frankért?

– Valóban! Kérem tisztelettel, vegye olybá, mintha nem szoltam volna. Sok sikert a nemzetközileg elismert üzletpolitikájához!

– Oh, felség, elismerő figyelme megtiszteltetés szerény személyemet!

– Kérem alássan, ajánlom magamat! A viszont látásra!

The Economist

A csillagok közé

Mej tüntetőleg leült a mikroszkóp elé, és látványosan az állítógombokat kezdte el forgatni, azt üzenve ezzel kollégájának, hogy dolgoznia kell, és nincs ideje az ő örültségével foglalkozni. Hao azonban nem tágitott, követte őt az asztalhoz is.

– Te is tudod, Mej, hogy igazam van. Feng megpróbálja eltussolni az ügyet. Ha mi nem szólunk, a vezetőség soha nem fog tudomást szerezni róla. Akkor pedig a program kudarcra van ítélve.

Mej a lencsére meredt, de a könnyei miatt, amiket próbált valahogy visszatartani, semmit nem látott. Nem érdekelte, hogy a háta mögött álló férfi mit gondol majd, a köpenye ujjával megtörölte az arcát. Hiába is kísérlete volna meg eltitkolni, csak a vak nem látta, hogy sír.

Ahogy újra a lencsébe nézett, rádöbbsent, hogy a lemez nincs is az objektív alatt. Olyan vadul tekerte pár pillanattal korábban az állítógombot, hogy a minta kicsúszott egészen az asztal széléig. Egyértelművé téve, mennyire neveltséges a kis színhátéka, miszerint ő most éppen a min-ták elemzésével van elfoglalva.

Azt kívánta, bárcsak ott lenne mellette a férje. Ő biztos tudná, mit kellene most tenni. Csianknak mindig volt egy jó ötlete. Vagy ha mégsem, akkor se vesztette el a fejét. Mit nem adott volna azért, hogy most átölelje, és megnyugtassa. Muszáj lesz felhívnia és a tanácsát kérni!

Felpattant, hogy átsiessen az öltözőbe és elővegye a telefonját a szekrényéből. Hao előzékenyen félrehúzódott, miközben elhaladt mellette. De ahogy elérte az ajtót, Mej megtorpant. Nem teheti ezt Csiankkal. Össze kell szednie magát! Még ha a program, amin dolgoztak, nyilvános is, a kutatásuk eredményei akkor is titkosak voltak. Nem véletlenül tartoztak a hadsereg felügyelete alá. Heteken át megállta, hogy akár csak egy szót is meséljen Csianknak a munkahelyi problémáiról, hiába kérdezgette aggodalmaskodva a férje, hogy mi nyomasztja annyira. Mej elhatározta, ha eddig kibírta, akkor most már nem fog megtörni. Nem fogja ebbe belekeverni a családját! Bármit is mondana Csianknak, azzal csak a bajt hozná rá. Márpedig ha a laborból felhívja, akkor mindenki tudni fogja, hogy eljárt a szája. Nem. Hallgatni fog, mint a sír.

Ahhoz viszont túl fáradt volt, hogy újra vitatkozni kezdjen. Beletörődően a kollégája felé fordult.

– Ha mindenképpen át akarsz nyúlni a felettesünk feje felett, akkor nem tudlak ebben megakadályozni, Hao. Azt viszont szeretném leszögezni, hogy nem értek veled egyet. Szerintem minden információ, ami a munkánkat érinti, az csak ránk és a közvetlen vezetőnkre tartozik. Én ehhez tartom magam, és a jövőben is ehhez fogom, egészen addig, amíg nem kapok egy ezzel ellentétes utasítást egy felsőbb vezetőtől.

– Addig nem kaphatsz semmilyen utasítást, amíg Feng eltitkolja az ügyet. A feletteseink nem is tudnak a dologról.

Mej nem válaszolt semmit. Fölösleges is lett volna. Akármit mond, Hao már elhatározta magát. Valószínűleg egyből Wang ezredeshez, a programvezetőhöz fog menni. Ha így tesz, akkor talán még aznap értesítik a pártfőtitkár elvtársat is. Mej egy pillanatra elszédült, ahogy ebbe bele-gondolt. Kis híja volt, hogy össze nem esett, mikor Hao finoman arrébb tolta, hogy kimenjen mellette az ajtón.

Mej még jóval azután is ott állt egymagában a semmibe bámulva, hogy az elektromos üvegajtó becsukódott a férfi mögött. Mikor valamelyest magához tért, elgondolkozott, mit is tegyen? De aztán rádöbbsent, hogy nincs már mit tenni. Hao fontoskodása olyan dolgokat hoz mozgásba, amikre neki nincsen befolyása. Akármit is csinál, az elő-tük álló események végkifejletét nem változtathatja meg.

Érezte, hogy megint sírni fog. Miért kell Haonak ilyen minden lében kanálnak lennie? Csak a bajt keveri. Persze, a dologról tényleg tudnia kellett az ezredes úrnak. De akkor is! Mej biztosra vette, hogy a kollégáját korántsem a lelkiismeretesség, vagy az úrhajósok életéért érzett aggo-dalom vezette. Kicsinyes bosszúról volt szó.

Bár Hao a saját szakterületén kétségkívül az egyik legnagyobb szaktektintély volt, a dicsőség túlságosan is a fejébe szállt. A hadseregnél azonban nem túrték a sztáral-lúrjeit. Csen Feng százados ezért nem egyszer teremtette rendre a kutatásban részt vevő többi kolléga előtt. Hao azóta alig várta, hogy valahogy visszavághasson. Az idő pedig most érkezett. Mejjel felfedeztek valamit, ami az egész Hosszú Menetelés program jövőjét megkérdőjelez-hette. Csen százados azonban egyelőre nem mert erről beszámolni a feletteseiknek. Hao persze alig várta, hogy bemószerolhassa és a százados nyakába varrja az esetle-ges kudarcot. Mej viszont a lelke mélyén tudta, hogy a kudarc nem lehet a százados hibája. Ő csak az alá beosztott szakembereket felügyelte. Ha tényleg nem sikerül megoldást találni a problémára, akkor az a projektben részt vevő kutatók felelőssége lesz. Többek között az övé is.

Mej hirtelen visszagondolt a napra, amikor felkérték, hogy legyen a tudományos csapat tagja. Mennyire boldog volt! Mekkora dicsőség, mekkora szakmai kihívás! És micsoda juttatások! Sencsen egyik lelegegánsabb kerüle-tében vettek lakást. A lányuk már itt kezdte meg az óvo-dát. Aztán mikor az anyját már túlságosan megterhelte, hogy egyedül lássa el az apját, akkor a szülei is hozzájuk költöztek. Csiank annyira megértő volt, tudta, hogy ez milyen sokat jelent neki. De a lakáshitelből még mindig hátra volt ötvennyi törlesztőrészlet. Hogy fogják kifizetni,

ha elveszíti az állását? A lányukat most írárták be a helyi iskolába. Hova fog majd járni, ha költözniük kell? Hol talál helyet a szüleinek?

Mej sírógörcsöt kapott. Megnyomta az ajtónyitó gombot, és a könnyeivel küszködve elkezdett a mosdók felé futni. Érezte, hogy mindjárt öklendezni fog.

* * *

Evelyn Roberts bosszúsán várta, hogy az örök végre beengedjék. Fogalma se volt, miért nem a szokásos helyszínen tartják a találkozót. A Hosszú Menetelés program megbeszéléseire szinte mindig Sencsenben került sor, Wang ezredes bázisán. Még ha Evelyn nem is volt elragadtatva, hogy folyton egy katonai bázist kellett látogatnia, az idők folyamán mégiscsak kialakult nála egy megszokott rutin, ami elviselhetőbbé tette az utazásokat. Ez a sebtében összehívott Pekingi találkozó azonban nagyon összekuszálta a terveit.

Ezt a hetet arra szánta volna, hogy a titkárával, Jeremyvel átbeszélgék a stratégiájukat az előválasztásra, és megpróbáljanak még felhajtani pár támogatót. Rosszul álltak a felajánlásokat tekintve. Ha tényleg be akarnak szállni az elnökjelölti versenybe, rá kell kapcsolniuk. Bár őszintén megvallva Evelyn maga sem volt biztos benne, hogy érdemes-e elindulnia. Aelnökként az Egyesült Államok második legbefolyásosabb emberének számított. Hivatalosan. A gyakorlatban mindenki tudta, hogy az aelnöki tisztség egy parkolópálya.

A politikában kétféle bukás létezik. Lehet lefelé bukni és ott van a parkolópályára kerülés. A lefelé bukás kellemetlen, de sokszor átmeneti állapot. Nem egyszer fordult már elő, hogy egy üstökösként ívelő karrier hirtelen beleállt a földbe, és az illető látszólag örökre eltűnt a politikai térképről. Azonban aki tisztában van a hatalmi játszmákkal, tudja, ezek a karrierök egyáltalán nem menthetetlenek. Persze van, hogy a nagy zuhanásnak koppanás lesz a vége, de aki ügyes, az, ha magasról esik, magasra is pattan vissza. A politika nagyrészt a status quo fenntartásáról szól. Ezért ha valaki látványosan kiesik a pixisből, az azt mutatja, hogy komoly összefogás és aknamunka volt a háttérben. Összefogni pedig csak az igazán veszélyes emberek ellen szoktak. És ahogy fordul a széljárás, változnak az érdekek, az ilyen veszélyes emberekre még nagy szükség lehet.

Evelynnek viszont az aelnöki hivattal azt üzenték, hogy vele már vesződni sem érdemes. Őt senki nem tartja veszélyesnek. Kiszúrták a szemét egy protokolláris tisztséggel, ami ezen a szinten nagyjából a vigaszdíj megfelelője. Nem sajnálják tőle, hiszen szimpatikus vesztes.

Ha volt valami, amit Evelyn gyűlölt, az a szimpatikus vesztes. A szerencsétlen, aki nem képes foggal-körömmel harcolni az utolsó leheletéig. Márpedig ő harcos volt. Csak hát ezen a pályán nem csupán az számít, ki vagy, hanem legalább annyira az is, mások minek látnak. Benne pedig már nem látták a potenciált. Ha tényleg elindul az előválasztáson és bohócot csinál magából, akkor végleg letehet róla, hogy bármilyen értelmes pozíciót kapjon a párton belül. Ellenben ha sikerül beállnia a megfelelő jelölt mögé, akkor talán összejehet egy újabb aelnökség.

Még ha nem is ez pozíció volt az álmai netovábbja, azért korántsem volt annyira szörnyű. Az aelnökök általában azokat a területeket vitték, amiktől senki nem várt sokat: az egészségügyet, meg a béna társadalmi felzárkóztatási programokat. Evelynt a hideg is kirázta a gondolattól, hogy retardáltakkal, lecsúszott gettólakókkal, meg csóró bevándorlókkal töltsse az idejét.

Ehhez képest egy úrprogram mégiscsak magasabb presztízzsel bírt. A felhasznált csúcstechnológiáknak köszönhetően pénz is volt a dologban. És melyik politikus ne szeretne inkább öltönyös lobbistákkal tárgyalni, mint önjelölt civil aktivistáknak és botcsinálta vallási vezetőknek udvarolni?

A Hosszú Menetelés programmal tényleg szerencséje volt. Kár, hogy a kínaiak kezében volt a kormányrúd. Evelyn ki nem állhatta őket. Főleg a projektvezetőt, Hui Wang ezredest. Vagy Wang Hui? Igen, Wang Hui. A kínaiaknál a családnév van elől.

Bár a programot harmincöt-harmincöt százaléban finanszírozta Kína és az Egyesült Államok – a maradék harminc százalékat olyan futottak még kategóriás országok dobták össze, mint India és az európai „nagyhatalmak” –, a legfontosabb döntéseket mégis a kínaiakra hagyták. Ez a projekt volt ugyanis az ő vigaszdíjuk. Cserébe le kellett mondaniuk Tajvanról és a Dél-kínai-tenger nagy részéről. Emellett az USA vezette Kína-ellenes koalíció ügyelt rá, hogy Afrikában is visszanyesse a Nagy Sárkány karmait.

A nemzetközi szintéren bekövetkezett arcvesztés miatti kisebbségi komplexusukat a kínaiak ezért a Hosszú Menetelés programmal próbálták kompenzálni. Már maga az elnevezés is egy Japánt és Tajvant célzó provokáció volt.

Bár a hivatalos indoklás szerint a névválasztásnak semmi köze nem volt Mao Ce-tunghoz és az általa vezetett kommunista erőkhöz. A név csak a program és az úrhajósok előtt álló hosszú útra utalt. Na persze! Aztán, hogy folytassák a kicsinyes piszkálódást, a kínaiak egy ezredest neveztek ki a projekt vezetőjének. A kínai közvélemény egyszerűen imádta, hogy egy kínai ezredes dirigálja a programba bevont jenki tábornokoknak. Az amerikai hadsereg viszont korántsem volt ennyire elragadtatva ettől a körülménytől. Így aztán, mikor Amerikában kormányváltásra került sor, a vezérkar megállapodott az új elnökkel, hogy a hadsereg kiszáll a projektből, és onnantól civil kormányzati tisztviselők képviselik majd az USA-t. Persze ez csak még nagyobb elégtételt jelentett Kínának. Innentől kezdve már az amerikai aelnököt ugráltathatták.

Miközben várakozott a folyosón, Evelyn már előre irtózott Wang Hui ezredes kaján mosolyától. Az egyik egyenruhás katona végre intett neki, hogy bemehet. Evelyn a testőrei kíséretében megindult az ajtó felé, de a katona útját állta.

– A testőrök nem. A táskát és a kommunikációs eszközöket kint kell hagyni.

Evelyn úgy döntött, hogy ez már több a soknál.

– Mondja meg az ezredesének, hogy én nem egy sanghaji prosti vagyok, akivel kedvére szórakozhat. Ezúttal az Egyesült Államok aelnökével van dolga. Én holmi ezredesekkel, mint ő, a kutyáimat szoktam sétáltatni.

A válasz hangnemétől a katona láthatóan meglepődött, mert zavartan a társára nézett. Mielőtt azonban bármit reagálhatott volna, egy öltönyös férfi lépett ki az ajtón, nyakában az Állambiztonsági Minisztérium jelvényével. Sietve Evelynhez sétált.

– Tisztelt alelnök asszony! Elnézését kérjük a kellemetlenségeikért, de ezúttal nem Wang ezredessel fog találkozni. A megbeszélésen elhangzó információk szigorú államtitkot képeznek, ezért kérem, adja át az embereinek a táskáját, a telefonjával és minden egyéb kommunikációs eszközével együtt. Az emberei természetesen végig az ajtó előtt várakozhatnak, és bármikor behívhatja őket, ha szükségét érzi.

Evelyn intett az embereinek, hogy minden rendben van. Majd az okoszemüvegét és a telefonját eltette a táskájába, amit odanyújtott az egyik testőrének. Amikor visszafordult az öltönyös kínaihoz, az egy rövid, botszerű eszközt, ránézésre valamilyen detektort húzott elő az egyik zsebéből.

– Remélem, nem jelent problémát, ha leellenőrzöm, hogy nem maradt-e véletlenül önnél valami?

– Csak tessék!

A férfi többször elhúzta az eszközt Evelyn előtt, majd intett, hogy forduljon meg, és megismételte a procedúrát, miközben a nő háttal állt neki.

– Kérem, hogy a karkötőjét és a fülbevalóit is adja oda az embereinek.

Evelyn bólintott, aztán átadta az ékszereit a testőrének. A karkötőbe és fülbevalókba is nyomkövetők voltak építve, amiket vészjelzőként használhatott abban az esetben, ha segísre lett volna szüksége. Korábban soha nem tulajdonított különösebb jelentőséget ezeknek a szerkezeteknek. Úgy vélte, alelnökként nem fenyegetheti semmilyen veszély. De most, hogy megfosztották ezektől az eszközöktől, a paranoia valahogy mégis kezdte befészkelni magát az agyába. Egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy talán meggondolatlanság így hátrahagyni a testőreit. De túl nagy volt a kísértés.

A kínaiak esetében a túlzott udvariasság a gyengéség jele. Márpedig most nagyon körül volt udvarolva. Valami nagy gebasz lehetett a háttérben. Muszáj volt megtudnia, hogy mi az.

De azért, hogy megnyugodjon kissé, szeretett volna előre kiszedni némi információt az öltönyös biztonsági emberből, aki épp az ajtót nyitotta neki.

– Azt legalább megmondaná, hol vagyunk?

– A lakásban.

Evelyn a hang forrása felé fordult, és hirtelen nem hitt a szemének. Az ajtó mögött feltáruuló félhomályos szobában Csou Mu-jang kínai pártfőtitkárt és Artyom Smirnov orosz elnököt pillantotta meg egy asztalnál ülve.

* * *

Csou gyors kézmozdulattal jelezte a biztonsági emberének, hogy elmehet. Ő pedig egy meghajlás kíséretében bezárta maga mögött az ajtót.

Evelyn biztos volt benne, hogy bármennyire is próbálta, nem sikerült lepleznie a meglepődöttségét. Artyom Smirnovval többször volt már alkalma személyesen is

beszélgetni. Csou Mu-janggal azonban mindössze néhány nemzetközi konferencián találkozott, ahol csupán formális üdvözlésekig jutottak.

Ez persze nem jelentette azt, hogy ne ismerte volna Csout, akit mindenki csak "kis Mao"-ként emlegetett. Mao Ce-tung óta nem volt ugyanis kínai vezető, akinek ekkora hatalom összpontosult volna a kezében. Ennek megfelelően Evelyn is rengeteg hírszerző anyagot olvasott róla. A jelentések alapján Csou egészen különleges államférfi volt. A kommunista párt egyéb befolyásos kádereivel ellentétben ugyanis egyáltalán nem lopott. Állítólag. Ahogy végignézett a szobán, Evelyn hajlott rá, hogy ezt el is higgye. Alelnökként látott már olyan határrendészeti központokat, ahol ennél gazdagabban felszerelt helységeket helyeztek el az elfogott mexikói határsértőket.

Miközben az asztal felé sétált, ami mögött a két férfi ült, Smirnov udvariasan felállt és a velük szemben lévő székre mutatott.

– Evelyn, örülök, hogy újra láthatom! Kérem, foglaljon helyet!

Evelyn leült, közben kíváncsian Smirnovot fürkészte. Mit keres az orosz elnök a kínai pártfőtitkár lakásán, és miért hívták meg ezek ketten őt ide?

– Pártfőtitkár úr, Artyom, elárulnák, hogy miért vagyok itt?

– Egyenesen a tárgyra! Nem semmi. Határozott nő.

Miközben hízelt, Artyom próbálta a legcsábosabb mosolyát elővillantani. Evelyn kelletlenül, de be kellett, hogy ismerje, a mosoly tényleg lefegyverző volt. Nem hiába használta Artyom olyan előszeretettel. Hozzá tartozott a simlis, rosszfiús imidzséhez.

Az elmúlt évtizedek demográfiai hanyatlása és az energetikai szektor átalakulása következtében Oroszország végleg kikerült a szuperhatalmak exkluzív klubjából, ezért újra kellett, hogy pozicionálja magát, ami nem volt könnyű az ország tradícióit és történelmi örökségét figyelembe véve. Az oroszok valahogy sehol nem voltak népszerűek. Szükség volt némi arculatváltásra, és Artyom volt az arculatváltás legszembetűnőbb megtestesítője. Fiatalos, simulékony. Elég éles volt a kontraszt a korábbi orosz elnökökkel és szovjet pártfőtitkárokkal összehasonlítva. A trükk pedig bejött. Artyom világszerte az egyik legnépszerűbb államférfinak számított. Evelyn azonban nem dőlt be a színjátéknak. Kapargass meg egy orosz elnököt, és a lakkréteg alól előbújik Sztálin. Vagy áztasd vodkába, és a modern kozmopolitából rögtön kihajt egy új Lenin. Nem szabad bennük megbízni. Ráadásul az erős orosz akcentus miatt a férfi hízelt sem volt igazán meggyőző. Mert hát orosz akcentussal hízelné olyan, mintha valaki baltával próbálna meg hárfán játszani. Elég hamis a csengése. Evelyn remélte, hogy minél előbb a tárgyra térnek.

– Nos, pártfőtitkár úr, miért vagyok itt?

– Szólíthatom Evelynnek, alelnök asszony?

– Nyugodtan, Mu-jang.

Csou elfintorodott. Nyilván nem volt hozzászokva, hogy a keresztnevének szólítsák. De abból, hogy túrta, Evelyn azt a következtetést vonta le, a fickó a zsebében van.

– Hallott már Cseng Ho-ról, Evelyn?

Evelyn megpróbálta felidézni, hogy találkozott-e már a névvel a titkosszolgálati jelentésekben, de nem ugrott be neki semmi.

– Nem. Ki ő?

– Cseng Ho egy kínai admirális volt, aki XV. század elején az akkori világ legfejlettebb flottáját irányította, több évtizeddel Kolumbusz előtt. Akkora hajói voltak, amikbe a Niña, a Pinta és a Santa Maria akár együtt is belefértek volna. Az admirális több expedíciót is vezetett. A hajói Afrikát is megkerülték. A hatodik útján azonban életét vesztette. Halála után pedig az expedíciók leálltak, a császár pedig elrendelte a flotta megsemmisítését és Kína teljes bezárkózását. Ha Cseng Ho nem hal meg, és nem pusztítják el a flottáját, akkor egészen biztos, hogy a kínaiak Amerikáig is eljutottak volna.

Evelynnek sejtelve sem volt, hogy ez a kis történelemlecke mi célt szolgálhat, de úgy döntött, nem szakítja félbe Csout.

– Ez egy olyan túske, amit mi, kínaiak azóta sem tudunk feldolgozni. Ha csak egy kicsit is másképp alakulnak akkor az események, most Kína lenne a világ ura. Egy birodalom, ami magába foglalná Kelet-Ázsia nagy részét és az amerikai kontinenst. Talán még Afrikát is. Tudja, gyerekként sokszor álmodoztam róla, bárcsak visszamehetnék az időben, hogy megváltoztassam az akkori történelemeket. Aztán egyszer csak tényleg megadatott ez a lehetőség. Persze az időben nem mehetünk vissza, de amikor az az űrszonda elkezdett sugározni az Eridani C-ről, és kiderült, hogy van egy életre alkalmas bolygó a mi naprendszerünkön túl is, akkor úgy éreztem, mi, kínaiak kaptunk egy második esélyt. Ezúttal ráadásul nem is egy kontinenst, hanem egy egész bolygót hódíthatunk meg.

– Úgy érti, a harmadát...

– Persze. Miért háborúznánk aprócska szigetekért és tengeri gázlelőhelyekért, mikor egy ilyen hatalmas lehetőség vár minket? De ahhoz, hogy az Eridani C-re eljuthassunk, az önök segítségére is szükségünk volt. Egy ilyen óriási vállalkozást Kína nem lett volna képes egyedül véghezvinni. Ezért is határoztam úgy annak idején, hogy az országaink között dúló háborúnak véget kell vetni, a háborús uszítókat pedig, akik annak idején belerángattak minket ebbe az örülségbe, meg kell büntetni.

– Azért döntött így Mu-jang, mert a Dél-kínai-tengeren a jen kik szétrúgták a maguk seggét.

Smirnov, aki eddig csendben hallgatta őket, most finoman megköszönte a torkát.

– Azért azt ne felejtse el Evelyn, hogy azokba a seggbőrűgásokba a maguk lába is eléggé belefájdult.

Csou hálásan Smirnovra pillantott, majd bólintott egyet.

– A lényeg, hogy ami lehetővé tette a háború befejezését, és egy potenciális atomkatasztrófa elkerülését, az egy ígéret volt, hogy Kína a programnak köszönhetően nagyobb és erősebb lesz, mint valaha. Hogy akkora területeket hódíthatunk meg, amire még nem volt példa a történelem folyamán. Ha ez nincs, a kínai emberek büszkesége soha nem engedte volna, hogy aláírjuk a maguk megalázó békediktátumát. A Hosszú Menetelés program nélkül

nem lett volna esély megdönteni az előző rezsimit, és még mindig egymással háborúznánk.

– Értem. Mire akar kilyukadni, Mu-jang?

Csou zavartan Smirnovra nézett, majd visszafordult Evelynhez.

– Mint ön is tudja, hiába készül az űrhajó az elérhető legmodernebb technológia alapján, az út így is nagyjából negyven évig fog tartani.

– Igen, tisztában vagyok ezzel.

– Mivel a korlátozott kapacitások miatt nem szállíthatunk annyi ellátmányt, ami ennyi ideig kitarzana, és nem is várhatjuk el a küldetésben részt vevőktől, hogy ennyi ideig szenvedjenek egy hajón összezárva, ezért az emberek az utat hibernációban fogják tölteni.

– Tudom.

– Nos, van itt egy kis gond.

– Mégpedig?

Csou megtörtén újból Smirnovra pillantott, aki határozottan Evelyn szemébe nézett.

– A hibernáció ilyen hosszú időtartam esetén nem egészen úgy működik, mint ahogy azt a kínai tudósok korábban feltételezték.

Evelyn alig tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon. Végre megvolt, amire annyira vágyott. Az elnöki pozíció ezúttal tényleg elérhető közelségbe került!

* * *

– Kifejtenék ezt bővebben?

– Természetesen. A hibernációhoz hasonló eljárásokat, ha nem is széleskörűen, de azért egy ideje már alkalmaznak bizonyos egészségügyi beavatkozásoknál. Klasszikus példa a szervátültetés. Olyan szervek esetében, amiket nem lehet még mesterségesen előállítani, a páciens anyagcseréjének redukálásával értékes időt lehet nyerni, növelve ezzel az esélyt, hogy megfelelő donort találjanak számára. Ezeknél az eljárásoknál jellemzően pár hónapos, esetleg egy-két éves időtartamról beszélünk. Még ha a módszer viszonylag új is, azért elegendő esetszám állt rendelkezésre ahhoz, hogy a kockázatokat és mellékhatásokat alaposan fel tudják mérni. A tapasztalatok alapján az ilyen időtávú kezeléseknél a mellékhatások elhanyagolhatóak. Így a kínai tudósok joggal gondolhatták, hogy a hibernáció működőképes megoldást kínál azokra a problémákra, amiket egy több évtizedes űrutazás jelent.

– De...

– Mint mondtam, a hibernációhoz hasonló eljárásokat általában pár hónapos időtartam esetében használják. A szakemberek abból indultak ki, hogy ha az időtartamot növelik, akkor a mellékhatások felmerülésének esélye is ezzel arányosan fog emelkedni. Mivel a kockázatok alapvetően elhanyagolhatóak voltak, ezért elméletben a hosszabb időtáv esetén jelentkező, arányosan magasabb kockázat bekövetkezési esélye még mindig jelentéktelen kellett volna, hogy legyen. Azonban a legújabb kísérletek eredményei alapján bizonyos idő után, ami nagyjából tíz év, a kockázatok nem arányosan, hanem exponenciálisan nőnek.

– És ennek mi az oka?

– Mennyire van otthon a sejtbiológiában Evelyn?

– Semennyire.

– Az ok az, hogy így működnek a sejtek.

Evelyn ezúttal szándékosan Csou felé fordult.

– Erre csak most jöttek rá?

Csou meglehetősen ingerülten vágott vissza.

– Mégis mikor kellett volna rájönnünk? Ahhoz, hogy felfedezhessük ezt a jelenséget, olyan páciensekre volt szükség, akik már legalább tíz évet hibernációban töltöttek. Mivel a kísérletek tizenkét évvel ezelőtt indultak, csak most jutottunk el odáig, hogy elegendő számú önkéntes esetében diagnosztizálhassuk ezt a problémát.

Evelyn imádta, hogy Csou "önkéntesek"-ként hivatkozott a kísérleti alanyokra, akik egyébként mindannyian életfogytiglani fegyházbüntetésre ítélt kínai rabok voltak. Jó páran közülük az előző garnitúra tagjai, akik Csou tisztogatásának estek áldozatul. Nem sokkal azután, hogy a férfi egy nagyon ügyesen megszervezett puccsnak köszönhetően hatalomra került.

– Ez a tizedik évtől kezdődő exponenciális kockázatnövekedés pontosan mivel jár?

Evelyn maga sem tudta eldönteni, hogy a két férfi közül melyiknek címezze a kérdést. Még mindig nem volt számára világos, hogy Csou miért vonta be az ügybe Smirnovot.

– Ez azzal jár, hogy a negyvenéves hibernáció alatt hetven százalékos eséllyel lép fel komoly agykárosodás az érintett személynél.

Ezúttal is Smirnov válaszolt. Elég egyértelműnek tűnt, hogy Csou pártfőtítkárnincsen megfelelő idegállapotban egy nyugodt társalgáshoz.

– És hogyan tervezik ezt az arányt lejjebb szorítani annak érdekében, hogy az űrhajó végül elindulhasson?

– Sehogy. Ezt a hetven százalékot nem lehet lejjebb szorítani. Az űrhajónak így kell elindulnia.

– Most viccel? Halálra ítéljük az expedícióban résztvevők hetven százalékát?

– Nem ítélünk halálra senkit. Még az is lehet, hogy mindannyian egészségesek maradnak. Az esélye ugyan kicsi, de...

– Ne etessen már ezzel a sületlenséggel, Artyom! Mindhárman tudjuk, mit jelentenek a számok.

Bár eddig úgy tűnt, hogy Csou Smirnovra bízta Evelyn megpuhítását, a pártfőtítkár ezúttal mégis felhorkant.

– Az az űrhajó el fog indulni! Nem fogom azt mondani egymilliárd kínainak, hogy tizenkét év munkája eredménytelen volt, a programba beleölt több billió jüan pedig nem más, mint ablakon kidobott pénz.

Evelynnek most már nyilvánvalóvá vált, hogy Smirnov miért volt ott velük. A projekt kezdeti szakaszában muszáj volt az oroszokat is bevonnai a programba, hiszen jelentős tapasztalatokkal, valamint létfontosságú infrastruktúrával rendelkeztek az űrkutatás területén. A vélekedés az volt, hogy ahogy halad előre a projekt, az oroszokra egyre kevésbé lesz szükség, és onnantól kizárólag a kínai és az amerikai infrastruktúrára fognak majd támaszkodni. Ahogy a szakembereket is ők adják majd, és a programot finanszírozó egyéb országok, de végül ennek az elképzelésnek pont az ellenkezője valósult meg. Ahogy telt az idő, az oroszok egyre nagyobb szerephez jutottak a program-

ban. Evelyn sem tudta pontosan, mi állt ennek a háttérben. A maga részéről azt tippelte, hogy mivel a kínaiak és az amerikaiak kölcsönösen nem bíztak meg egymásban, ezért inkább hagyták, hogy egyes alapvető tevékenységek továbbra is az oroszoknál maradjanak, mintsem, hogy a másik fél tegye rájuk a kezét. Az is biztos, hogy Smirnov is rengeteget kavart a háttérben. A lényeg, hogy a program legnagyobb hasznélvezője Oroszország lett, hiszen a projekt finanszírozásából egyáltalán nem vette ki a részét. Smirnovnak tehát elemi érdeke volt, hogy a Hosszú Menetelés tovább folytatódjon. Oroszország lassan nagyobb bevételre tett szert a programból, mint a klasszikus orosz húzóágazatnak számító fegyvereladásokból. Csou nyilván ezért kérte fel, hogy segítsen közvetíteni.

– Engem nem érdekel, hogy mit mond a kínai népnek, pártfőtítkár úr! Viszont nem fogom hagyni, hogy az amerikai adófizetőket félrevezessék, és további vagyontokat öljenek ebbe az örütségbe. Én a magam részéről végezem.

Evelyn teátrálisan felállt, hogy elhagyja a szobát, azonban Smirnov olyan hideg határozottsággal utasította helyre, hogy szinte megfagyott az ereiben a vér.

– Leül!

Evelynben hirtelen megint tudatosult, hogy nincs senki, aki megvédené. Fogalma sem volt, hogy a testőrei éppen merre vannak. Ahogy ebbe belegondolt, azonnal úrrá lett rajta a félelem. Végigmérte a két férfit. A látszólag higgadt Smirnovot és az ingerült Csout. Valami azt súgta neki, hogy kettejük közül még az utóbbi jelenti a kisebbik veszélyt. Lehet, hogy a pártfőtítkár a világ egyik leghatalmasabb vezetője, és éppen nagyon dühös, de Evelyn valahogy mégis egy morcos pandamacira emlékeztette. Morog egy kicsit, prüszköl, aztán lenyugszik. Viszont az, ahogy Smirnov fürkészte őt, már sokkal jobban megijesztette. A férfi úgy méregette, akár egy marni készülő kígyó. Szinte a hangokat is sziszegve ejtette ki, mikor megszólalt.

– Nincs szükség a hangzatos frázisokra, Evelyn, azokat tartogassa a kampánygyűléseire! Tudom, miben mesterkedik.

– Valóban?

– Igen. Arra szeretné felhasználni a most hallottakat, hogy leállítsa a projektet, és jó pontokat szerezzen a választóinál, akiknek a felmérések szerint igencsak elege van a program finanszírozásából.

– Méghozzá teljes joggal.

– De nem hiszem, hogy számolt a következményekkel.

– Milyen következményekről beszél?

– A háborúról! – Csou nem tudta tovább türtőztetni magát. – El tudja képzelni, mi lesz itt, ha kiderül, hogy az elmúlt tizenkét év csak egy humbug volt? Egy ostoba lázálom? Kína égni fog! De ezt nem hagyom! Mindent magukra kenek! A kudarcért Amerikát fogom felelőssé tenni. Újabb háború lesz. Ezúttal lehet, hogy mellénk áll majd a szerencse.

– Ha azt hiszi, megijeszt, téved. Amerika sosem félt harcba szállni az igazáért.

– Egy háború mindig szörnyű csapás. – Smirnov elmosolyodott. – Főleg a maga választási esélyeire nézve.

– Mire céloz?

Csou hangosan felnevetett.

– Arra, hogy nincs olyan épeszű ember, aki háború idején egy marketingszakon végzett harvardi tyúkra bízna az ország vezetését.

Evelyn érezte, ahogy a szégyentől és a tehetetlen dühtől égni kezd az arca. A férfinak ugyanis teljesen igaza volt.

* * *

– Elnézését kérem a pártfőtítkárról, az új faragatlan stílus miatt – Smirnov rosszállóan Csoura pillantott, aztán békülékeny hangon folytatta –, de azt el kell ismernie Evelyn, hogy van némi igazság abban, amit állít. Amennyire követem az amerikai politikát, nekem úgy tűnik, hogy maguknál most Jorge Sánchez az egyik legesélyesebb pályázó az elnökljelöltre. Egy igazi háborús hős. Mit gondol, ha újra kitör egy fegyveres konfliktus, kit fognak majd támogatni a delegáltak? A Becsületérenddel kitüntetett ex-tengerészt, aki harcolt már a kínaiak ellen, vagy a nőt, aki hat éve üzletel velük, és ennek köszönhetően dollármilliárdokat tett zsebre?

– Soha egyetlen centet sem fogadtam el a kínaiaktól!

– De a programban részt vevő amerikai cégek igen bőkezűen támogatták. Mégis mennyire lesz nehéz meggyőzni az embereket, hogy önnek anyagi érdeke fűződik a projekt folytatásához? Vagy azt állítja, tényleg nem tudott semmiről, és hagyta, hogy a kínaiak hat éven át az orránál fogva vezessék? Most így hirtelen, nem is tudom, melyik a rosszabb...

– Ugyan, Artyom! Kik ezek a cégek? Lockheed, Boeing, Northrop. Ezek a vállalatok minden amerikai politikai kampányát támogatják, mióta az eszemet tudom.

– Pontosan. A legnagyobb fegyvergyártók. Pártszíntől, programtól függetlenül bárkit pénzelnek, aki megrendelésekhez segíti őket. A Hosszú Menetelés projekttel, vagy nélküle, ugyanezekre a cégekre menne el az amerikai adófizetők pénze. Akkor meg mi itt a baj, Evelyn?

– Az, hogy ezek a cégek a kapott költségvetési forrásokat korábban az ország biztonságának növelésére fordították.

– Ne nevetessen, Evelyn! Az amerikai védelmi szektor nem más, mint egy pénzmosoda. Eredménytelen fejlesztések, használhatatlan, túlárzott haditechnológia. Ez nyílt titok. Ezért kellett az elnöküknek olyan kétségbeesetten kuncsorognia, hogy összekovácsoljon valahogy egy Kína-ellenes koalíciót. Hiába a háromszor nagyobb katonai költségvetés, mégis a fél világra szükségük volt, hogy valahogy meglegyen az a győzelem. Gondoljon bele! Ha most a Lockheed nem űrhajóalkatrészeket gyártana, akkor halálos bombákat. És a Kongresszust győzködné, hogy dobják le őket valami szerencsétlen közel-keleti országra, hadd juthassanak újabb megrendelésekhez.

– Tényleg ne zavarjon, hogy a projektnek nincs semmi értelme?

– Evelyn... – Smirnov akkorát sóhajtott, amiben egy gyenge képességű kisdíákot oktató tanár bácsi minden fájdalma benne volt. – Először is, a program által finanszírozott kutatások rengeteg eredménnyel jártak. Új orvosi eszközöket, eljárásokat köszönhetünk nekik. És ha tény-

leg működni fog az az új reaktor, akkor egy energetikai forradalmat fog elindítani. Ez lehet a megoldás a globális felmelegedésre.

– Másodszor?

– Másodszor, az értelmetlennek tűnő presztízsberehúzásokra óriási szükség van. Minél nagyobb, minél használhatatlanabb, annál jobb. Maga szerint a Stonehenge, a piramisok vagy a középkori katedrálisok ok nélkül épültek? Dehogyan! Már akkoriban is tudták, hogy az embereket valamivel le kell foglalni. És a gigaberuházások erre valók, jótékonyan elvonják a figyelmet azokról a dolgokról, amik az egyszerű halandók mindennapi életét ténylegesen befolyásolják. Hiszen ha azokkal kezdenek el foglalkozni, abból csak a baj lesz. Lázongások, felkelések, forradalom. És ez még a kisebbik rossz. Az igazi problémát a vezetők jelentik.

– A vezetők?

– Igen. Hiszen kiből lesz vezető? A legambiciózusabb, narcisztikus törtetőkből. És ha ezek az emberek egyszer felérnek a csúcra, feljebb már nem vezet nekik út. Akkor milyen kihívás marad? Bekerülni a történelemkönyvekbe! Ésszerű, hasznos projektekkal ezt persze nem lehet. Melyik fáraó alatt épültek ki az egyiptomi öntözőrendszerek? Passz. Kié a legnagyobb piramis? Kheopszé! Látja? Igazi hírnévre csak csillagászati összegű, értelmetlen megaprojektekkel lehet szert tenni. Jobb esetben. Rosszabb esetben háborúkkal. Területszerzés, vagy ideológia-export, mindegy. A vége ugyanaz: pusztítás, szenvedés, nyomor. A Hosszú Menetelés program viszont mindenki számára békét hozott. És ha végigcsinálják, akkor Mu-jang és a maga neve már biztos bekerül a történelemkönyvekbe. Gondoljon bele! Maguk lesznek azok, akik elindítják az emberiséget a világűr benépesítése felé vezető úton!

– A történelemkönyvekbe az elnökök kerülnek be, nem az alelnökök...

– Az ön elnöke a második ciklusát tölti. Többször már nem indulhat. Kevesebb, mint két év, és itt vannak a választások. A felmérések alapján egészen jók a pártja esélyei.

– Sokra megyek velem, ha nem én leszek a párt jelöltje.

– Nos, ezen lehet, hogy segíthetünk...

– Jól hallom, arra céloz, hogy beavatkoznának az amerikai elnökválasztásba?

Smirnov egy széles mosoly keretében felemelte a kezét.

– Ugyan! Oroszország sose tenne ilyet. Én csak arra utaltam, amennyiben ön elintézi nekünk, hogy a NASA ne akadékoskodjon a hibernációs rendszer engedélyeztetésekor, akkor azt a barátság jelének vennénk. A barátok pedig segítenek egymásnak. Igaz, Mu-jang?

Csou pillanatig úgy tett, mint aki nem hallja a kérdést, de aztán kellestlenül megszólalt.

– Ha ezt megcsinálja, akkor maga választhatja ki a küldetés parancsnokát.

– Úgy értem, az embert, aki majd hetvenszázalékos eséllyel meghal útközben?

A kérdés hallatán Smirnov látványosan elkezdte forgatni a szemeit.

– Jaj, Evelyn! Negyven év múlva a résztvevők nagy része így is-úgy is halott lenne. Közlekedési baleset, rák,

járványok, miegymás. De el tud-e képzelni békésebb, és boldogabb halált annál, mint hogy valaki azzal a tudattal merül álomba, hogy egy idegen bolygót fog meghódítani, aztán sosem ébred fel? Annyira gyönyörű, olyan megindító! Arról nem is beszélve, hogy ez az ajánlat milyen jót tenne az ön megítélésének odahaza. Maga is tudja, a választóinak mennyire tele van a hócipője azzal, hogy állandóan azt kell látniuk, ahogy a kínaiak folyamatosan Amerikát szívatják a programban. De maga most a sarkára áll! Az asztalra csap, és megmutatja ezeknek a rizszabáló vágott szeműeknek, hogy ki az úr a házban...

Smirnov Csoura pillantott, aki halk hümmögésbe kezdett mellette.

– ...Mert mind tudjuk, hogy milyen rasszisták az amerikai szavazók. Egy amerikai küldetésparancsnok! Nos, mit szól?

Evelyn eltűnődött a javaslaton. Az ajánlat egyszerre volt vonzó és ijesztő.

– Ha el is tudnám intézni, hogy a NASA ne kukacoskodjon, az egész nem ér semmit, ha kiszivárognak azok a kutatási eredmények.

– Senki nem fog szivárogtatni, erről gondoskodtam.

Csou kijelentése némileg megnyugtatta Evelynt. Lehet, hogy alapvetően nem kedvelte a kínaiakat, de azt mindenképpen a javukra kellett írni, hogy az ilyen ügyeket nagyon profin intézték.

– És arra mi a biztosíték, hogy maguk ketten nem használják fel ellenem, ami itt most elhangzott?

Smirnov széttárta a karjait.

– Miért tennék? Mu-jangnak ugyanúgy nem érdeke, hogy ez az egész napvilágra kerüljön.

– És magának, Artyom?

– Nekem? Ha erre itt fény derül, senki nem akar majd egy második hajót építeni.

Evelyn emésztgette a választ. Szóval, ha belemegy az üzletbe, egy újabb űrhajó lesz Smirnov hallgatásának az ára. Mielőtt még bármit válaszolhatott volna, Smirnov felkelt a székéből, és az asztal végén álló szürke bőröndhöz lépett. Evelynnek fogalma sem volt, mi lehet benne. A férfi felpattintotta a bőrönd zárjait, felnyitotta a tetejét, az oldalát pedig lehajtotta. A felnyitott tető belső felén egy francia szöveg díszelgett: L'Odyssée d'un Roi. Evelyn nem beszélt a nyelvet, így fogalma se volt, mit jelent, de elhatározta, hogy majd utánanéz. A bőrönd valójában egy mobil italszekrény volt egy vésett kristályüveggel és néhány kristálypohárral a belsejében.

Smirnov kivette az üveget és Evelyn felé tartotta.

– Louis XIII. Pont egy ilyen különleges alkalomra tartogattam. Iszunk egyet, Evelyn?

Evelyn nem válaszolt. Még mindig nem tudta rászáni magát, hogy elfogadja az ajánlatot. De Smirnov döntött helyette. Kitöltött három poharat és az egyiket a kezébe nyomta. Evelyn megfogta, és tudta, innen már nincs visszaút. Nézte, ahogy a két férfi a poharába szagol. Bár ki nem állhatta a tömény alkohol szagát, ő is követte a példájukat. Az ital erős illata marta az orrát. Aztán Smirnov magasra emelte a poharát.

– A Hosszú Menetelésre!

Koccintottak és mindhárman beleittak az italukba. Evelyn érezte, ahogy az alkohol égeti a bensőjét, egészen le a gyomráig. Kellemetlen volt, de ha ez a hatalom íze, akkor hozzá kell szoknia. Amíg próbálta túltenni magát a viszolygáson, amit az erős ital keltett benne, Smirnov végig őt fürkészte. Evelyn a szemébe nézett, és ezúttal ő emelte fel a poharát.

– A barátságra!

Smirnov és Csou határozottan biccentettek, aztán mindketten elmosolyodtak.

– Бараттар!

– 友谊!

* * *

A Newsmarket online hírcsatorna cikke:
Zsebben a győzelem?

Evelyn Roberts egyre nagyobb előnnyel vezeti az előválasztást. A hivatalos eredmények alapján az alelnök Texas után Kansast is megnyerte. A delegáltak egyértelműen benne látják azt a jelöltet, aki megválasztása esetén megfelelő határozottsággal tudná képviselni az amerikai érdekeket az újból megerősödő Kínával szemben. Ez a vélemény azóta alakult ki vele kapcsolatban, mióta a Hosszú Menetelés űrprogramban az amerikai fél képviselőjeként elérte, hogy az Eridani C bolygóra tervezett űrkolónia vezetőjét Kína helyett az USA jelölhesse ki.

A küldetésparancsnoki posztot az elnök – Evelyn Roberts javaslatait is figyelembe véve – Jorge Sáncheznek ajánlotta fel, aki élete legnagyobb megtiszteltetéséért értékelte a felkérést. Mivel a küldetés a tervek szerint három év múlva indul, ezért Sánchez – akit korábban szintén az elnökjelölti poszt egyik nagy esélyesének tartottak – jelezte, nem méretteti meg magát, és nem indul az előválasztáson.

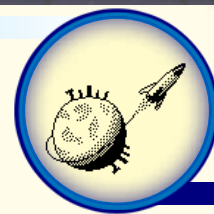
Közben Csou Mu-jang kínai pártfőtitkár igyekszik úrrá lenni az arcvesztésen, amit a kínaiak számára egy korábban Kína ellen harcoló amerikai tengerészgyalogos küldetésparancsnokká történő kinevezése jelent. Úgy tudni, Csou pártfőtitkár Wang Hui ezredest hibáztatja a kialakult helyzetért, aki korábban szabad kezet kapott tőle a programot érintő döntések meghozatalát illetően. Wang ezredes azóta kiesett a pártfőtitkár kegyeiből és teljesen eltűnt a nyilvánosság elől.

Lidércfény

Xenothep

Extra szünet

Éppen leengedtem a tartályt a betonra, amikor felharsant a szünetjelző sziréna hangja. Visszhangja tompán gurult végig a poros gyárudvaron, visszaverődött a repedezett betonfalakról, majd lassan, kínlódva elhalt az elhanyagolt, gazzal felvert placcok közt. Leállítottam a targoncát, aztán hátradőltem, gerincemet az ülés vázának nyomva. Pár roppanás után a fájdalom egy része kellemes sajgásba ment át, megdörzsöltem égő szemeimet. Az ingem zsebébe kotortam cigarettáért, aztán lekászálódtam a gépről, és az öngyújtó után tapogatózva indultam meg a forró udvaron keresztül a büfékocsi felé.

Mindenfelől emberek tűntek fel, poros, olajos munkaruháikban sétáltak át a tartálykocsik, kézi targoncák, rozsdás hordók közt. Úgy tűnt, hogy a beton fölött hullámszerűen a forró levegő, a nap égette karjaimat és tarkómat. Öngyújtóm kifogyott, visszaraktam a zsebembe. A büfékocsi felnyitott ajtajának árnyékában Király könyökölt a pulton, odabent egy számomra ismeretlen fiatal lány készítette a kávé.

Király felém se fordult, amint megszólalt.

– Mindjárt kész a tiéd is.

Utána rögtön intett a lánykának.

– Cukrot ne! Csak két tejszínt legyen oly' kedves. A cukortól megvadul.

A lány feszesen elmosolyodott, látszott, hogy nem tud mit kezdeni a poénnal. Király felém nyújtotta a csészét.

– Bori megbetegedett. Ez a hölgy itt Zsuzsanna, ő helyettesíti. Zsuzsanna, ez egy kísértet, húsz éve itt dolgozik, de senki nem tudja, mi a neve. Mi csak Leviathánnak hívjuk. Nem tud beszélni, csak gondolatátvitellel kommunikál.

A lány felé biccentettem. Szemében némi érdeklődéssel bólintott vissza. Király a fejét csóválta.

– Hogy a francba lehet megfázni nyáron?

Letámaszkodtam a pultra, számban meggyújtatlan cigarettámmal figyeltem, amint lassan odaérnek az emberek. Nevettek, tréfálkoztak, szidták a hőséget, homlokukat törölgetve adták le a megrendelésüket. Zsuzsanna osztogatta a kávékat, jeges üdítőket, szendvicseket, a fiúk illedelmesen megköszönték. Páran felém bólintottak, aztán leültek a vasasztalokhoz. Egy fiatal kölyök vágott át a téren, felsőteste jobbra-balra ingott járás közben, hosszú szőke haja kócosan lengett arca előtt. Király elvagyordott.

– No, Arnold is előkerült végre. Hé, Arni fiam! Gyere ide!

A kölyök arcán széles mosollyal, két kézzel kezdett intgetni.

– Főnök!

Amint mellénk ért, úgy tűnt, meg sem áll, csak átmegy a pulton, kettétöri a büfékocsit, majd az idők végezetéig

jár egy helyben a kocsi mögötti betonfalnál, hacsak át nem megy azon is. Király megveregette a vállát.

– Édesanyáddal minden rendben?

– Igen, igen! Köszöni szépen, már jól van. Begipszelték szegényt, most feküdni kell.

– Hogy bírja?

– Á, nincs gond. Kicsit panaszodik, menne mindenfelé, de apus vigyáz rá, meg megcsinál mindent helyette.

Király őszinte örömmel mosolyodott el.

– Ennek igazán örülök. Iszol egy kávé?

– Nincs pénzem főnök, sokadika van.

– Meghívlak én.

Arni szemei felcsillantak.

– Megadom zsold napján!

– Hagyjál már. Zsuzsanna, kérnék még egy kávé két cukorral a fiatalúrnak!

– Máris!

– No és mondd csak, Arni, hoztál nekem almát?

– Igen, az öltözőben hagytam a hűvösben. Köszönöm, hogy segíteni tetszett hazavinni anyust. Maga a legnagyobb király!

– Ja, így hívnak. Amúgy igazán nincs mit. Csak szólj, és megoldunk mindent.

Amint megkapta a kávéját, Arni leült az egyik kerek vasasztalhoz a többiekhez, Király elnéző mosollyal fordult vissza Zsuzsához.

– Csípem a kölköt. Nem egy lángész, de nagyon jóindulatú fiú. Soha nem panaszodik, és bármit megcsinál, amire megkérem... Lackó! Hé, Lackó! Van gyufád?

A szólított átdobta mellette ülő társa feje fölött a dobozt, Király elkapta, aztán előhúzott egy cigarettát. Nekem is adott tüzet, aztán elégedetten fújta ki a füstöt.

– Legalább ez nem változott...

Kis hallgatás után kutató tekintettel nézett rám.

– No és te? Minden rendben?

Bólintottam, és megittam az utolsó korty kávémat. Kollégám a fejét ingatta.

– Szarul nézel ki. Már sokszor elmondtam, és most is elmondom, hogy túl sokat vagy annak a mocskoknak a közelében.

A hatalmas udvar túloldalára mutatott, ahol a leomlott csarnok gazos kövei közül előtekerő, buszvastagságú inda hevert. Halottszürke, vöröses hólyagokkal teli törzse már befonta a raktár oldalát, felkapaszkodott a tetőig, csápjai betörték az összes ablakot és az épületbe kúsztak.

– Még pár hónap, és a raktár is összeomlik a szorítástól, meg a súlyától. Gondolom, ezért kezdél kipakolni, ugye?

Az udvaron álló tartályok felé intett, mire bólintottam. Lackó mellénk lépett.

– Bocs má' főnök, lehet olyat, hogy lelépek hamarabb? Kommunikátorban azt mondták, egy raj tart errefelé, soha

nem érek haza, ha ezek ellepnek mindent. Holnap bejövök annyival korábban!

Király intett.

– Persze, menj csak! Ha nem vagy itt időben, rájössz, hogy sokkal rosszabb vagyok egy rajnál.

Lackó rám nézett, aztán elkapta a tekintetét.

– Magának meg nem kéne olyan sokat ott lennie azzal a szarral.

– Ezt ugatom neki hetek óta én is – sóhajtott Király. Övéről leakasztotta kommunikátorát, benyomta a gombját, aztán bosszúsan nézett a kijelzőre.

– Bassza meg, lemerült... Levi, add már ide légy szíves a tiédet!

Leakasztottam övemről, majd a pultra raktam a készüléket. Műanyag borítása széttört, kijelzője keresztberepedt. A mikrofonja nem működött, ezért is használtam én. Kollégám elborult arccal nézett rá.

– Ja igen... Emberek, kinél van egy távrecsegő?

Egy Péter nevű fiú lépett hozzánk, felé nyújtva sajátját.

– Harminchat százalékon van.

– Jó lesz. Melyik a belső hálózat?

– A hatvanhármásra állítottam be. A többi csatorna már túl zajos.

Király felemelte a kommunikátort.

– Csaba, vagy?

Pár másodperc után kásás hang hallatszott.

– Mondjad!

– Mikor ér ide az az elbaltázott felszerelés?

– Újra kellett rendelnem. Az első szállítmány eltűnt.

– Ó faszom... sofőrről van hír?

– Semmi. Egy cafatot se találtak, se a siklót, se az árut.

– Melyikük volt az?

– Bendzsi. Amelyik úgy beszélt, mint egy rajzfilmfigura.

Megkocogtattam a pultot, aztán amikor Zsuzsanna felém fordult, egy szelet süteményre mutattam, amit egy műanyag tálcán búra alatt tartott. Felemelte a búrát, elvettem a süteményt, a lány félszeg mosollyal nézett rám.

– Maga tényleg nem beszél sokat.

Király visszaadta Péternek a kommunikátort, majd visszafordult a pulthoz.

– Ő egyáltalán nem beszél. Adnál még egy kávé?

– Persze... de hogyan ad utasítást?

– Nem vicceltem, tényleg gondolatátvitellel. Többnyire megértjük, csak néha nem, de az ritka.

A lány kétkedve nézett rám, kicsit felhúztam a bal szemöldökömet. Zsuzsanna vállat vont.

– De elhiszem neki, csak valahogy olyan...

Riadtan nézett rám, Király felnevetett.

– Látod? Ne aggódj, gondolatot nem olvas. Legalábbis nem tudunk róla. Levi, tudsz gondolatot olvasni?

Aprót bólintottam, mire vállon bokszott.

– Nem igaz, nem tudsz. Különben már rég kirúgtad volna a csapat felét!

Péter a borostáját hersegtette, miközben féloldalasan nézett rám.

– Levi főnök, elég cudar a tekintete. Lát még egyáltalán?

A legközelebbi asztal felé mutattam, mire felemelte két kezét.

– Jó jó, nem az én dolgom... csak a fiúk, meg én aggódunk magáért.

A raktárcsarnok mellől kiáltás harsant.

– Lidérc!

Hirtelen felvillant valami pont az udvar fölött, egy pillanatra elvakított teljesen. Mindenki ledermedt, meg se moccantak, csak ültek, meredt tekintettel, még a szemüket sem fordították el. A vakító fény pulzálásra váltott, lassan gyengülni kezdett, közben jeges fuvallat keringett körülöttünk. Fél perc múlva mindent zúzmara borított, valaki halkán felnyögött. Zsuzsanna éppen teát töltött, ő is mozdulat közben dermedt meg, így a tea teli töltötte a csészét, majd lefolyt az oldalán. Király engem nézett, tekintetében rémülettel. A fény még mindig körülöttünk vibrált. Én pont arra fordultam, ahonnan a kiáltás jött, láttam, hogy az öreg Sípos áll ott fél lábbal a levegőben, ahogy lépés közben lepte meg a Lidérc. Kint állt a nyílt téren, aggódva néztem rá.

Csak ne mozdulj öreg, legyél nyugodt.

A levegő mintha egyre fényesebbé vált volna, ezzel egyidőben emelkedő, és hangosodó visítás hallatszott. Amikor szinte már elviselhetetlenné vált, hirtelen megszűnt, a világ döbrent némaságba burkolózott. Úgy éreztem, hogy a lidérc nem erre figyel, bár erre semmi nem utalt, hiszen a hatásnak nem volt arca, teste, se egyéb látható megnyilvánulása jelenleg. Most kell indulnom, különben Síposnak csak másodpercei vannak hátra. Elég, ha meginog, és akkor borzalmas halált hal.

Lassan felálltam, és kiléptem a fémtető alól a gyilkos fénybe. Egy pissenés se hallatszott, csak gondolataikat hallottam.

– „Főnök, mi a francot csinál?!...”

– „Bazmeg ez bolond, megöleti magát...”

– „Mentsd meg őt, mentsd meg!”

– „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...”

Egyenletes léptekkel haladtam, semerre se néztem, csak az öreget figyeltem, miközben átvágtam a téren. A lidérc gyorsan ölt, így nem aggódtam különösebben. A beton jegesedni kezdett körülöttem, halk roppanásokat hallottam, amint a nap hevétől felforrósodott tárgyak hirtelen lehültek. A lidérc figyelt, borzalmas érzés volt, mintha hideg acéltűket nyomtak volna a bőröm alá. Már halottnak kellett volna lennem, abban a pillanatban, amikor megmozdultam. Semmi nem történt, egy perccel később odaértem Síposhoz. Ő még mindig nem mozdult, szemében rémület és remény keveréke. Ránéztem, mire alig mozgó ajkakkal felelt.

– Tudom, hogy nem lesz baj. Bízok benned!

Ruháját zúzmara borította, megfogtam karját. Úgy kapaszkodott belém, mint egy fuldokló, lassan indultunk a büfé felé. Fémes szag terjengett a levegőben, a fény pokoli vibrálása lassan halványulni kezdett, sötétes izzásban burkolta a létezést. Az öreg lélegezni is alig mert, a karomba kapaszkodva lépkedett mellettem. Gondolatai kuszák voltak, csak egy fohászatát értettem, amit folyamatosan ismételtgetett.

– „Édes Istenem, kérlek, segíts!”

Mély, visszhangos hang hallatszott fölöttünk, mint amikor hatalmas jégtábla hasad ketté, az öregnek elakadt a lélegzete egy pillanatra. Azonnal megtorpantunk. Körülöttünk a levegőben, látszólag a semmiből jégszilánkok váltak ki, pillanatok alatt hatalmas kristályrácscok vettek körül. Higanyos színük pokoli visketést okozott a szememben, nehezen álltam meg, hogy ne kezdjem vadul

dörzsölni. A rács folyamatosan változott, hegyes szilánkok nyúltak ki felénk, Sípos felszisszent a réműlettől. Elé léptem, kezét a vállamra húzva, ő pedig a hátamnak támasztotta homlokát.

Ne nézz fel!

– „Nemnézekóistenembocsássmeg!”

Egy szilánk elvékonyodott, hosszú tüskékké vált szét, és az arcomat célozva nyúlt ki felém. Egy pillanatig fogalmam se volt, mit tehetnék, aztán elöntött a bizonyosság, hogy erősebb vagyok ennél. Feemeltem a bal kezem és félresöpörtem a tüskéket, amik már majdnem az arcomhoz értek. Halk pendüléssel törtek le, de azonnal újbabak irányultak felém. Nem éreztem félelmet igazán, csak bosszúságot. Ismét félresöpörtem a jéghideg szilánkokat, aztán a rács egy központi részére néztem.

Hagyd abba!

A szilánkok mozgása azonnal leállt, a tüskék visszahúzódtak. Két kezemet előrenyújtottam, majd széttártam karjaimat, mintha csak egy kétszárnyú ajtót nyitnék ki. Visító zaj hallatszott, úgy éreztem, belerezonálnak a csontjaim, aztán a rács szétesett, és körülöttünk a földre hullt. Ott halk szisszenéssel párologtak el a fényes szilánkok, pár másodperc után semmi nem jelezte, hogy volt ott valami.

Most nem szabad mozdulni.

Sípos keze erősen markolta vállamat, hallottam légzését, lebénult a félelemtől. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire lassan visszatért a napsütés, szinte lágynak tűnt az iménti villanáshoz képest. Langyos levegő huzatát éreztem, majd párás meleg levegő ömlött ránk. Lassan elindultam, az öreg a vállamba kapaszkodva követett. Amikor oldalra pillantottam, láttam, hogy szemét szorosan csukva tartja. Kezére tettem kezemet.

Jól csinálod öreg. Mindjárt ott leszünk. Lépésről lépésre fogyott a táv, a forróság visszatért. Amikor az árnyékba értünk, Király egy pillanatra lehunyta szemét, aztán mélyet sóhajtott.

– Oké, vége van emberek, vegyetek levegőt.

Mindenholnan nyögések és káromkodások hallatszottak, Arni felpattant.

– Sipi bácsi, megmentette az életünket! Jól van?

Az öreg reszketegen sóhajta nyitotta ki a szemét.

– Remekül fiú.

– Azt hittem, most elveszítjük.

– A huszonhárom villáskulcsomra fáj a fogad, mi?

A srácok felnevettek, végre múlni kezdett a félelmük. Sípos felém fordult.

– Ismét hálával tartozok neked. A kurva méheim sajnos eltűntek, de még van pár üveg bevizsgált mézem. Ennyit tudok felajánlani.

Megerintettem vállát, mire morcosan nézett rám.

– Ne gyere nekem ezzel a sületlenséggel! Értem jöttél múltkor, és értem jöttél most is, de az életedet kockáztattad!

Vállat vontam, mire felfortyant.

– Hogy mondhatasz ilyet, hogy neked már mindegy? Mi ez a faszság?

Király átkarolta az öreg derekát és a pulthoz húzta.

– Öregem, vendégem vagy bármire! Mindenki életét megmentetted!

Sípos lerogyott egy bárszékre, levette sapkáját és megtörölte a homlokát.

– Elbaszott lidérc... biztos voltam benne, hogy most felhasogat.

– De nem tette, minden jól alakult. Levi, te egy hős vagy! Neheztelően néztem Királyra, aki pontosan tudta, mennyire utálok az ilyet, de ő csak vigyorgott.

– Ha egyszer megint lesz hegesztőhuzalunk, csináltatok a fiúkkal egy pajzsot, hogy ráemelhessünk.

A fiúk egyike felemelte a kezét.

– Én akár túlórában is vállalom!

Nyughass Lajos.

A fiú szinte szégyenlősen nézett rám.

– Oké főnök... de nem árt, ha tudja, hogy szerintünk a maga tökei acélból vannak!

Megint felnevettek, halványan én is elmosolyodtam, aztán végre nekiláttam a süteményemnek. Sípos lehúzta a kávéját, rágyújtott, majd elgondolkozva nézett rám.

– Te hallottad?

Kifújta a füstöt, és az udvar felé intett.

– Hallottad, hogy vonyít? Szerintem fél tőled.

Király megborzongott.

– Pusztá kézzel elsöpörted azokat a pengéket... Még most is rohan a szívem. Rég féltem ennyire.

A távolban, a raktár valamelyik emelete felől hatalmas roppanás hallatszott. A porfelhő miatt hamar észrevettük, honnan jött a zaj. Az épületet körbenövő növény egyik girbegurba ágán egy embernyi vastagságú inda lassan megvonaglott, ahogy a vakolat leszakadt alatta. Volt vagy tíz méter hosszú, de nem hullott le, csak bizonytalanul tekergett, aztán ismét szorosan a falhoz tapadt. Lackó megrázkódott az undortól.

– Husi elemében van.

Arni a szájába dobott egy kockacukrot.

– Az. Jó nagy rohadt egy dög. Az összes fizetésedért nem mennék oda.

Király bólintott.

– Nem is küldtünk senkit oda fiúk. Levi csinálja az egészet egyedül, szóval kuss legyen. A lidérc miatt kaptok extra tíz perc szünetet, aztán rohamtempóban nekiláttok a csomagolásnak, hogy kész legyünk, mire ideér a kamion. Értve vagytok?

Mindenfelől egyetértő moraj hallatszott, Király újabb cigarettára gyújtott. Kicsit közelebb hajolt, hogy a fiúk ne hallhassák, amit mond.

– Figyelj... amit csinálsz, az tényleg kurva tökös dolog. Ugyanakkor baszott nagy örültség is. Neked köszönhető, hogy a telep még működik, és aggódunk miattad. Biztosan jól vagy?

Sípos visszatette a sapkáját.

– Ne féltsd a kölyköt! Elvinné a hátán a targoncát.

– Nem lehet mindig szerencséje.

– Király, én ott voltam egy hónapja, meg most is. Fogalmad nincs, milyen érzés, amikor a lidérc rád néz, te meg kint vagy védtelenül. Meztelennek érzed magad, a csontjaid mintha kihűlnének, minden ideged pattanásig feszül, rohanni akarsz, de a rettegés lebénít. Senki és semmi nem mozdul. Az a szar beléd lát, érted? Tudja, hogy félsz. Aztán egyszer csak azt látod, hogy Levi átsétál az egész borzalmon, magadban üvöltesz a kintól, várod, hogy a lidérc szétszabdálja, de ő csak jön, azt mondja, minden rendben lesz, és te hiszel neki. Azt csinálod, amit

mond, mert élni akarsz. Ez nem szerencse dolga, higgy nekem!

Én is elővettem egy cigarettát, Zsuzsanna tüzet adott, biccentettem. A hátam mögé intettem, mire Király megdörgölte borostás állát.

– A növény? Hogy érted, hogy segít?

A szemeimre mutattam, mire tűnődve nézett a raktár felé.

– Ja, hogy arra gondolsz... Figyelj, amikor az történt, senki nem volt ott. Igazából fogalmunk sincs, hol voltál három napig. Te sem tudod. Azt hittük, hogy... tudod... megevett ez a szar, vagy nem tudom. Aztán egy reggel elősétáltál a raktárból, kértél egy kávé, és azóta megállás nélkül hordod ki a hordókat meg a tartályokat. Már vagy egy hónapja.

Sípos bólogatott.

– Ezt mondtam. Szerintem őt nem látja a lidérc. Husi csinált vele valamit. Azért is néz ki így a szeme.

– Nem tudhatjuk.

A mellkasomra mutattam, mire Király a fejét ingatta.

– Attól, hogy te nem érzel változást, azért még mi látjuk. Mivel magyarázod, hogy a lidérc életben hagyott? Nézd, én egyszer láttam, ahogy egy sofört elkapott. Közvetlen közletről, a szemem láttára szellette fel. Jött a villanás, pont, amikor a fiú leugrott a vezetőfülkéből. Egy szemvilanás volt az egész, megjelentek a pengék, ezer helyen átszúrták, aztán elfordultak, ő pedig cafatokban hullott a földre. Húsz percig álltam ott, vártam a halált, aztán végre a lidérc elment. Életemben nem futottam még olyan gyorsan.

Ismertem a történetet, már elmondta párszor. Jött egy szállítmány alkatrész, amit nekünk kellett volna megjavítani, de a kamion elakadt a telep bejáratától pár száz méternyire. Király kiment megnézni, mit lehet tenni, és meglepte őket a lidérc. A kamion még most is ott állt, már hetek óta, és többször is el akartam érte menni, de a kerítésen túli ködfal megakadályozott. Ilyen ködöt még nem láttunk, senki sem tudta, mire számítsunk, így vártunk, hátha változik a helyzet.

– Az ismeretlennel nem baszakszunk – foglalta össze Király. Ez volt létezésünk lényege.

Dédapám mesélte, hogy valaha ezek nem voltak még. Át lehetett menni egyik városból a másikba nyitott kocsiablakokkal, zenét hallgatva, az emberek éjszaka is éltek, sétáltak a városokban, falvakban, beszélgettek, éltek az életüket. Nem voltak gigantikus gyökérvények, amelyek pár hét alatt benőtték és lerombolták az épületeket, meg a hidakat, nem vadásztak minden előre Romlányok, amik úgy néztek ki, mint egy több négyzetméternyi véres halászháló, nem volt lidérc, hogy megfagyassza a létezést.

Amikor az egész elkezdődött, hamar globális jelenséggé vált, pár hét leforgása alatt az egész bolygón eluralkodott az ismeretlen terror, senki nem tudta, honnan jönnek ezek a lények és hatások. A katonaság felvette a harcot az idegen formákkal, ám hamar kiderült, hogy a legtöbbjük ellen nincs hatékony védekezés. A Romlányok hálószerű testét nem fogta tűz, nem lehetett szétkasabolni sem, mert újra összeállt, bár a hideggel problémájuk lehetett, mert ha tartós mínuszok voltak, akkor ezek eltűntek egy időre. A lidérc egy megfoghatatlan, láthatatlan valami

volt, csak a hatását érezte, és a legtöbb hasonlóképpen viselkedett. Teljesen kiszámíthatatlan volt, hogy hol csapnak le, vagy milyen hatások érvényesülnek. Két dolog segíthetett, a mozdulatlanság és a bezárkózás. Lidérc fedett területen soha nem jelent meg, és úgy tűnt, hogy a lények és hatások nagy részét köti valamiféle szabály. Szóltak legendák egy emberről, aki egyszer úgy élt túl egy Romlányval való találkozást, hogy egy kört rajzolt maga köré a földre, majd leült a kezében egy bottal, ami magasabb volt nála, a lény pedig bár órákig körözött körülötte, végül elment. A Romlányok sem mentek be épületekbe, mintha képtelenek lennének áthaladni a vonalakon.

Valószínűleg ezért nem halt még ki az emberiség.

Én már így nőttem fel, hogy ezek a mindennapi élet részeiként hatottak mindennapjainkban, így el sem tudtam képzelni dédapám világát. Bár sok elmélet napvilágot látott, hozzám legközelebb a párhuzamos létezés teóriája állt. Ezeknek a lényeknek egyetlen mozdulata, hatása, cselekedete sem szólt tudatos megmozdulásról, nem azért ölték embert, mert táplálkoztak, vagy el akartak volna tüntetni minket a bolygóról. Csak rossz időben voltunk rossz helyen.

– Szünet vége! – kiáltott Király, aztán nyújtózkodott. Az emberek szedelőzködtek, mindenki ment dolgára, csak Sípos támaszkodott tovább mellettünk.

– Levi, hadd köszönjem meg még egyszer!...

Rápillantottam egy félmosollyal, mire rémülten kapta fel a kezét.

– Tudom, hogy értem jönnél, de ne legyen több alkalom! Kétszer épp elég volt!

Király elgondolkozva nézett rám.

– Mondd csak... Mennyi cucc van még a raktárban?

Megdörzsöltem a halántékomat, mire aprót bólintott.

– Sejtettem, hogy nem tudod. Átnéztem a legutóbbi leltár listáját, amit még azelőtt csináltunk, hogy Husi birtokba vette volna a telep azon részét. Meglep, ha az mondom, hogy már majdnem háromszor annyi holmit hordtál át, mint amennyi volt eredetileg...? Bizony! Felnyitottam pár hordót, látszólag semmi érdekes, csak olaj, meg alkatrészek a dobozokban. Rááldoztam kis időt a fiúkkal, megnéztük a sorozatszámokat. A holmi kétharmadán a számok duplán, vagy triplán szerepelnek. Ugyanaz van bennük, mint az azonos sorszámú tételekben. Megduplázódtak valahogy. Nem látszik semmi különbség, a vas csak vas, az olaj meg olaj, de ez az egész akkor is hátborzongató.

Elnéztem a targonca felé, azon túl, ahol a növény egyik vékony csápa éppen benyúlt az egyik ablakon. Sípos megborzongott.

– Levi, hagyd a csudába az egészet. Nincs ott már más, csak egy csomó duplikátum, ami vagy ugyanaz, mint az eredeti, vagy nem.

Rájuk néztem, mire Király fáradtan felsóhajtott.

– Nem, egyáltalán nem gondolom azt, hogy Husinak bármi köze lenne hozzá. Ellenben annak a három napnak, amikor eltűntél, igen.

Közelebb hajolt.

– A legőszintebben megmondom, sokakban felmerült a kérdés, hogy te vajon ugyanaz vagy-e még.

Felé nyújtottam kezem, mire vállon veregetett.

– Tudom! Tudom... De meg kell értened, hogy ez túl bizarr. El kellene menned az orvoshoz.

Vállat vontam. Király elnyomta cigarettafaját.

– Tudom, hogy voltál. De menj el megint! Háttha változott valami. Figyelj, a szemeid olyanok, mintha valami pokoli súlyos fertőzésed lenne, és voltaképpen azt kell gondolnom, hogy tényleg ez a helyzet.

Sípos elrakta cigaretta csomagját a felső zsebébe.

– Egyetértek Királlyal. Menj Levi, néztesd meg magadat! A rakatart meg hagyd a francba, Husi úgyis lerombolja és semmit nem tehetünk.

Mindketten magamra hagytak, elgondolkozva néztem utánuk. Zsuzsanna bátortalanul szólalt meg.

– Adhatok egy jeges teát?

Ránéztem, mire bólintott, és már töltötte is.

– Állati bátor volt, amit tett. Kislány koromban egyszer már láttam ilyet.

Érdeklődve néztem rá, mire elmosolyodott.

– Az apukám... Kint voltunk a kertben, anya a ruhákat szedte le a szárítóról, én meg labdáztam. Amikor eldobtam a labdát, az ott maradt a levegőben, azonnal kiabáltam, hogy jön a raj, ahogy tanították. Anya felkapott, és rohant velem a házba, apukám pedig a ház sarkánál tűnt fel a másik irányból, ahol a kerítést javította. A raj pokoli gyors volt, már hallottuk a zúgását, aztán hirtelen villant egyet valami, ahogy egy lidérc is odaért. Pár méternyire voltunk az ajtótól, moccanni sem mertünk, hallottam anya szívverését, tudtam, hogy nagyon fél. A lidérc gyors volt, leverte a levegőből a rajt, minden teli lett cafatokkal, olyan volt, mint egy véres hóesés. Sikítani akartam, anya befogta a száját és kétségbeesetten nézett apámra. Amikor a raj már nem élt, teli lett a levegő szilánkokkal... Pont úgy, mint az előbb. Apu pedig egyszer csak elindult felénk. Átjött a szilánkok közt, és nem vágta meg, valahogy félrehúzódtak előle. Átölelt minket, és bevezetett a házba. Maga most ő rá emlékeztetett, azóta nem láttam ilyet. Amikor elmeséltem, senki nem hitte el, soha egész életem során.

Az arcom felé intettem, mire Zsuzsanna bólintott.

– Igen, apu is így nézett ki. Nem tudta, mitől, vagy miért. A későbbiekben sok olyan tulajdonsága lett, ami megmentette az életünket jó párszor. Előre megérezte a rajt, és a Romlányokat is.

Zsuzsa tekintete elkomorult.

– Sajnos nem tud beszélni velem... tavaly eltűnt. Reggel beült a furgonba, de soha nem érkezett meg a munkahelyére.

Megittam a teámat, fizettem, aztán a targonca felé indultam. A hőségben az udvar fölött remegni látszott a levegő, ahogy lépdeltem a repedezett betonlapokon. A gigantikus növény indái lassan hullámoztak, néha mély hangú recsenés hallatszott az irányából. Már fel sem tűnt, hozzászóltam, hogy ott terpeszkedik.

Bendzsinn járt az agyam.

A srác fiatal volt, talán annyi idős, mint Arni, nagyon megkedveltük. Örökké vidám, vigyorgós fiú volt, az ember önkéntelenül is mosolygott, ahogy hallgatta a sztorikat, amiket mesélt. Tényleg úgy beszélt, mint egy rajzfilmfigura, mégsem tűnt megjárásnak, és szórakoztatta az embert. Alig fél éve ismertük, havonta kétszer ő hozta

a siklón az árut. A siklók pár méter magasan lebegtek, nem voltak az úthoz kötve, így a szállítócégek jobban kedvelték, mert rövidebb távon, gyorsabban értek oda bárhová az áruval, ráadásul jelentősen kevesebb támadás érte ezeket a járműveket. Bendzsi mégis eltűnt a siklóval együtt, és ez lehangolt.

Felültem a targoncára, és a telep túloldala felé néztem, az áthatolhatatlan köd felé, amely a főkapu után kezdődött, mint egy tömör fal. Hófehér ragyogása bántotta a szemet, és ezt éjszaka is csinálta, gyakorlatilag az egész udvart bevilágította a kékes izzásával. Azután jelent meg, hogy az a kamion lerobbant a kaputól nem messze, és a sofőrt egy lidérc megölte. Azelőtt ilyet még nem láttunk, nem tudtuk, hogyan viszonyuljunk hozzá. Életünk egyik alapszabálya, amit nem ismerünk, azt kerüljük el.

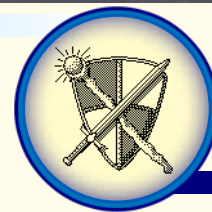
Ez a jelenség alig pár óra alatt alakult ki, sűrűsödni kezdett a levegő több száz négyzetméteren, míg nem ez a vattaszerű holmi lett belőle. Úgy nézett ki, mintha több tonna borotvahab borult volna a telepre bevezető út mellett magasodó dombra. Eltűnt benne az út egy része, a kamion, meg maga a domb is. Király jelezte a katonaság felé a problémát, csak annyit válaszoltak, nincs kapacitásuk erre, kerüljük el a jelenséget. A főbejárattól ötven méternyire készítettünk egy bejáratot ezért, hogy megkerülhessük ezt a habot. Bejárat a kamionok miatt kellett, közülünk mindenki siklóval közlekedett, nem okozott problémát, hogy az útig nem vezet járható úttest, egyszerűen átlebegtünk a bokrok fölött. Az útépités viszont lassan haladt, mert a talajgyalu lánctalpa tönkrement, ahhoz hozott volna Bendzsi alkatrészt többek közt, így a srácok ásóval és lapáttal dolgoztak.

Király ötlete nyomán próbálták felgyújtani a bozótost, ám a köd közelében semmi nem gyulladt meg, se gyufa, se öngyújtó, és ha lángoló fáklyával közeledtek felé, az is kialudt, mintha nem lenne a levegőben oxigén, így a fiúknak a csontszáraz, halott növényzetet is el kellett takarítani.

Beindítottam a targoncát, megfordultam, és átzötyögtem az udvaron, vissza az épület árnyékába. Amikor szembekerültem a bejárat kapuval, lefékeztem, és töprengve meredtem a bent uralkodó sűrű félhomályba. Képtelen voltam visszaidézni akár csak egyetlen alkalmat is, hogy mi is van bent. Ahogy behajtok itt, mintha lekapcsolnák a lámpát, és legközelebb már csak arra eszmélek, hogy kijövök ugyanitt, a targonca villáin egy tartállyal, egy raklapnyi áruval, vagy egy halom fémgerendával.

Husira sandítottam, aminek hatalmas törzse most alig három méternyire hevert tőlem, egyik végével eltűnve a lerombolt kerítésen túl a bozótosban, másik, szerteágazó végével pedig befonva az épületet. A törzsét borító hatalmas, vöröses hólyagok felszíne fodrozódott, néha úgy tűnt, mintha valamilyen folyadék lenne benne, amiben valamiféle formátlan lény izeg-mozog, valamiért gyomorbörgató hatással volt mindenkire, aki látta. Engem nem zavart, se a jelenléte, se a kinézete, csak kíváncsi voltam. Vajon mitől tudnak ilyen óriásira megnőni hetek alatt, miféle táplálékot szívhatnak magukba a földből? Növények ezek egyáltalán?

A gázra tapostam, a targonca megugrott, és begurult a kapun.

Tessa R. Lambrick

Kávét, feketén

Az ajtó feletti apró ezüstcsengettyű vidám csilingelésbe kezdett, a hangtól pavlovi reflexként kúszott az arcomra az üres bájosoly. A kinti forró levegő beáramlott, körbetáncolta a sietősen feltűzött kontyomat, majd beleveszett a kávézó légkondis hűvösségébe. Egy pillanatra megbor-zongtam a megcsapó melegtől és elfordultam a kávégéptől. A belépő fickó épp becsukta az ajtót, majd a legtávo-labbi, legsötétebb sarokban álló asztalhoz ült le. Fekete bőrkabátja kissé komikusan hatott a meleg New Orleans-i éjszakában, szőke, hidrogénezett haját hátra tűrte, tekinte ide-oda ugrált a benti berendezés és a kinti turistaforga-tag között.

Elfojtottam a morgásomat, amiért nem a pulthoz jött. Egész nap rohangáltam, a zárás előtti órában jól esett volna végre egy kis könnyített munka. Felkaptam az ita-lapot meg a jegyzetfüzetemet és a még mindig tartott mosollyal elé léptem.

– Sikerült választani? Hoztam egy itallapot, ha esetleg...

– Kávét. Tripla eszpresszó. Feketén – vágott a szavam-ba, majd újra kibámult az ablakon. Néhány pillanatra lefagytam, pislogtam párat, de amikor továbbra sem nézett rám, sarkon fordultam.

Halkan bosszankodtam, amikor Betsy előrejött a raktár-ból.

– Chris, ő az utolsó? – bökött a fickó felé.

– Remélem. Húsz perce ő az egyetlen betérő és már csak fél óra van zárásig.

Betsy mosolyogva megcsóválta a fejét, felkapott néhány számlatömböt és visszasietett a raktárba.

Hétköznap este tizenegykor zárunk, ilyenkor érezhető-en kevesebb a vendég, mint napközben. Hétfvégén viszont még záráskor is úgy kell kizavarni a kávéra vágyó turistá-kat.

Elkészítettem a fickó italát, szépen a tálcára sorakoztat-tam mindent, a biztonság kedvéért cukrot és tejszínt is, hátha meggondolta magát időközben, majd vettem egy mély levegőt és újra az arcomra ragasztottam a mosolyt.

– Parancsoljon!

A férfi anélkül, hogy két pillanattal több figyelmet szentelt volna neki, egy húzásra felhajtotta a tripla presz-zókávéját. A szemem tányérnyira kerekedett.

– Hú, ez igazán... biztos nagyon nehéz napja volt – bukott ki belőlem, mielőtt megakadályozhattam volna. Betsy mindig mondogatta, hogy a nagy szám lesz a vesz-tem, de képtelen voltam magamban tartani a gondolataim-at. Amikor pedig egy brutál forró, brutál erős kávé úgy isznak meg előttem, mint egy pohár vizet, akkor bizony nem bírom megállni szó nélkül.

– Még egyet!

A hangja parancsként zengett, mély rezgésű, benne valami idegen akcentussal, ami finoman cirógatta a ben-

sőmet. Még akkor is, ha a felszólítás igazán bunkónak hatott.

– Azonnal hozom – szűrtem a fogam között, elfojtva jó néhány sértést és káromkodást.

Visszabaktattam a pult mögé, ahol a tátott szájú Betsy fogadott.

– Te is láttad? – hápogott, mintha nem épp az orrom előtt történt volna, a kezében tartott papírokkal legyezget-te magát.

– Ja, a fickó igazi meglepetésbomba – vontam meg tette-tett unalommal a vállam, bár tényleg nem mindennapi látvány volt. Alig vártam, hogy megtudjam, az újabb ren-deléssel vajon mit fog művelni.

– Lefogadom, hogy máshol viszont egészen csupasz – nevetett kajánul a főnökasszonyom, mire oldalba böktém. Hiába néz ki jól a pasi, ha belül egy igazi tuskó.

A csengettyű újra megszólalt, és már csak a fickó bőrká-bátos hátát láttam. Az asztalához pillantottam, a cukortar-tó alatt mindkét kávé ára oda volt készítve.

– Ez meg mi a fene volt? – kérdezte Betsy, mire letettem a kávécsészét és megvontam a vállam.

Az elkövetkező három estén minden egyes nap újra és újra felbukkant zárás előtt a rejtélyes alak. Betsy Billynek keresztelte az énekes után. Állítólag kicsit hasonlított rá, bár a képeket elnézve inkább a stílus, mint a kinézet. A kávéfickó ezerszer jobb pasi, mint az egykori sztár, bár Betsy váltig állította, hogy akkoriban minden csaj bele volt bolondulva.

A forgatókönyv minden nap ugyanaz volt, bejött, leült a leghátsó sarokban, kért két tripla eszpresszót, egy haj-tásra megitta őket, miközben az utcát fürkészte éber tekintettel, majd fizetett és kisétált. Az első napot kivéve, amikor is a második adagot nem várta meg.

A negyedik napon nem bírtam magammal, és miután kivittem a szokásos rendelését, még ott időztem az asztal-nál.

– Tudja, elég sok fajta kávénk van. Esetleg kipróbálhat-na mást is. Van fahéjas latte, csokis-mogyorós tejeskávé, kolumbiai, kenyai, costa ricai eszpresszó, karamellás, vaníliás, bourbon...

A férfi rám emelte a tekintetét, a szeme pedig... fekete volt. Az egész, nem csak az írisze. Épp elég horrorfilmet láttam, hogy tudjam, ez nem képzelődés, és egyáltalán nem normális. Hideg veríték szánkázott végig a gerince-men, a fehér pólóing hozzátapadt a bőromhoz, miközben lassan hátrálni kezdtem.

– Én... én... elnézést, nem...

A férfi lassan felemelkedett a székéből, folyamatosan tartva a szemkontaktust. Úgy éreztem magam, mint az őz a reflektorfényben. Tudtam, hogy mozdulnom kellene, menekülni, minél gyorsabban eltűnni a veszély útjából, de

a félelem és – be kell vallanom – valami bizarr kíváncsiság megdermesztette az izmaidat.

Betsy a pult mögött úgy tűnt, semmit nem vett észre, a többi vendéggel volt elfoglalva, pedig most bármit megadtam volna érte, hogy kicsit errefelé kotnyeleskedjen.

– Olyan kávét rendeltem, amelyet szeretnék. A többi... nem érdekel.

A lehelete forró volt az imént felhajtott kávéból, és már a tudat, hogy érzem a bőrömmön, megrémített. Közel volt, átkozottul közel, a fekete szemével meg az egész lényéből áradó fenyegetéssel. Az oxigén mintha egyszerre fogyott volna el körülöttünk, a mellkasom erőltetetten emelkedett és süllyedt, végül már kapkodva vettem levegőt.

Odakint mozgás támadt, a turisták felkiáltottak, néhányan a kirakatüvegnek estek. A szemem sarkából láttam a tülekedést, tovább sem mertem elfordítani a tekintetemet a fickóról. Ő bezzeg nem volt ennyire betojva tőlem, oldalra fordította a fejét, majd néhány szót mormolt valami ismeretlen nyelven. A hangsúlyból azonban bármibe lefogadtam volna, hogy nem dicséreteket morog.

Lekapta magáról a kabátot, alatta fekete kasmírpulóver feszült a széles vállán, tökéletesen passzolt a sötét nadrágjához. A kabátot a kezembe nyomta.

– Ezt tegye el nekem későbbre és hozzon valami forró!

– De mégis...

– Mindegy. Forró legyen. Mi a kedvence?

Dermedten álltam kezemben a bőrkabátjával és hirtelen a nevemet is elfelejtettem, nehogy a kedvenc kávémat.

– Szóval? – sürgetett újra, mire kimondtam az első eszembe jutó kávé nevét.

– A tejszínes karamellás latte picit fahéjjal, mogyoródarabokkal, extra tejszínhabbal.

A férfi megborzongott, pedig a színes cukorszórást nem is tettem hozzá. Utálkozva bólintott.

– Jó lesz, ha gyorsan kész van – egyezett bele kényszerűen, majd átült egy másik, jobban szem előtt lévő asztalhoz.

A rutinnak hála sikerült eljutnom a pulthoz, bevágtam a raktárba a kabátot, majd rekordidő alatt megcsináltam a kávé.

Épp letettem a férfi elé, amikor a csengettyű megszólalt, az ajtón pedig három jól megtermett fickó, egyforma katonai egyenruhában rontott be. Ugyanolyan rövidre nyírt kefefrizurájuk volt, a tekintetük ugyanolyan idegesen pásztázta a kávézó közönségét.

Szóval akkor ők keltettek ekkora feltűnést odakint. Egy pillanatra meg is feledkeztem a fekete szemű idegenről, amikor az megragadta a kezemet és lerántott maga mellé a székre.

– Tegyen úgy, mint aki ismer.

– Tessék? – A hangom egy oktávval magasabb lett és némiképp hangosabbra is sikerült a kérdés, amivel magamra vontam a bent lévők többségét. Betsy egy pillanatra rám nézett, de megráztam a fejem, ezért ő is visszafordult a katonák felé. Most már egyáltalán nem szeretném, ha idejönne.

Elég volt egy pillantás a férfi arcára, és egyértelmű volt, hogy őt keresik.

– Milyen a kávé? – kérdeztem inkább, hogy eltereljem magunkról a figyelmet és legyűrjem az idegességemet.

Izzadt tenyeremet a szoknyámba töröltem. A férfi belekortyolt, ízlelgette a karamell mindent elnyomó ízét, majd nagy sokára lenyelte a kortyot.

– Nagyon... intenzív.

Elkeverte a tejszínhabot és kivételesen lassan, kortyonként kezdte inni. Nyoma sem volt a Mr. Egy húzóra isszuk a kávéfickónak. Elmosolyodtam, ezúttal őszintén.

A három katonaszerűség közben elkezdte körbejárni a kávézót, kérdéseket tettek fel a vendégeknek. Szerencsére hétvégére mindig telt ház volt zárórakor is, így eltartott egy darabig, mire hozzánk értek. Legalább volt néhány pillanatom, amíg leszidtam magam, hogy mekkora ostobaságot csináltam. Ezek az ürgék a velem szemben ülő, fekete szemű fickót keresték, én pedig éppen mit is csinállok?

Lehet, hogy szökött bűnöző, valami újfajta drog miatt ilyen a szeme. Vagy lehet, hogy egy gyógyszerkísérlet sikerült rosszul, egy mutáns vírust szabadítok éppen a bolygóra. Vagy az is lehet, hogy...

– Hölgyem?

A katonás felszólítás kizökentett a további összeesküvés-elmélet gyártásából. A francba, észre sem vettem, hogy már ideértek, és ezek szerint kérdeztek is valamit.

– Tessék? – A jól begyakorolt bűbájosmosoly mindig kisegített.

– Azt kérdeztem, itt dolgozik-e? – bökött a fickó a fehér teniszpólómra, ahova a kávézó cégéret – egy kávécsészében fürdőző mosómedve – hímezték.

– Igen, természetesen.

A katona felhúzta a szemöldökét, egyértelműen arra utalt, hogy akkor miért is ücsörgök egy vendég asztalánál.

Hirtelen felindulásból megragadtam a bőrkabátos férfi kezét.

– Csak leültem egy pillanatra a pasimhoz. – Éreztem, ahogy a pasim megfeszült mellettem, de nem rontotta el a színjátékot. Összefűztem az ujjainkat, hideg bőr simult az enyémhez, minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne rántsam el a kezemet. Az nem vette volna ki túl jól magát, elvégre, ha együtt vagyunk, megfogjuk egymás kezét, ugye? Olyan volt, mintha egy téli éjszakán jött volna be, a bőre még hideg, de halványan érezhető a melegség.

Igazából fogalmam sincs, hogy viselkednek a párok, nagyjából fél éve volt az utolsó randim, ahol egy Larry nevű, itt tanuló egyetemista jó ötletnek gondolta, hogy elhívjon a St. Louis Temetőbe megnézni Marie Laveau sírját. Tősgyökeres New Orleans-iként nem villanyozott fel a dolog, de belementem. A pasi a fizetett túra közepén sikítva rohant el, amikor az első „kísérlet” felbukkant. Azóta sem láttam.

Hűvös érintés térített magamhoz a csuklómnál. A rohadt életbe, megint elkalandoztam. A fickó előttem újra kérdezett valamit.

– Elnézést, hogy mondja?

– Régóta ismerik egymást?

– Ó, igen, természetesen. Nemsokára záróra és az én...

– A francba, a francba! Kell valami név! Valami hétköznapi, menő, mert persze az újdonsült barátom elfelejtett bemutatkozni. Gyerünk, Tom, Andrew, Billy... – Stuartom úgy döntött, hogy hazakísér.

A pult mögött Betsy hangosan felhorkant. Legszívesebben olyan pillantást küldtem volna felé, hogy azt is megbánja, hogy ma felkelt, de az elég gyanús lett volna.

Nem, mintha az én szétszórtságom meg az összevissza beszélésem annyira őszinte lett volna. A nyavalyába, még én is bűnösnek érzem magam, pedig semmi közöm az egészhez.

Mellettem Stuart élesen szívta be a levegőt. Ez van, haver, legközelebb előbb mutakozz be, ha alibit akarsz!

– Értem – hagyta rám a katona, majd a pulthoz lépett, a társai köré gyűltek.

– Elnézést, van valami probléma? – Betsy végre megtalálta a hangját, és a kávézó vezetőjeként lépett fel. Én is felálltam, de Stuart továbbra is fogta a kezemet. Nem tudtam eldönteni, hogy a látszat fenntartása végett, vagy azért, hogy meg tudja akadályozni, nehogy valami örültséget csináljak. Mondjuk, sikítva elmeneküljek.

A fickó, aki engem kérdezgetett, előkapott egy igazinak tűnő igazolványt, ami szerint valami járványügyi fejes, többet nem tudtam kivenni.

– Keresünk egy személyt. Lehet, hogy furcsán viselkedik, ideges, folyton körbenéz, mintha üldöznék.

Stuartra pillantottam. Eddig tökéletesen illett rá a leírás, habár jelenleg ő tűnt a legösszeszedettebbnek. A vendégek halkán neszezték, suttogtak, gyanúsán méregették egymást.

– Bejelentést kaptunk, de nem adtak egyértelmű leírást az illetőről. Ha bárki tud valamit, azonnal el kell mondania!

– Miért, veszélyes? – kérdezte aggódva egy fiatal nő a pultnál, francia akcentussal.

Betsy rám pillantott. Igen, nekem is ez lett volna az első kérdésem. Stuart arcáról viszont semmit sem tudtam leolvasni, pedig jó lenne tudni, hogy épp egy körözött sorozatgyilkos simogatja-e épp a hüvelykujjamat.

– Nem kell aggódni, de ha bárki találkozik hasonló viselkedésű személlyel, azonnal telefonáljon a – a katona maga felé fordította a jelvényét, hogy elolvassa, mi van ráírva – járványügyi központba.

Mi van? Meg kellett néznie, hol dolgozik? Ez egyre gyanúsabb. Többen felhördültek. A covid világjárvány után egyáltalán nem volt vicces a katona utasítása. A pánik érezhetően egyre magasabbra szökött a kávézóban.

– Járvány? Fertőző? – léptem közelebb a pulthoz. Legalábbis látszatra, valójában a nulladik betegből akartam távolabb kerülni. Persze újdonsült pasim továbbra sem engedte el a kezemet.

– Nem kell aggódni – ismételte meg a katona. – Ez csak formaság. Bizonyára hallottak az újfajta drogról, aminek a közismert neve éjhozó. Egyesek örökéjnek is ismerhetik.

Többen bólintottak. Betsyvel összenéztünk, a főnököm megvonta a vállát. Én sem ismertem, nem voltam járatos az éjszakai klubokat ellepő drogkínálatban.

– Ez miért a járványügyhöz tartozik? – kérdeztem ismét.

Stuart ujjai a csuklóm köré fonódtak, enyhén megszorította a kezemet. Ránéztem, de ő mereven bámulta a kávéját, ajkát vékony vonallá préselve. Ha ismerném, azt mondanám, most elég ingerült, de persze fogalmam sem volt. Lehet, hogy az örökéj ürül a szervezetéből.

Vagy épp most dolgozik benne.

A katona arcán türelmetlenség suhant át, tisztán látszott rajta, hogy legszívesebben elhúzna a franchba, de valamit mondania kell.

– A drog rendkívüli erőt kölcsönöz a használójának, érzékeny lesz a napfényre, valamint megváltoztatja az ízlését. A megvonás különösen agresszívvá teszi a használót, ezért kérünk mindenkit, hogy fokozatos óvatossággal kezelje a feltételezett használót, és azonnal jelentsék, ha bármi gyanúsat észlelnek.

Ami azt illeti, haver, épp te viselkedsz a leggyanúsabban.

További kérdéseknek helyet sem hagyva a három fickó olyan viharosan távozott, ahogy érkezett, félelmet és bizonytalanságot hagytak maguk után.

A férfi továbbra is fogta a kezemet, miközben a vendégek sietve fizettek és távoztak. Néhányan még az arcukat is eltakarták, nehogy elkapjanak egy nemlétező betegséget.

Mert az előttem ülő alak tutira nem fertőzött. Még csak drogosnak sem tűnik, de persze mit tudhatom.

Betsy kicsit topogott még a pultnál, de megráztam a fejemet. Nem kell idejönnie, inkább legyen biztos távolságban a raktárban.

– Menj, bezárok – szoltam oda neki. Elég határozottnak tűnhetett a hangom, mert Betsy bólintott, és a raktár felé indult. Hallottam, hogy kattant a zár, majd nagy zajjal becsapódik a hátsó bejárat.

Amint kettesben maradtunk, kirántottam a kezemet Stuartéból. Néhány lépést hátrálhattam is, mert nekiütöttem egy székre, ami hangos csattanással borult fel.

– Maga nem drogos.

Nem kérdeztem, kijelentettem. Ő pedig nem cáfolta. Mivel továbbra sem szólalt meg, határozottan az ajtóra mutattam.

– Szeretném, ha távozna!

A férfi fürkésző tekintete fel-le járt rajtam, úgy éreztem magam, mint bogár a mikroszkóp alatt.

– Jól csinálta.

– Nem érdekel.

– Nincs más kérdése?

– Nem. Érdekel. – Kihangsúlyoztam minden egyes szót. És valóban, bár millióegy kérdésem lett volna, jelenleg nem voltam felkészülve a válaszokra. Épp elég, amit az elmém összerakott a pici kirakós darabkák alapján, és ez bőven elég volt jó néhány álmatlan éjszakához és talán némi rémálomhoz.

A férfi végül bólintott. Szókitett haján megcsillantak a belső világítás fényei, a szeme ónixként ragyogott. Miért nem tűnt fel eddig? Minden nap bejött, mégis csak ma vettem észre a szemét. Ennyire nem figyeltem rá? Vagy valami megváltozott?

– Túl közel jött. – A hangja a gerincemet karcolta, az idegen akcentus pedig megőrijtett.

Ujjaim a torkomra simultak, mintha a készülő sikítást akarnám elfojtani. Az idegesség csomóba rántotta a gyomromat, a nyelés is nehezemre esett, a pánik lassan beférkőzött minden porcikámba.

– Tessék? – suttogtam magam elé, persze a fickó így is válaszolt.

– Azért jöttem be, mert nem volt itt senki. Aztán ma, amikor kihozta a rendelést, túl közel lépett hozzám. Ezért volt.

Elkerekedett a szemem.

– Nem, nem vagyok gondolatolvasó, csak kiülnek az arcára az érzelmek – vont a vállát Stuart, mintha ő sajnálná a legjobban, hogy ilyen vagyok. Tényleg elárul az arcom, ezen nincs mit szépíteni.

– Miért keresik? – szóltam utána, amikor elindult az ajtó felé. Magamban átkozódtam, nem is értem, miért bukott ki belőlem.

– Szóval mégis érdekli? – félmosoly játszott az arcán, amitől... ó, anyám, még szívdöglesztőbb volt, mint komoran.

– Nem. Hagyjuk. Menjen inkább! – ráztam meg a fejem, és átkaroltam magam. Legalább a látszat megvolt, hogy még egyben vagyok.

– Minden jól! – A férfi elkészönt anélkül, hogy megtudtam volna róla valamit, akárcsak a nevét is.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, elnyelte a kinti tömeg. Villámgyorsan elfordítottam a kulcsot, háttal az üvegnek támaszkodtam. Az adrenalin végre kezdett kioldódni az izmaimból, a kezem és a lábam viszont úgy remegett, mint a kocsonya. Lassan lecsúsztam az ajtó mentén, átkulcsoltam a lábamat, és vártam, hogy végre rendesen tudjak levegőt venni. Mert amikor az az apró

félmosoly eszembe jutott, feltűnt valami furcsaság. A fickó szemfoga az átlagosnál sokkal nagyobb volt.

* * *

A másnap teljesen eseménytelenül telt, Betsy szerencsére semmit nem érzékelt az éppen széteső világomból. Reggel annyit kérdezett, hogy minden rendben van-e, erre pedig mit lehet felelni?

A jól begyakorolt múmosollyal válaszoltam igennel.

Az első sokk a raktárban ért, ahova előző este csak behajítottam a bőrkabátot. Most is ott pihent a kávézsákokon, de hozzá sem tudtam érni. Egy söprűvel kotortam arrébb, hogy hozzáférjek a kávéhoz, aztán robotüzemmódban csináltam végig a napot.

Az esti, zárás előtti órában komoly aggodalom fogott el, de Stuart nem bukkant fel többé. Az egyetlen emlékeztető róla a bőrkabát maradt és egy levélke, amit záraskor vettem észre az ajtó előtt. Fogalmam sem volt, hogy került oda, a félbetűrt papírban az előző napi kávék ára volt jelentős borralalóval, valamint egy üzenet:

Igaza volt, tényleg fantasztikus a kávé, Christine. A kabát a magáé.

Stuart.

U.I.: Tetszik ez a név, megtartom a következő száz évre.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

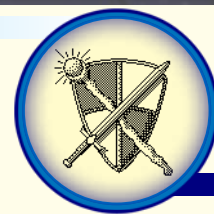
Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezzi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen az utóbbi négy Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, Garabonciások és Második eljövétel címmel.

Az első két ilyen kötetünkre akkoriban nem kértünk ISBN-t, nem gondoltuk, hogy fontos lehet. Idén év végén viszont pótoltuk ezen hiányosságunkat, és A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, valamint Az utolsó döntés antológiák egy javított, illusztrált második kiadásban is elérhetőek, valamint a moly.hu oldalon is kaptak egy-egy adatlapot.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Cyrus Livingstone

Full house

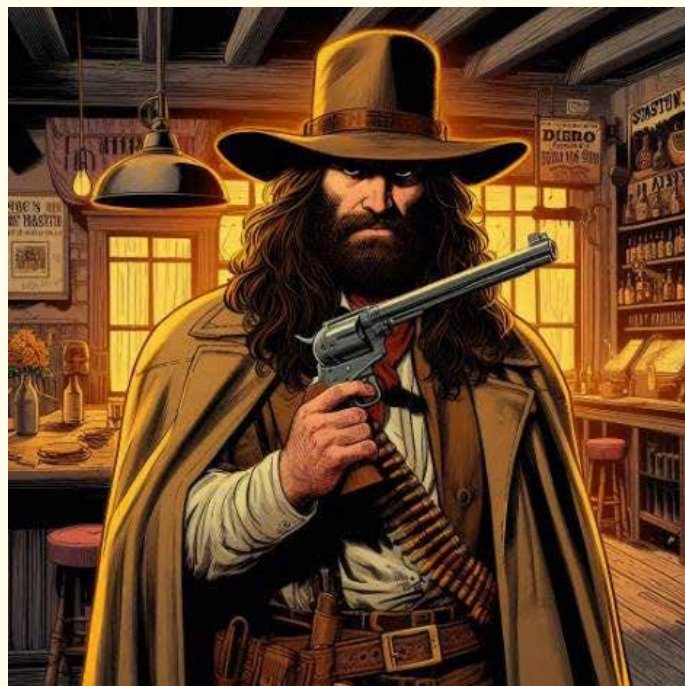
Assessinipiai Föderáció, Whitstone állam északi vidéke

Kínos helyzet vadászat közben horogra akadni. Velem is megtörtént, miközben Silgart Brogg, vagyis a Mocsadék Brogg néven ismert ork banditát és sleppjét hajkurásztam a Big Eagle-hegység medvefog formájú bércei között. Ahol a szelek állandóak és harapósak, mint a farkasok. Sejtettem, hogy e vállalkozással hurokba dugom a fejem, ez a rám tekeredő lasszóból ki is derült.

Az egyik szirtfal mentén, egy szélvédett helyen raktam tüzet. Vártam, hogy elkészüljön a szerény vacsorám. Nem a legkedvezőbb helyen táboroztam le, mivel sűrű fenyves vett körül, de éjszaka már nem folytathattam az üldözést. A lovam horkantása ugyan figyelmeztetett, de későn reagáltam. Pár pillanat, és a lasszó gazdája kötözött sonkaként tartott fogva.

Karcsú, kecses alakja kivált a fák közül. A préri vadászainak szarvasbőr öltözékét viselte, rojtokkal díszítve. Fején egy felfelé szélesedő kürtőkalapot hordott, amelybe sasztollat tűzött. A kezében pedig réztávcsővel ellátott nyílpuskát tartott. Mokaszinjában nesztelenül lépdelt, akár a zsákmányát közelítő hiúz. A tűz fényében láttam, húszas éveinek elején járó, fél-elf nő, lángszínű fürtjeit kétoldalt farkocsba fonta, hegyes fülei mögé fésülve. A derekán vadászkesz, tomahawk és egy Coyote Blaster hatlövetű lógott. Nem sok hasonló kinézetű fejjavadásznőről tudok, tehát kizárásos alapon Fürgeláb Jane lehet.

– Jó estét, Miss Jane! – kockáztattam meg.

– Neked is szép estét, Charlie Hawkins! – Dallamos hangon szólt hozzám, fölényes nyugalommal, mint akinek az összes nyerő lap a kezében van.

– Szívesen megkínálnálak, de sajnós meg van kötve a kezem.

A tűz fölött a nyárson egy bucó-sikló pár süldögélt. E testes kígyók fehér-szürke kockás mintázata hasonlít a parlagi csörgőkígyóéhoz. Az avatatlanok gyakran összekeverik őket. Ijesztőek, de ártalmatlanok, a húsup ízletes. E kietlen vidéken más harapnivaló nemigen akad az ide tévedő vándornak.

Fürgeláb Jane miután megszabadított késemtől és Elf & Dwarf revolvereimtől, leemelte a nyársat és jóízűen falatozni kezdett a csúszómászókból.

– Fokhagymával finomabb – jegyeztem meg. Igyekeztem barátságosnak tűnni, amennyire a helyzet engedte.

– Úgy látom, Mocsadék Brogg után koslatsz – szólalt meg a fél-elf vadász, két rágás között.

Nem volt értelme blöffölni.

– Ezer dollár vérdíj jól jöhet a nyugdíjas éveimre. Viszont még egyáltalán nem szándékozok visszavonulni, szóval felezhetünk, ha így megfelel.

Jane fenyegetően rám villantotta zafír szemét.

– Mocsadék egyedül az enyém! Ha tudni akarod, ez személyes ügy!

– Oké, akkor a következő ajánlatom van: elkapjuk ezt a behemót bolhazsákokat, elcipeljük az első városba, ott ugyanis rövid időn belül felkötik. Én felmarkolom az ezer dolcsit, te pedig azt csinálsz vele, amit akarsz, felőlem lenyúzhatsz az irháját.

Fürgeláb Jane szemlátomást nem volt vevő az alkura. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, halk nyerítés hallatszott a sűrűből.

– Újabb vendég? – pusmogtam. – Nem vártam senkit.

A fél-elf lány csendre intett, és nyílpuskáját lövésre készen tartva a hangok irányába lopakodott. Gazdátlan almásderes jelent meg az erdő szélén. Jane farkasszemet nézett a hátassal, mintha a tekintetével akarná bűvölni az állatot. Közel ment hozzá, tenyerével gyengéden megérintett a ló nyakát. A félhomályban csak annyit láttam, valaki hátulról elkapja Jane-t, rövid tusakodás zaja, majd egy nyögés, puffanás ütötte meg a fületem, aztán csend. Oldalt gurultam, hogy hozzáférjek fegyvereimhez.

– Ha van eszed, nem moco rogsz! – figyelmeztetett egy szigorú női hang.

A nyakigláb jövevény egy hüvelykkel volt magasabb hat lábna. Világos, seszínű dustert és széles karimájú barna cowboy-kalapot viselt, amely alól sűrű zuhatagban omlott le ősz haja. Fél szemét kötés takarta, kabátján hatágú bádoggcsillag villant a tűz fényénél. A vállán átvetve könnyedén hurcolta Fürgeláb Jane ernyedt testét, bal

kézzeel tartva őt. Szabad kezével egy 45-ös Thunderbolt Magnum revolvért szegezett felém.

– Csak elszenderült a kicsike, pedig mindössze egyszer legyintettem kókuszon – magyarázta a nyurga nő, miközben ledobta mellém az alélt Jane-t. – Ezek a mai fiatalok...

Jobban szemügyre vett engem. A forgópisztolya csövével kisímította arcomból hosszú fürtjeimet.

– Hadd nézzelek, csinifíú! Nem mondod, hogy ez a vörös cicus bánt el veled! Már csak ezért is el kéne nadragoljalak, Charlie Hawkins.

– Ismerjük egymást?

– Mitán van elég, hogy firkászoknak tartottál mesedélután, voltál olyan hibbant, hogy fejudasz létedre hagyta magad lefényképezni. A Kingstone Heraldtól a Federal Gazette-ig minden újság tele lett az ábrázattal. Híresebb lettél, mint egy primadonna.

– Kit tisztelhetek önben, hölgyem?

– Corinna Hayes-t, Beefalo City seriffjét. Ha magázni mersz, a lovam farkához kötlek.

„Villámkezü” Corinnával hozott össze a sors. Ezek szerint tényleg rablóból lesz a legjobb pandúr. Az említett város arról híresült el, befogott bölényeket keresztetkez házimarhával a tenyésztők.

– Rendben, akkor kioldoznál? – próbálkoztam, bár olyan érzésem volt, ezzel lapot húzok tizenkilencre.

– Brunyálnod kell?

– Nem, még nem...

– Akkor maradj veszteg!

Corinna a sercegő bucó-siklókra sandított.

– Nézd csak, még odaég ez a páratlan csemege!

A seriffnő kedélyesen letelepedett a tűz mellé, az ájult Fürgeláb Jane hátát használta ülővánkossnak. Tehetetlenül néztem, amint jóízűen befalja a vacsorámat.

– Uraságod elregéli, mi járatban errefelé? – kérdezte Corinna teli szájjal.

– Hosszú történet. Ne felejtse el a kávé-t is feltenni! – feleltem bosszankodva.

– Éppenséggel van nálam. Kétszersült is. Jut belőle, ha jófiú leszel. Mocsadék Brogra pályázol, nemde?

Beláttam, Corinnánál van az összes ász, ez a kör az övé, csak az új leosztásban lehet esélyem.

– Eredetileg egy Dylan Brewster nevű birkatolvajt akartam kézre keríteni, innen délre, az Oposszum-hágó környékén. Mire megeltem a tanyáját, lerágott csont lett a fickó, szó szerint. Orkok és goblinok bántak el vele. Követtem a banda nyomait, Snowtownban megtudtam, Mocsadék Brogg garázdálkodik Whitestone-ban. Az egész államot vadászterületének tekinti. Ezer dollárt tűztek ki a fejére.

– Lemaradtál egy lépéssel, fiacskám, már kétezerre tak-sál Mocsadék kobakja – mondta a seriffnő élvezet csámcsogás közepette. – Az a tetűhízlaló melák a hordájával meglátogatta Beefalo Cityben a bankot, hogy vissza nem térítendő hitelt vegyenek fel. Ez komoly fejtörést okozott nekik, mivel a páncélszekrény zára időzített. Mérgükben a pénztárosnak és az öröknek okoztak fejtörést.

– Kellemetlen – morogtam.

– De még mennyire! A város alig győzi fizetni az özvegyi nyugdíjakat. A vöröske miért rágott be? Nem akart osztozkodni?

Megráztam a fejem.

– Másról van szó. Személyes okból fáj a foga Mocsadék bőrére.

Fürgeláb Jane-nek egyelőre a háta fáj, a rá nehezedő súlytól. Magához térve ennek hangot is adott.

– Vedd le rólam a csontos segged, te odvas fogú szuka! – nyögte a fél-elf lány. Corinna meghúzta Jane fülét.

– Ide hallgass, csitri! Te és a cimborád bepofátlankodtatok a területemre, szóval innentől kezdve...

A félszemű seriffnő nem fejezhette be. Nem is annyira távolból lövéseket, sikolyokat, ork diadalordítást visszahangoztak a sziklafalak. Most a kibicek rúgták fel az asztalt. Corinna felpattant és nekiállt kiszabadítani engem.

– Kapd össze magad, vöröske, taposd el a tüzet, amíg nem késő! – szólt rá Jane-re.

Fürgeláb szitkozódva feltápáskodott, de azért engedelmeskedett. Sötétben indultunk vadászatra, részben lovakra, részben Fürgeláb Jane mágikus képességeire hagyatkoztunk. Új leosztás kezdődött.

* * *

Egy átvirrasztott éjszaka után hajnalban készültünk lecsapni Mocsadék Brogg bandájára. Egy fensíkon tábo-roztak le, majdnem kéttucatnyian voltak. Tisztes távolból figyeltük őket, sziklák fedezékéből. Felborított, szétdúlt szekeret láttunk a tábortűzük közelében. Corinna egyetlen szeméhez illesztette a látsövét, úgy kémlelte a jómadarakat.

– Két nagyobb szürke ork, az egyikük Mocsadék. Négy zöld orkot látok, a többiek goblinok. Húszan vannak... ajaj, három embert túsul ejtettek...

A seriffnő undorodva kapta el a messzelátót.

– Mi az, mit láttál? – kérdeztük egyszerre Fürgeláb Jane-el.

– Egy halott lány is van ott... azok a szarháziak most készítik elő villásreggelinek!

Csakugyan, égett hús bűzét fújta arcunkba a szél. Nincs vesztegetni való idő. Gyorsan átbeszéltük a haditervet.

Kénytelen voltunk húszra lapot húzni, ha meg akarjuk menteni a foglyokat. Corinna elfoglalta a tüzelőállást, duplacsöves, bölényölő flintáját megtöltve.

– Ne feledd, Mocsadék élve kell – súgtam.

– Nesztek, egy kis útravaló – szolt Corinna. – Jól rejtsetek el!

– No, lám, jokerek a pakliban? – álmélkodtam, a kis fegyvereket látva.

– Csak közelről halálosak ezek a játékszerek. Na, usgyí!

Lóháton léptetve közelítettem meg az orkokat. Mellettem a megkötözött kezű, bekötött szájú fél-elf lány lépdelt. A lasszó másik vége a nyeregkápához volt kötve. A nyergem mögé erősítve, pokrócba rejtettük Jane nyilpuskáját.

– Hahó, fiúk! – kiabáltam nekik messziről. Mindjárt hús lőfegyver szegeződött felénk.

– Csigavér, ne lőjete! Ajándékot hoztam Mocsadék Brognak! – folytattam, mosolyt erőltetve arcomra, miatt a zsványok körbevettek.

Tagbaszakadt, derékig érő hajú, szürke bundás ork közeledett felém. Jó fejjel magasodott ki a bandából. Vadkanéhoz hasonló agyarak meredeztek alsó fogsorából.

– Le a lóró! Te ki vagy? – hörögte a melák. Közelről megcsapott a bűze, uralkodni kellett magamon, ne fintorogjak. Az izomkolosszus nem volt magasabb tőlem, de vagy harminc kilóval nehezebb lehetett, holott grammnyi zsiradék sem látszott fedetlen felsőtestén.

– Üdv, én Maddox Collins vagyok, bankrabló – mutatkoztam be. – Ez a fél-elf nőtény pedig Vörös Antilop. Te lennél Mocsadék Brogg?

– Ó Fardonf, a fiam – szólalt meg egy mélyebb, öblös hang. – A neved nem mond semmit, idegen. Hozzatok ide!

– Ezeket le! – parancsolt rám Fardonf. Kénytelen voltam lecsatolni pisztolyaimat.

Az orkok és a goblinok közrefogtak, és Jane-el együtt a főnök elé rángattak. Fardonfhoz hasonló, de testesebb, gubancos sörényű ork terpeszkedett a tábortűznél. Mellette egy tépett ruhájú, összevert arcú, tépett ruházatú

szőke lány hevert a földön, viaszfehéren, megcsonkítva. A hiányzó lába a parázson sercegett.

Mocsadék Broggal szemközt három megkötözött, felpeckelt szájú ember térdelt, egy ötvenes férfi, egy hasonló korú, kövérkés asszony és egy fiatalember. Mindhárman hasonlítottak egymásra, biztosan egy családot alkotnak.

Mocsadék alaposan szemügyre vett.

– Nem ismerős a pofázmányod – dörmögte. – Nem is halottam rólad.

Némileg megkönnyebbültem.

– Nem hallhattál, mert csak Kingslandben köröznék – feleltem.

Valójában öt éve én tettem hidegre Maddox Collinst a Keleti Partvidéken. Mocsadék nem vette le rólam a szemét.

– Azért kóricáltál utánam, mert lenne számomra egy ajánlatod? A te érdekedben remélem, hogy meggyőző leszel.

– Különben én is a tűzre kerülök, igaz?

– Ó, dehogy! Mivel idehoztad nekem ezt a mutatós fél-elf kancát, szabad elvonulást kapsz. Persze a lovad, a fegyvereid és a csizmád nélkül.

A banditák felröhögtek. Kiteríttem lapjaimat.

– Úgy hallottam, beletört a bicskád a beefaloi bankba. Ez a hosszúfülű bestia ért a mágiához, képes tárgyakat mozgatni. Vele ki tudjuk nyitni az időzárás széfet.

– És ha mégsem?

– Akkor irány Dextershire. Megcsapolhatnánk az onnan érkező aranyszállítmányok egyikét – vágtam rá szenvtelenül.

– Nem rossz ötlet, Collins, egyáltalán nem rossz – morgogta Mocsadék, és egy ormótlan, kétágú villával szórakozottan forgatni kezdte az emberi testrészt a parázson.

– Csatlakozz hozzánk a szukáddal, a legjobb falatokat nektek tartogatom.

– Azt ne mondd, hogy vegetáriánus vagy! – fröcsögte Fardonf.

– Megölni és megenni a családja szeme láttára nem éppen elegáns – próbáltam elodázni a dolgot.

– Akkor lódd agyon őket, megérdemlik! – rikoltotta az egyik goblin.

– Mégis miért? Nem köszöntek előre nektek? – kérdeztem.

Mocsadék felmordult.

– Na, figyelj, Collins, vagy akárhogy is hívnak! Ma jó kedvem van, így elmondom, ez a szerencsétlen nőtény abba pusztult bele, hogy azok ketten halálra hágták.

Az ork bandavezér a két megkötözött férfira mutatott. A foglyok kétségbeesetten rázták a fejüket, érthetetlenül szűkültek a szájpecektől.

– Az tehén pedig segített nekik. Ő fogta le a kis szöszkét – folytatta Mocsadék, az asszony felé bökve a villával.

– Ti ezt végignéztétek? – hüledeztem.

– Amikor kipurcant a kicsike, már nem volt szórakoztató – nevetett egy zöld ork. A társai szintén kacagtak.

– Nos, Collins, elmondtam, amit akartam – dörront Mocsadék. – Ha velünk akarsz melózni, akkor egyél!

Nem volt mit tenni, az utolsó dobáshoz érkezünk. Közelebb húztam Jane-t.

– Előbb hadd tartson egy kis bemutatót! Csak, hogy lássátok, igazat beszéltem.

Mocsadék beleegyezett. Lerántottam a kendőt Fürgeláb Jane szájáról, aki vérfagyasztó, éneklő-rikoltó hangot adott ki. A pisztolytáskák és a töltényövek lehullottak a zsványok derekáról. A lasszó is Jane csuklójáról. A kötél egy pillanatig a levegőben lebegett, majd dühödt óriáskígyóként Mocsadékot vette célba.

A banda zavarodottságát kihasználva a kalapomból előrántottam a Corinnától kapott zsebpisztolyt, és egyenest Fardonf szemébe durrantottam. Még három lövésem volt, a másodikkal egy goblint tettem ártalmatlanná. Ezalatt Jane is kikapta kalapjából a Derringert, és szorgosan ritkítani kezdte az ellenséget. Ezzel egy időben fenn, a hegyoldalon felugart Corinna flintája, amitől újabb két goblin terült ki, akár a tekebábuk.

Mocsadék nekem lökte a megmaradt zöld orkot, aminek majdnem kínos felsülés lett a következménye. Mindketten a parázsra zuhantunk, két lövésembe került, mire megszabadultam a torkomnak ugró izomtömegetől.

Jan-nel pillanatnyilag kifogytunk a muníciónak. Mocsadék menekülőre fogta, a megmaradt goblinok azt se tudták, merre viszozzák a tüzet. Corinnának hála, kettővel megint kevesebben lettek. Füttyentettem elszabadult lovamnak, szerencsére nem esett baja, Jane végre hozzáférhetett nyílpuskájához.

– Ne feledd, élve! – szóltam rá.

Jane vádlin találta a nyeregbe pattanó ork bandavezért. A következő nyilat a ló nyakába eresztette, így Mocsadék bukása elkerülhetetlenné vált. Eközben visszaszereztem a revolvereimet, gyors egymásutánban kiürítettem mindkét tárat. Már egyetlen bandita sem állt a lábán. A kártevőkkel végeztünk. Jane módszeresen gúzsba kötötte az eszméletlen ork főnököt, Corinna előbújt fedezékéből, puskáját lövésre készen tartva sétált lefelé a hegyoldalra.

A foglyokhoz léptem. Az asszony arca borulva feküdt, élettelennek tűnt. A fiatalabb férfi szintén mozdulatlanul hevert. A halántékát elvitte egy eltévedt golyó. Kihúztam a rongyot az idősebb férfi szájából. Keserves sírásra fakadt.

– Az ég szerelmére, Mister, csak nem hitt ezeknek a förmedvényeknek? Senkim sincs már miattuk!

– Charlie Hawkins vagyok, és általában nem adok ork útonálló szavára. Őszintén sajnálom, hogy nem tudtam megmenteni a családját. Magát hogy hívják?

– Ernest... Ernest Atkins.

– Ő a lánya? – mutattam a halott lányra.

– Lisbeth... így hívták szegény teremést... a fiam, Eric menyasszonya volt – lihegte Atkins.

Kerítettem valahonnan egy kulacsot, amit mohón meghúzott.

– Nem akar eloldozni? – csodálkozott Atkins, miután megittam.

– Mint említettem, általában nem adok zsványok szavára, most azonban... – mialatt beszéltem, alaposabban szemügyre vettem a meggyilkolt lányt. – Felmerültek bizonyos kérdések, úgyhogy le kell folytatnunk a hivatalos vizsgálatot.

– Miféle vizsgálatról fecseg? Maga nem hatósági személy!

A közeledő Corinnára mutattam.

– Ő viszont igen. Amint látom, szegény ifjú hölgyet meggyalázták és megfojtották. Viszont sehol sincs rajta ork, vagy goblin karmok okozta sebek. A fojtásnyomok egyértelműen emberkéz műve.

– Hazugság! Maga teljesen megőrült! – tiltakozott Atkins.

– Mi van, fiacskám, miért veckelődsz ezzel a szerencsétlennel? – kérdezte az odaérkező Corinna.

– Mert ez a szerencsétlen egy erőszaktevő gyilkos – feleltem.

– Ez is kimúlt? – kérdezte Corinna, a mozdulatlan asszonyt hátra fordítva. Amaz hirtelen megelevenedett, a seriffnö arcába fejtelt, amitől Corinna hanyatt dőlt, elejtette fegyverét. A néember, szabad keze nem lévén, foggal akart nekiesni a seriffnö torkának. Ebbéli szándékát megakadályozta egy elf tomahawk, ami hirtelen a hátába állt.

Ezalatt Atkins oldalt vetődött, hátrakötött kezével próbált hozzáférni az egyik halott bandita elejtett pisztolyához. Golyót küldtem a lábába.

– Vége a partinak, Mister! Most már tényleg senkije sincsen – közöltem vele szárazon, a revolveremet a fejére irányítva.

* * *

Napokkal később Beefalo City főterén igencsak különös kompániát láthattak a járóelők. Érkezésünkre odacsődült a polgármester és a város más előkelőségei. Corinna ponyvás szekeret hajtott, mellette Fürgeláb Jane léptetett hatásán, egy ork vezető-lóval, rákötözve Mocsadék Brogg. A fél-elf lány gombaörleményeinek hála a behemót bandavezér szinte végighortyogta az utat. A sort én zártam, a lovam farkához kötve bicegett a foglyom, Atkins, igazi nevén Kenneth Kennedy Morton, a hírhedt „Élősködők” feje.

– Maga mindig meglepetéssel szolgál, seriff – mondta a pörge bajszos polgármester üdvözlésképpen. – Sikeres volt a vadászat?

– Meggyőződhet róla a saját szemével, Mr. Ross – felelte Corinna, leugorva a bakról. Félrevonta a szekér ponyváját, a közelben bámészkodók szörnyülködésére.

– Ez meg mi a fene akar lenni? – döbrent meg Ross a halottak láttán. – A városunk nem köztemető!

– Ezt nevezik full house-nak a pókerben, Mr. Ross – szóltam közbe. – Három azonos értékű lap, plusz egy pár. – Ön bizonyára gyakorlottabb szerencsejátékos, mint én, Mr...

– Hawkins. Charlie Hawkins. Ez a díszes társaság pedig, mint látja, Mocsadék Brogg, és a fia, Fardonf, aki már jobblétre szenderült. A másik kettő az „Élősködők” bandájából valók, Frances Morton, valamint a kölyke, Roy Morton. Csak négy államban körözik őket, fejenként ötszáz dolcsit érnek élve, vagy halva. Itt mögöttem pedig a banda feje, Kenneth Kennedy Morton, Frances bátyja. Roy a közös gyerekek.

A polgármester undorral húzta el a száját.

– Miket nem mond...

Corinna a szekéren lévő utazóládákra csapott.

– Itt van róluk minden bizonyíték, Mr. Ross. A korábbi, illetve a legutóbbi áldozatokról, Nancy Cunninghamról.

Szegényt kénytelenek voltunk a hegyekben eltemetni.

– Mi történt vele? – tudakolta Ross.

– Nem a maga gyomrának való történet – szóltam közbe. – Elég annyi, Miss Cunningham egyike azoknak a jóhiszemű, jómódú lányoknak, akiket Mortonék házasság ígéretével elcsaltak, majd elszakítottak a családjuktól. A túszaikat kényszerítették, bizonyos időközönként írjanak levelet a hozzátartozóikhoz, amiben kifejtik mennyire boldogok, de még boldogabbak lennének egy kis apánázstól. Ha forró lett a talaj, vagy nem vették hasznát a foglyuknak, irgalmatlanul megszabadultak tőlük. A lábában megtalálják a leveleket, pénzt, ékszereket, hamis okmányokat, fényképeket. Végezetül beszéljünk a munkadíjról.

– Igaz is. Összesen mennyire rúg?

– Kétezer Mocsadékért, Fardonf buksijára ötszáz dolcsit tűztünk ki, az „Élősködők” ezeröttszáz dollárba fájnak – magyarázta Corinna. – Négy rongy üti Mr. Hawkins mar-
kát.

– Mit képzelsz? Annyit a favágók sem keresnek egy év alatt! – méltatlankodott egy ősz pofaszakállas, cilinderes úr.

– Ugyan már, tanácsos! Most nem verhetjük fogunkhoz a garast – nyugtatta le az idősebb férfit a polgármester. – És mindezt átengedi neki, seriff?

– Így esély van rá, hogy Hawkins mielőbb visszavonul – mondta Corinna.

– És ő mit kap? – kérdezte Ross a némán várakozó Jane-re mutatva. Ismét Corinna válaszolt.

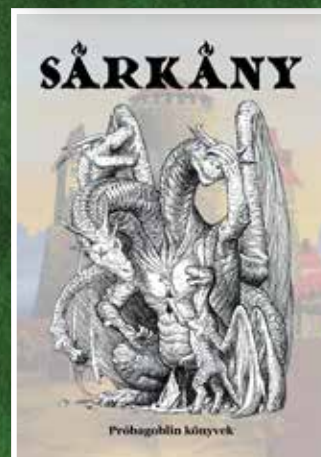
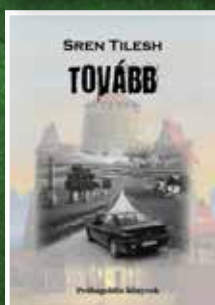
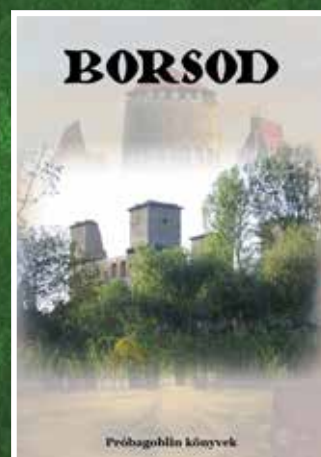
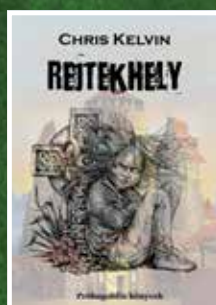
– Az ifjú hölgy határozott kérése, hogy ő hurkolhassa Mocsadék nyakára a kötelet. Aztán a fejét elvinné az övéihez, az Ölyv-elfekhez. Bő évtizede Mocsadék megtizedelte a törzset. Így övék a bosszú joga.

Ross egy pillanatra összenézett a városatyákkal, miután azok egyetértően bólintottak, így szólt:

– Részünkről rendben. Uraim, munkára! Ideje felállítanunk az esküdtszékot!

Az illusztrációk a Bing képgenerátorral készültek.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?
Akkor a simagöröngyösi zombi apokalipszis neked szól!

A két kötetes antológia ingyenesen, több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

MESEPELYHEK

Magyar írók ajándékai a gyerekeknek

- 01 Palásthy Ágnes: Rudolf, a Téalapó szarvasa (12:54 min.)
- 02 Erdei Barbara: Borz Bonifác karácsonya (14:50 min.)
- 03 Balla Kálmán: Öcsi, az Északi sark őre (19:54 min.)
- 04 Aux Eliza: Krampuszok karácsonya (7:10 min.)
- 05 Engler József: Ünnepi kalamajka (30:07 min.)
- 06 Bank Eszter Katalin: Az elveszett lista (18:48 min.)
- 07 K. László Szilvia: A karácsonyfa (6:39 min.)
- 08 Földi Kinga: Dércsípte Benő és a játékbaba (14:37 min.)
- 09 Váczi B. Nikoletta: Az elveszett csengettyű (8:46 min.)
- 10 Gergely-Pécs Éva: Az eltévedt pingvin (21:17 min.)
- 11 Sütő Fanni: A hőember karácsonya (12:11 min.)
- 12 Bubrik Zsuzsanna: Száncsengő (3:41 min.)
- 13 Váczy Virág: A fatündérek karácsonya (14:37 min.)
- 14 Galambos Tamás: Téalapó és Krampusz (11:22 min.)
- 15 L. J. Wesley: Jesse Jones, a Mikulás küldetés (28:50 min.)

mek.oszk.hu/22600/22667/mp3

MANNAFELFÚJT FRÁJEREKNEK

A magyar profi és amatőr írók szerencsére rendületlenül képesek vidámkodni. Ez a 262 perc most 17 szerző 18 rövid, ám velős történetét mutatja be. A dolog semmivel nem maradnak el az első, Manópörkölt hokedlival című [https://mek.oszk.hu/12000/12080] hangos antológiától - sőt. Aki az első összeállítást szerette - ezt nagyon fogja. Aki nem ismeri, mi is ez, most beleszerethet. (Persze, aki már az elsőt is keményen küzdött... hát, annak további szép napot kívánunk.) Stílusgyakorlatok, felhőtlen ötletparádé, ami kis időre remélten képes a hallgatót kimenekíteni a mindennapok nyúgeiből. Kellemes kikapcsolódást kíván, aki mind ezt szeretettel feltárlja önöknek - Engler József, alias teddyted.

Bandi2: Rohadt egy nap

Beren: Démon és idézője

Kapitány: Kovács Ferenc és a király

Petya [Váczi Péter]:

Teremtéstörténet

Mickey Long: Dühítő dallamok

On Sai: A szunnyadó vulkánon innen és túl

Jimmy Cartwright: Kell egy kecske

Josh Ogren: A Szent Küldetés

Nimretil: Igenis, orgyilkos

A. G. Stone: Miatyánk & Co.

Cyrano: Lovag és sárkány

Anvike: Vendetta a Kossuth utcában

Carun [Balla Kálmán]: Minosz bikája

Xenothep [Balázs Gábor]: A végső pont

Randolph Cain:

A balszerencse lovagja

Kapitány: Sápványai Ödön utazása

Johnny Silver: Találka

Norton: Pedig most kezdett érdekes lenni

A hangoskönyv ingyenesen és legálisan letölthető innen:
mek.oszk.hu/22400/22427/

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

91. fejezet

Az egyesülés

írta **Czinkóczi Krisztina**

Az öreg elhallgatott, vizenyős szeme elmélázva meredt előre csuklyája alól, miközben kiitta a maradék sörét. A tanoncot kezdte magával ragadni a történet, de féket tett kíváncsiságára, mert nem akarta kimutatni, mennyire érdeklődik a torony tiltott részei iránt.

Rendelt még egy kört, míg a másik összeszedte gondolatait. A sarokból egy sötét alak figyelte őket, de mikor a fiú felé fordult, felállt, és hátrament. Az ifjú közelebb húzódott az öreghez, hogy ne hallja más a beszélgetést.

– Furcsa zajt hallottam a folyosóról – folytatta az egykori mágustanonc. – Olyan volt, mintha valami nagyon sima felületen súrlódna egy éles tárgy. A tanítomat szólongattam, de senki nem válaszolt. Haboztam, hogy kilépjek-e a szobából. Volt már némi tapasztalatom arról, hogy ha parancsba kapunk valamit, annak mindig jó oka van. Nem szerettem volna úgy végezni, mint az a valami, aminek maradványait az imént kapartam össze. A hang megisméltődött, és ezúttal egészen közélről hallottam, mintha a falakból jött volna. Ellenállhatatlanul vonzott, úgy érzetem, kifejezetten engem hív. Megesküdtem volna, hogy csak egyetlen apró lépést tettem kifelé, mégis azon kaptam magam, hogy egy éles szögben hajló boltív alatt állok. Keskeny rés tátongott a falon, melyből ezüstös fény szivárgott, akár a ritka köd. Óvatosan bekukkantottam, és a szám is nyitva feledtem a csodálkozástól. Egy térkapu volt odabenn, méghozzá nyitva! Ebből eredt a halovány derengés, ahogy a levegőben remegett és fodrozódott. És ismét az a hang... Valami megmozdult odabenn, a kapu mögött. Homályos alak készült átjönni, de mintha falba ütközött volna. Azt hittem, menten összerogyok a félelemtől, de aztán arra gondoltam, hogy a vezetőm az; átlépett valahová egy titkos térkapun, és most nem tud visszatérni. Ki más lehetett volna? Hiszen maguktól nem nyílnak átjárók. Már láttam magam, mint ünnepelt diákok, tanítójának megmentőjét. Ah, áldott és átkozott ifjú önbizalom! Persze bementem...

– És? – sürgette a fiú még előrébb hajolva, miközben majdnem feldöntötte a kupáját; a kilöttyenő ital sötét foltot hagyott köpenyén, de ő észre sem vette.

– Mikor a kapuhoz értem, az alak a túloldalon szintén közelebb jött, és ekkor jöttem rá, hogy hatalmasat tévedtem. Nem a tanítóm volt, de még csak nem is ember! Lehetetlen elmondani annak az alaknak az iszonyatos idegenségét. Azonnal tudtam, hogy a titokzatos Nagyok közül látok egyet, és azt is, hogy ha lehet rá ilyet mondani, akkor nőnemű. Nem mintha bármiféleképp is hasonlított volna egy nőre. Mikor megszólalt, egyenesen a tudatomban hallottam a szavait. – Az öreg megborzongott az emlék hatására.

– Csábított, elképzeltetetlen jutalmakat ígért, ha szolgálátába szegődöm. Mocskos egy szolgálat lett volna, el sem

tudod képzelni... Áldozatokat követelő. Mert vannak olyan kapuk, amelyeket csak vérrel és élettel lehet kinyitni, bár jobb lenne, ha örökre zárva maradnának. Valahogyan mögé láttam a világába, nem a szememmel, hanem az elmémmel. A mi világunk úgy foszlott szét, mintha sosem lett volna más, mint vékony máz valami sokkal hatalmasabb, és sokkal rémisztőbb valóságon. Dolgokat láttam ott. Hatalmas lehetőségeket rejtő dolgokat, olyasmit, amihez képest az a mágia, amit mi művelünk, vásári bűvészmutatványnak tűnik. Ha egy kicsit is több tudással rendelkezem akkor, vagy több időm marad... De nem panaszkodom, szerencsém volt. Ott vibrált a fejemben annak a valaminek a hívása, az elképzeltetlen úrnőjének parancsa. A tanítóm hangja rántott ki a kábulatból. Akkor már csak egy ujjnyira voltam a kaputól, közvetlen belebámulva a színes örvénybe. Majdnem odavesztem, az Úrnő kis híján átrántotta a lelkem. Kábán vánszorogtam el a sötétülő kaputól. A vezetőm odakinn engem keresett, igencsak bosszúsan. Persze azonnal kicsaptak, és azt hiszem, ha tudott volna arról, hogy mit láttam, és mit tettem majdnem, akkor ennél rosszabb is történhetett volna velem. Hát ennyi a történetem, azt hiszem, megért neked két kupa sört. Talán hármat?

Az ifjú messzire révedő tekintettel állt fel, és oda se nézve tolt a másik elé a maradék sört.

– No, hát már méz is, fiacskám? – szólta utána az öreg. – Vannak ám még tanulságos történeteim!

De a fiú nem hallotta.

– Balra a hetedik kanyar az alsó szinten – motyogta maga elé, miközben kifelé tartott. – Ötszázötven fok lefelé, jobbról a második lépcső, ötödik elágazás.

Az öregember magára maradt; odaintette a teremszolgát.

– Vidd innen ezt a vizezett moslékot, és hozz nekem jóféle, tüzes bort! – penderített egy aranyat az asztalra.

Magában mosolyogva várta az italt, és amikor megkapta, a levegőbe emelte a kupát.

– Rád, fenséges Úrnő! Már csak két áldozat hiányzik, és egymáséi leszünk végre.

92. fejezet

Ízében a sorsa

írta **Schlekmann János**

Kálmán maga sem értette a felháborodását, elvégre megkapta, amit akart, de ez mégsem vidította fel. Úgy okoskodott, ha végez, meg kell keresnie a manót. El kell hallgattatnia, mégis hogyan venné magát ki a szóbeszéd, hogy átverték a nagy átverőt? Ezt nem engedhette meg magának. De ez a jövő problémája, jelen pillanatban másra kellett koncentrálnia. Gondolatait visszakényszerítette terveihez. Mihamarabb haza kellett jutnia, hogy lehúzhassa az átváltozás italát. Tanúja akart lenni, ahogy átalakul a város leggazdagabb kereskedőjévé. Aztán felöltözik, és már nem lesz más dolga, mint besétálni a rezidenciára, szekérre rakatni a

teljes vagyonát, hogy aztán békésen távozhasson vele.

Amint hazaért, magára zárta az ajtót, és a tükör elé állt. Elővette a fiolát. Ahogy kinyitotta öklendezni kezdett a szagtól. A manó nem viccelt, amikor utalt a milyenségére, de túl finoman fogalmazott. Emellett egy napérlelte, élesztővel felfuttatott latrina is csupán illatozó virágnak hatott volna.

Négyszer veselkedett neki, mire sikerült meginnia. Azonnal a padlóra esett, és kétrét görnyedt. Az erek kidagadtak a homlokán, a nyelőcsőve égett. Már úgy érezte, menten kettétörök, mire a görcsök enyhültek. Zihálása alábbhagyott, újra kapott levegőt, bár nyelvét legszívesebben leharapta volna, hogy a rémes íztől szabaduljon.

Megtapogatta az állát. A hetyke kis szakáll helyén vastag bozontot tapintott. Keze tovább siklott, vékony arca kikerekedett, hosszú haja helyén csupasz bőrt érintett. Annak ellenére, hogy tudta, mi történt vele, pánikba esett. Mintegy varázscsapásra rémlett fel előtte, hogy mérgében nem hallgatta meg a banya üzenetét. Kérdések tódultak agyába:

Mi van, ha ebben a visszataszító testben ragadt? Sőt, egyáltalán meddig tart a hatása?

Ezeken kívül még a fogai fehérsége, erőnléte és nem utolsó sorban féltett férfiasságának mérete és használhatósága is felsejlett előtte. Ez utóbbin hosszabban elidőzött, majd összeszedte minden bátorságát, és felállt.

– Azta... – szakadt ki belőle a tükörképe láttán.

Grimaszolt párat, kacsintott, kiöltötte a nyelvét, majd párszor elmondta új személyazonossága nevét. Megnyugvással töltötte el, hogy pontosan úgy hangzott, mintha csak az eredetit hallotta volna. Elmosolyodott, majd egy pillanatra megszéduült. Az asztal felé indult, hogy igyon pár korty vizet, de minden egyes lépésnél úgy érezte, egy darab szakadt ki belőle. Szuszogásra figyelt fel maga mögött, megpördült, majd azonnal elájult.

Mind a heten egyszerre ébredtek. Remélték, hogy csak a képzeletük játszott velük. Fel akartak kelni, de nem mertek. Lélegzetviasszafojtva füleltek, de semmit sem hallottak. Összeszedték minden bátorságukat, és felültek. Egyszerre kezdtek beszélni:

– Lehetetlen! Kik vagytok? Én vagytok? Tűnjetek el! Hagyjatok!

Az egész úgy hangzott, mint amikor valaki egy tágas teremben a visszhangjával vitatkozik. Abba is hagyták. Egymást méregették.

– Én vagyok az eredeti – mondta ki egyikük a többieket megelőzve, de ez őket a legkevésbé sem érdekelte.

– Egy lótúrót! Én vagyok az.

– Ne lihegd túl, mert én vagyok!

– Tévedtek.

– Ahogyan ti mind.

– És ahogy te is.

– Mondogassátok csak, hátha valóra válik!

És ez így ment hosszú percekig, mire az egyikük gondolt egyet, és az ajtó felé araszolt.

– Megállj csak! Mit gondolsz, hová mész?

– Nyilvánvaló, egy szekér aranyért. Addig ti eldönthetitek, melyiketek a második.

– Az már el is dőlt. Te.

– Kizárt. Hiszen nekem jutott először az eszembe elindulni.

– Ne fáradj! – indult el egy másik.

– Megállj! – fordult utána az egyik közelebbi hasonmás, és

visszarántotta a többiek közé.

– Akkor én.

– Na, álljon meg a gyászmenet! – kiáltott fel az egyikük. Egyként tekintettek rá. – Döntsük el kő, papír, ollóval!

– Hát, ja.

– Legyen.

– Ühüm.

...és a többi.

Elkezdtek játszani. Már körülbelül öt perce rázták a kezüket, dűnnyögtek bosszúsán vagy ujjongtak, mire az egyikük felvetette, hogy kellene valami szabály. Újabb fél óra vitát követően arra jutottak, hogy párokba rendeződnek, és úgy küzdenek meg az elsőségért. Ez újabb órányi veszekedést eredményezett. Ha már úgy hozta a sors, hogy heten voltak, mindenki ki akart maradni az első körből.

– Akkor én megyek is – indult a győztes.

– Ne olyan sietősen!

– Most meg mi van?

– Háromból kettő! – kiáltotta az egyikük.

– Most komolyan?

– Szavazzuk meg!

Csodával határos módon azért akadt egyvalami, amiben ha nem is mindannyian, de legalább egyet tudtak érteni, így hat az egy ellen megszavazták. Két órával később az ötből hármat, negyed nappal elteltével hétből ötöt. Reggelre megunták, és végső elkeseredésükben összeverekedtek. Ha az elsőbbség eldöntésének nem is ez volt a legbékésebb módja, mégis ez bizonyult a leghatékonyabbnak. Az adáz küzdelemben csontok törtek, inak szakadtak, és mire vége lett csak a saját magát fojtogató Kálmán maradt a földön az eredeti valójában.

Amikor felfogta helyzetét, felhagyott a vergődéssel. Dűhe elszállt, helyébe bosszúság költözött. Végigsimított szakállán. Szomorúan tapasztalta, régi önmaga lett, ennek ellenére nem mert felkelni, félt, hogy ha megmozdul, ismét szétválik. Percekig feküdt, és azon gondolkodott, mi történhetett. Egyben biztos volt, hogy hasonmásaival kényszerült felvenni a versenyt. Amolyan tükörképek voltak. Hirtelen megvilágosodott. Mindenről a tükör tehetett. Nem engedhette meg magának, hogy ez még egyszer megtörténjen. Lerángatta csizmáját, és elhajította. Ezernyi szilánk hullott pörögve, táncolva a föld felé, és ő elégedetten nézte. Amikor elült a csörömpölés, összeszedte minden erejét, és feltápáskodott. Az ajtó felé indult, és minden egyes lépéssel úgy érezte, hogy egy darabka kiszakadt belőle.

93. fejezet

Kis kiruccanás

írta Craz

A múlt héten beugrottam futárnak. Nyakonöntőnek kellett elhozni egy láda varázssitalt. Egyik ismerősöm passzolta át nekem a lehetőséget, személyi összeférhetlenségre hivatkozva. De ez csak annyit takart, nem szerette volna, ha megint gyíkká változtatják.

Kapva kaptam a lehetőségen, hiszen már régen láttam Kyrugát, a mezei boszorkányt. A Szolgáltatóház egyik térképén jutottam át arra a rétre, ahol először találkoztam vele. Akkor kíváncsian nézett fel a fára, amin gubbasztottam,

majd rászólt a sárkányára, hogy ne csócsálja tovább a hálóból kilógó bal lábamat. A fene se gondolta, egy behatolásgátló biztonsági rendszer annyira hatékony is lehet. Pedig akkor még nem is behatolni akartam.

Most legutóbb már óvatosabban haladtam a kis ösvényen, számítva a csapdák újítására – bár a boszorkány tudta, hogy érkezem. Sasszememmel kiszúrtam egy szakaszt az ösvényen, ahol néhány kő furcsán szabályosan helyezkedett el. Így hát a biztonság kedvéért nagy ívben kikerültem a bizonyos részt, jobbra a térdig érő fűben. Pár pillanat múlva a fű már az égig ért. Legalábbis a gödör aljáról így látszott. Mint később kiderült, Kyruga direkt azért rakta oda a köveket, hogy nekem jelezzék az új csapdát.

A boszira fél órát vártam, míg megjelent a fű felett, és kinevetett. Ubul, a házisárkány álmosan pislogott a verem széléről, nem értette a derűtség okát. Inkább két arra repülő madarat kergetett meg, ezt már az újra térdig érő fűből követhettem figyelemmel.

Kyruga még mindig vigyorgott, majd hogylétem felől érdeklődött. Amikor megismerkedésünkkor először töltöttem vele huzamosabb időt, azt gondoltam, amíg kezelte lábamon a sárkányharapást, megitatott velem egy bájitalt is. A tünetekből erre gyanakodtam. De legközelebb a társaságában töltött első percek után újra megjelentek azok a veresó pillangók a gyomromban. Mint azóta mindig. A boszorkány elég volt tetőtől talpig, majd féltűig végigmérnie, s már tudta is, milyen az állapotom. Zöld szemében huncut fény villant, és kézenfogva húzott az ismét egyre feljebb érő fűbe.

Szex után lesétáltunk lidércfényt nézni Kyruga régi kunyhójához.

– Tudod, hogy a dombitörpék bóklászó szellemeknek hiszik a fényeket? – kérdeztem.

– Bégáz. – A boszorkány egyértelműnek tekintette a magyarázatot, de látva arckifejezésemet, bővebben kifejtette. – A mocsár elnyeli a beleveszetteket, lehúzza, majd meg-

emészt. Csontokat se találnál, mindössze ez a légnemű anyag marad utánuk, amit időnként kiereszt. Semmi különös, a természet rendje. Belőlem se marad semmi, ha már nem leszek.

Mielőtt tiltakozhattam volna, témát váltott.

– Ismered a régen kihalt déli tűzsárkányok történetét? Egy messzi-messzi szigeten éltek, érintetlen, vad tájakon. Ők voltak az uralkodó faj, szilajan, szabadon. Benépesítették az egész szigetet, ha dugtak, remegett a föld, és tüzek gyulladtak. Az utódjaik is tűzben fogantak. Kihalásuk gyorsan következett be, miután felfedezték az análszetet.

Néha nem tudom eldönteni, hogy a boszorkány csak viccel-e.

Később összepakoltuk a különféle színű folyadékkal teli üvegeket, majd hallgattuk a mezőn járó állatok neszeit, figyeltük az égen szálló madarakat.

– Te tudsz jósolni a baglyok röptéből?

– Hát, ha hirtelen megtörik, akkor fájni fog.

– Nekem?

– Nem, a madárnak, ha becsapódik.

– És földrengést megelőzni morcsákvesével?

– Történeken jó dolgok, meg rosszak. Mindig létrejön a kellő egyensúly. Ne akard felborítani! Ha nagyon változtatni szeretnél valamin, az rosszul is elsülhet.

– Mindig is bosszorgány szerettél volna lenni? Nem vágytál többre?

– Hidd el, nem olyan unalmas itt – kacsintott rám. – Jut eszembe, elvinnél még egy láda sört is Kókuszpóknak? Szereztem neki abból a jófajta gyömbéresből, amit annyira szeret – bújt ki ölelésemből a boszorkány.

– Aha, nem gond – feleltem, közben az elmúlt néhány óra, és felrobbanó tűzsárkányok jártak eszemben.

A varázsitalokat majdnem otffelejtettem.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Hypnos

Ablak a túloldalon

3. rész

Az egyik nap Trixi felhívott és megkérdezte, nálam aludhatna-e. Furcsának találtam a kérését, elvégre már többször töltötte nálam az éjszakát, és úgy gondoltam, már azon a szinten vagyunk, ahol ez magától értetődő, nem kell külön engedély hozzá. Amikor munka után megérkezett, megértettem, miért kérdezte.

Egy láthatóan megrakott táskával érkezett, mint aki több napi maradásra készült. Erre nem számítottam, és főleg nem készültem rá, de bánni azt nem bántam. A másik dolog amit észrevettem rajta, aggasztóbb volt.

Az egyik szeme alatt vöröseslilás monokli sötétlett. Azonnal a hamburgersütő srác jutott eszembe.

– Történt valami? – kérdeztem, amikor már bent volt és nagyokat sóhajtván kifújta magát.

– Semmi különös – válaszolta reflexszerűen, miközben lehúzta a cipőjét.

– Trixi...

Felém fordult, de nem nézett rám.

– Nem akarok róla beszélni – mondta. – Most nem.

– Rendben. – Finoman megfogtam a vállait. – Nem beszélünk róla, ha nem szeretnél. Egy dolgot mondj csak meg nekem, de nem muszáj, ha nem akarsz. Ő volt az? A hamburgersütő?

Trixi felnézett rám. A monoklija vonzotta a tekintetem; rosszul éreztem magam, amikor ránéztem, mintha tilos lenne még észrevenni is.

– Nem ő volt – mondta. – Ő nem csinálna ilyet.

Finoman magamhoz öleltem. A fejét a mellkasomra fektette, mélyeket lélegzett, éreztem, ahogyan ellazul a karjaim között, mintha végig erre várt volna.

– Tehetek érted valamit? – kérdeztem.

– Már teszel – válaszolta.

A nap elég normálisan telt. Filmeket és sorozatokat néztünk; viccelődtünk azon, hogy mindketten szagolgatjuk a teafiltert, ameddig a víz melegszik. Trixi gyakran hallgatásba burkolódzott hosszabb-rövidebb időre. Láthatóan bántotta valami, de nem akart róla beszélni, talán nem akart engem terhelni vele. Nem tudom, de ha ő nem akart róla beszélni, én nem erőltettem. Akármilyen is volt a háttérben, azért jött el hozzám, mert nem akart vele foglalkozni. Legalább egy rövid ideig.

Éjjel hozzám simult a sötétben. Átöleltem és egy csókot leheltem a nyakára, de nem akartam semmi többet; nem tűnt helyesnek. Azt azonban nem tudtam megállni, hogy ki ne tapogassam a köldökpiercingét. Ahogyan az ujjaim hozzáérték az apró fémhez, megéreztem az ő kezét az én kezemre csúszni. Kicsit babráltunk egymás ujjával, majd az ujjaink összefonódtak; finoman megszorítottam a kezét.

Trixi sóhajtott.

– Apám volt – szólalt meg halkán. Éreztem a teste vibrálását, miközben beszélt. – Ő ütött meg. Bárcsak mondhatnám, hogy alkoholistá, hogy az alkohol miatt ilyen. De nem. Egyszerűen csak egy agresszív seggfej, aki szeret zsarnokoskodni. Gyűlölöm a pofáját és meg akarok szabadulni tőle, de...

Elhallgatott.

– Értem – szóltam. – Köszönöm, hogy elmondtad!

– Én pedig köszönöm, hogy engedted, hogy itt legyek!

– Igyekszem segíteni, csak kérned kell!

Trixi átfordult szembe velem. Alig láttam az arcát a homályban. Éreztem a kezét, ahogyan az arcomhoz ér. Egy pillanattal később odahajolt és a száját félénken az enyémhez érintette, majd a fejét a mellkasomra fektette. Ezután nem beszélgettünk, csak hallgattuk egymás lélegzését és lassan elaludtunk.

Másnap Trixi jobb hangulatban volt. Mikor megjött a munkából, hozott kaját is, de nem Burger Kinget, mert attól őt már a rosszullet kerülgette.

Este egy hosszas beszélgetésünk, ami már ki tudja honnan indult, oda vezetett, hogy pornófilmeket kezdtünk el nézni, és azon viccelődtünk, mennyire életszerűtlenek.

– Azt tudtad, hogy az a rész, amikor a csávó elévlez a csajra, azt forgatják le először? – magyaráztam Trixinek, miközben a monitoron a sokadik pornóban kezdtek a lényegre térni. Egyiket sem néztük végig, csak a furcsább jeleneteket kerestük. – Ezt hívják money shotnak. Utána várnak, ameddig a fickó megint megkeményedik, kicsit szöszmötölnek és a végén az egészét fordítva vágják össze. Mert nincsen élő ember, aki háromnegyedórán keresztül megállás nélkül tudja csinálni ezt – a képernyőn zajló eseményekre böktém.

Trixi egyetértően bólogatott.

– És mi van azokkal az akrobatamutatókival? – kérdezte. – Amikor állva csinálják és a csajnak a lába a nyakában van, meg amikor a fickó össze-vissza pörgeti a levegőben – A kezeivel mutogatta is, amit éppen magyarázott. – Azok nem tűnnek se kényelmesnek, se élvezetesnek.

– Talán mert nem is azok – erősítettem meg. – Élő ember biztos nem szexel így. Ezek már tényleg csak a látvány miatt vannak benne és némelyik egészen nevetséges.

– Meg azzal is mi van – folytatta Trixi –, hogy ezek a csávók folyton farmerban vannak, de egyikük sem visel alsónadrágot. – Rám nézett és félrebillentette a fejét. – Erre mit mondasz?

– Azt, hogy ez az én álmaim is hosszú ideje kísérti – válaszoltam megjátszott komolysággal. – De van nekem is egy kérdésem.

Leállítottam az éppen futó filmet és kis keresés után elindítottam egy másikat.

– Nézd. A csaj leül a padra, cukin meg minden – kommentáltam a jelenetet. – Jön a fickó. Ránéz a csajra, kiéhezetten rávigyorog. A csaj visszamosolyog kicsit szégyenlősen, kicsit tudod-hogy-akarod módon. És vágás, és már szobán is vannak. Egy büdös szót sem szóltak egymáshoz.

– Trixihez fordultam. – Ez tényleg működik?

Trixi elgondolkodva megfeszítette az ajkait.

– Attól függ, ki vigyorog rám kiéhezetten – válaszolta végül.

– Máshogy kérdezem. Működne, ha én csinálnám?

– Esélytelen – vágta rá pimasz mosollyal Trixi.

– Akkor nincs más választásom – sóhajtottam.

– Micsoda? – Trixi értetlenül pislogott, majd felsikoltott, amikor elkaptam és a nyakába fúrtam az arcom.

Sikongatott és vihancolt, miközben a nyakába fújtam és harapdáltam a vállát. A bolondozásunk közben hűvös szellő szaladt végig a szobán. A tarkómon éreztem és kirázott tőle a hideg.

– Az meg micsoda? – kérdezte Trixi zavarodottan.

Megfordultam, és az első dolog amit észrevettem, hogy az ablak tárva-nyitva állt. Mögötte az éjszaka halvány sötéte burkolta a környező falakat. Ez kicsit megzavart, mert hirtelen nem emlékeztem, hogy én nyitottam-e ki az ablakot vagy esetleg Trixi.

– Most repült be – mutatott Trixi a földre.

Egy papírrepülő volt az. Lehajoltam, felvettem és oda-nyújtottam neki.

– Bontsd ki.

Kíváncsian széthajtogatta a papírt, majd a korábbinál is zavarodottabban nézett fel rám.

– Kívánj és küldd vissza? – kérdezte.

Az ablakhoz sétáltam és kimutattam rajta.

– Látnod azt az ablakot ott a túloldalon? Valami öregember lakik ott, aki régen állítólag ÁVH tiszt volt vagy besúgó. Mostanra már beteges és elvileg kissé bolond is. Ő dobál be hozzám néha papírrepülőket ezzel a szöveggel.

– És válaszoltál neki?

– Egyszer-kétszer.

– És? Teljesült?

Akaratlanul is elvigyorodtam.

– Nem vagyok benne biztos, hogy az öreg képes kívánságokat teljesíteni, de ha mégis, akkor így találkoztam veled.

Hülyének éreztem ezt így elmondani, de valahol igaz volt, még ha valójában csak véletlen egybeesésről is volt szó.

Trixi a papírra meredt.

– Kérhetek egy tollat? – szólalt meg. – Én is akarok kívánni. Lehet, nem válik valóra, de ártani nem árthat, ugye?

Kerítettem neki egy tollat, ő pedig lerakta a papírt az asztalra és írni kezdett. Én hátulról átöleltem, az államot megtámasztottam a vállán és figyeltem, mit csinál, de amint észrevette, sietve eltakarta az írományát.

– Ne nézd! – förmedt rám. – Ha megtudod a kívánságom, nem teljesül.

– Jól van, nem lesek.

Lejebb csúszttam a fejem, a hátára fektettem és vár-

tam, hogy végezzen.

– És most? – felmutatta az újra összehajtott papírrepülőt.

– Dobd vissza – mondtam. – Vissza az ablakba.

Trixi odaállt az ablakhoz, hosszan célzott a sötétben, majd elhajította. Valami légáramlat elkapta a papírrepülőt, fellökte az égbe, pár pillanatra el is vesztettük szem elől. Majd újra felbukkant, a kiszűrődő fény megcsillant a hófehér testén miközben szépen bevitörázott a szomszéd nyitott ablakának furcsán mély sötétjébe.

– Ennyi? – kérdezte kis várakozás után.

– Ja, ennyi – válaszoltam. – Szép volt.

– Tudom, hogy hülyeség – sóhajtott –, de valahogy megkönnyebbültem ettől. Még úgyis, hogy tudom, nem fognak valóra válni.

Én nem szóltam semmit, csak adtam egy puszit Trixi szőke fejére. A sötéten ásító ablakra pillantva azonban valami különös nyugtalanság töltött el. Ösztönösen öleltem át Trixit, az orromat megtöltötte hajának illata, és az érzés egy csapásra megszűnt.

* * *

Trixi elhagyott. Felsorolt pár klisé indokot búcsúzóul, amit ilyenkor szoktak. Mindezt Facebookon üzent meg, hogy még klisésebb legyen. Már az elejétől kezdve készültem erre a végre. De ameddig tartott, addig jó volt. És az egész csak véget ért dráma és ordibálás nélkül, ami sokkal jobb befejezés volt, mint amilyenek mások kapcsolatait láttam véget érni. Nem volt igazán ezzel baj. Nem haragudtam rá. Nem is igazán éreztem semmit.

Néhány hét múlva azonban már borzalmasan hiányzott Trixi. Mint az elvonási tünetek, úgy szakadt rám minden, amit a pusztá jelenléte távol tartott. Ahogyan mindig, az éjszakák voltak a legrosszabbak.

Egy rémálomból riadtam fel. Nem emlékeztem az álomra, csak benyomásokra és rémületre. Miközben bámultam a sötétbe, a valóság lassan visszamászott az elmémbe, és vele együtt a kétségbeesés is. Ezúttal sokkal rosszabb volt.

Egy perccel később az ágyon kuporogtam, az egész testem remegett, minden izmom megfeszült, az ujjaimmal görcsösen karmoláztam magam. Egyedül voltam, haszontalan és értéktelen. Zokogtam, keservesen és szármalmasan. Néha alig kaptam levegőt, úgy begörcsölt mindenem. A nyitott ablakon keresztül beszűrődő utcai neszek gúnyos aláfestő zenét adtak a nyomorúságomnak.

Nem tudom, mennyi ideig kínlódtam, amire sikerült felpofoznom magam. A fájdalom most is segített kikökenni. Aztán csak ültem az ágy szélén és bámultam a padlót. Lüktetett a fejem és émelyegtem. Ekkor valami a térdemnek ütődött és a földre esett.

Egy papírrepülő.

Ez talán jobban kirántott az önsajnálát spiráljából, mint bármi. Az első gondolatom az volt, hogy a szomszédomnak milyen különös alvási szokásai lehetnek, hogy többnyire éjszaka dobálja át ezeket. Amikor felvettem és megforgattam a papírrepülőt, felöltött bennem, hogy visszaki-vánhatnám Trixit. Abban az állapotban, amiben voltam, ez a gondolat nem tűnt annyira abszurdnak.

Na, persze! A kívánságok nem teljesülnek. Pláne egy rokkant, bolond vénember nem tudja őket valósággá

tenni. Trixi magától ment el. Mert unalmas voltam, érdektelen vagy akármi is volt az oka. Még ha vissza is tudnám kívánni, csak egy önző seggfej lennék, aki nem tudja elengedni. Lehet, hogy egy szar alak vagyok, aki semmire nem jó és senkinek nem kell, de ennyire szájalmas azért nem.

Fogtam a repülőt és bontatlanul kihajítottam arra, amerőről jött, aztán bezártam az ablakot.

A fejem egyre erősebben lüktetett, végül hányinger tört rám. Öklendezve rohantam a vécére és belehántam. Évek óta nem hánytam szorongástól.

– Nemsokára vége lesz – mondtam magamnak és kiköptem egy kis hányadékot. – Csak ki kell bírnod, aztán elmúlik.

Ott pihegtem a vécén hosszú percekig. Kicsit jobban éreztem magam, de a fejfájásom nem enyhült. Lehúztam a vécét és átbotorkáltam a fürdőbe. Kiöblítettem a szám és megmostam az arcom. Teljesen ki voltam merülve és elegem volt. Hosszan bámultam magam a tükörben. Vártam, hogy a testem végre felvegyen valamiféle nyugalmi állapotot, és végre vissza tudjak feküdni. Ekkor zörgés szűrődött be kintől. Úgy hangzott, mintha valami az ablaktábláknak ütődött volna.

Kiléptem a fürdőből és óvatosan haladtam a szoba felé, ahonnan – most már biztosan tudtam – az ablakok zörgése hallatszott. A koccanások ismétlődtek, ráadásul furcsán szabályos monotonitással.

A szoba bejárata elé érve megtorpantam. Az ablak nyitva volt, pedig egészen biztosan emlékeztem rá, hogy az előbb zártam be. De nem ez volt az, aminek a látványától jeges rémület szorította el a torkomat, hanem az árnyék, ami az ablak előtt magasodott. Vékony volt és olyan magas, hogy egészen a mennyezetig ért. Egyébiránt emberszerűnek tűnt, és egyszerre látszott szilárdnak és finoman áttetszőnek. Mereven és mozdulatlanul állt ott, és bár nem volt semmilyen módomban ezt tudni, valahogyan bizonyos voltam benne, egyenesen engem nézett.

Mielőtt kimerült elmém feldolgozhatta és reagálhatott volna bármit, az ablaktáblák megremegtek és hűvös szellő csapott át a szobán egyenesen az arcomba. Az árnyék pedig, akár egy elszabadult lepedő a szélben, felém száguldott. Ijedtemben ösztönösen félreugrottam az ajtóból és rácsaptam az előszoba villanykapcsolójára. A fény elvakított, és mire felocsúdtam, a különös jelenés nyomtalanul eltűnt. Csak a sötétben ásitó ablak maradt hátra.

* * *

Azon az éjjelen nem sokat aludtam. Másnap semmi nyomát nem találtam annak, hogy bárki vagy bármi meglátogatott volna. Az egészet így hamar a szétcsúszott elmém képzelgésének tudtam be. Az ablak állandó kinyílására viszont nem találtam magyarázatot, nem tudtam reprodukálni sem. Egyelőre hagytam, ameddig ki nem talállok valamit, amivel ki tudom támasztani vagy rögzíteni.

A következő napok is elég nehezek voltak. Rosszul aludtam és elég nyomott volt a hangulatom is, de lassan javult a dolog, ahogyan megint kezdtem hozzászokni. Eljártam sétálni, hogy eltereljem a gondolataimat. Csak elmentem, egy óra alatt tettem egy kört és hazamentem.

Munka után indultam a sétámra, ahogyan szoktam. A főkapun kilépve a lépcsőház és a belső udvar üres csendjét az utca zaja váltotta. Már volt egy rutinútvonalam, amin úgy tudtam végigmenni, hogy közben ki tudtam üríteni a fejem, nem kellett koncentrálnom az útra. Nézelődni se volt igazán mit. Egyik fojtogató utca váltotta a másikat. A tintaszínű eget szűk keretbe foglalták a minden irányt elálló épületek, amik szinte összézártak a fejem fölött.

A jól kivilágított utcákon baktattam végig. Csábító volt bemenni szűkebb mellékutcákba vagy benézni a sötétbe burkolódzó parkokba, de ebben a városában egy ilyen manőver elég merész lett volna. Így is már úgy éreztem, bármelyik szembejövő alak odaugorhat, hogy kérjen egy cigit buszjegyre, aztán az egész nagyon hamar rablásba fordulhat.

Hamar azon kaptam magam, hogy szemmel tartok minden közelemben érkezőt egészen addig, ameddig biztonságos távolságba nem ér, hogy nagy ívben veszem be a sarokokat és belebámulok a sötétbe, hátha van ott valaki.

Talán éppen ez a paranoia segített abban, hogy kiszűrjam azt a magányos alakot az egyik rosszul megvilágított mellékutcában, amin keresztül meg szoktam kerülni a tömböt és visszaindulni. Megállásra készítettem, mert nem mondhatnám, hogy bizalomgerjesztően viselkedett. Ugyanis csak állt ott mereven, akár egy oszlop. Lehet, engem nézett, de nem voltam benne biztos.

Talán egy percig bámultuk egymást, amikor először megmozdult. Úgy mozgott, mintha részeg lenne, ami napközben sem ritka látvány, nemhogy este. A lábait azonban nagyon furcsa kicsavarodott módon mozgatta, ami még egy részegtől is különös lett volna. A karjait szintúgy. Az egész mozgása egy esetlen marionettbábúéra hasonlított. Felém közeledett.

Gyorsan visszafordultam és elindultam arra, amerről jöttem. Nyugtalanul forgolódtam hátra, hogy követ-e, de nem jött elő a sarok mögül.

A különös mozgása egész úton visszafelé nem hagyott nyugodni. Úgy belefészkelte magát az agyamba, hogy többször is beleláltam a sziluettjét az utca sötétebb részeibe. Volt benne valami túlvilági természetellenesség, amit nem tudnék megmagyarázni, de az is lehet, hogy csak a sötét és az amúgy sem éppen tiszta fejem miatt láttam ilyenek, a többit pedig elvégezte a fantáziám.

Visszaérve a ház főkapujához éppen a zárral babráltam, amikor hideg szellő csapódott a hátamnak; kirázott a hideg. Ösztönösen hátrakaptam a tekintetem és megláttam az utca másik oldalán, egy nem működő lámpa alatt. A magas sziluett mereven állt és úgy tűnt, engem néz. A kalapjáról azonnal felismertem. A szemöldököm összeráncolódott a meglepettségtől. Azzal a mozgással, amit láttam tőle, hogyan volt képes ennyi idő alatt idáig eljutni?

Figyeltem egy darabig, de nem mozdult. Ennek örültem, de egyúttal nyomasztó is volt. Sietve kinyitottam a kaput és megbizonyosodtam róla, hogy rendesen bezáródott-e mögöttem. Megkönnyebbülten sóhajtottam, ahogyan beértem a belső kerthez. Végignéztem az árnyékokba burkolódzó bokrokon és arra jutottam, hogy az esti séta hülye ötlet volt, és eldöntöttem, hogy fel is függesz-

tem a dolgot egy időre. Elég szürrealitást és elmebajt okoz nekem Budapest így is, nincs szükségem még többre.

A visszhangos lépcsőházban felfelé baktatva az egyik forduló után vibráló fényt pillantottam meg a sötétben; a lépcső szélén egy telefon képernyője világított meg egy arcot. Eszter volt az. Fáradtan nézett fel rám; az arcára kis mosoly kúszott, amikor felismert.

– Csatlakozhatok? – kérdeztem.

– Persze.

Maga mellé mutatott, én pedig nagyot sóhajtva leültem a lépcsőre; a hangom végigmennydörgött a lépcsőházon.

– Minden oké? – szólalt meg Eszter halkán.

Akaratlanul is felnevettem.

– Ezt én szoktam kérdezni tőled – mondtam.

– Hát most én kérdezem – fordult felém a lány; az arcára különös árnyékokat rajzolt a telefon fénye.

– Hát az utóbbi időszak nem volt éppen kellemes – vallottam be. Nem akartam terhelni a nyomorult életem részleteivel. – És veled mi van?

– Szintén nem sok jó. – Összehúzta magát. – Még egy kicsit rosszabb is.

Ezután csak hallgattunk és meredtünk a sötétbe. Hallottuk, ahogyan egy autó csikorogva fékez az épület előtt.

– Alig várom, hogy végre tizennyolc legyek – szólalt meg Eszter. – Végre elhúzhatok innen és nem lenne ez a sok szarság.

Határozott tekintettel rám nézett. Úgy tűnt vár valami reakcióra, de nem tudtam, mit fűzhetnék hozzá.

– Tudom, hogy szívás lesz az elején – folytatta; megbökdöste a telefonja képernyőjét, amikor az elhomályosult jelezve, hogy hamarosan kialszik. – Egyetem mellett munka, albérlet...

– Tudod, én soha nem voltam ilyen helyzetben – kezdtem és belebámultam a lépcsőház sötétjébe. – Azt se mondhatnám, hogy tudom milyen felnőttnek lenni. Lehet, csak én nem élvezem. Szóval nem igazán tudok semmi tanáccsal szolgálni. De én neked szurkolok, ha ez számít valamin.

– Kösz! – mosolyogta a lány. – És számít. Ez is sokkal több, mint amit eddig másoktól kaptam.

Ezt nehezen akartam elhinni, de úgy gondoltam, ha valaki, ő megérdemli, hogy kicsit túlozzon.

– Abban az esetben, ha mégis adnék tanácsot – folytattam, majd hatásszünetet tartottam, ameddig rám nem emelte sötét szemeit. – Kérlek, ne fogadd meg!

Ezzel Eszterből kicsaltam egy kis kacajt.

– Jól van – bólintott. – Ígérem, nem fogom.

Újból elhallgattunk. Eszter visszatért a telefonja nyomkodásához, én pedig hátradőltem, megtámaszkodtam a könyökömön és kinyújtózkodtam a lépcsőkön. Egészen meghitt volt a lépcsőház a maga sötét ürességében.

– Legutóbb azt ígértem, mutatok párat az újabb rajzaim közül. – Felém nyújtotta a telefonját. – Ha még érdekel.

– Hogyne érdekelne! – vágtam rá. – Lehet a végén még én is magamra tetováltatok egyet közülük.

Feltápaszkodtam és közelebb csusszantam hozzá, hogy lássam a telefonja kis képernyőjét. Először kissé szégyenlősen kezdte el mutogatni a rajzairól készült képeket. Párszor meg is kellett kérnem, hogy lépjen vissza, mert

olyan gyorsan lépett túl egyeseken, mintha szégyellené őket. Aztán néhány kérdésem után már lelkesebben mesélte, hogy melyik rajzhoz honnan kapott ihletet és mit próbált meg elérni rajtuk. Úgy belemerültünk, hogy ebben a sötét, üres lépcsőházban a világ minden bajával megszűnt egy rövid időre. Utoljára Trixivel együtt éreztem így magam.

Nem tudom, meddig ücsörögtünk ott és elemeztük az alkotásait. A hirtelen felkapcsolódó világítás zökkenett ki minket. Egy ajtó zörgő becsapódása felverte a lépcsőház csendjét, amit visszhangzó lépések zaja követett. Miután a szemem hozzászokott a világossághoz, akkor láttam meg a lány karján, éppen a Pókháló Kisasszony alatt azt a csúnya, sötét foltot. Zúzódás volt valamitől. Eszter is észrevette, hogy a foltot bámulom és gyorsan eltakarta a kezével.

A lépések egyre hangosabbak lettek, majd közvetlenül mögöttünk abbamaradtak. A jövevény megállt a lépcső tetején; Eszter apja volt az. Úgy meredt rám, mintha a tekintetével át akarna döfni.

– Eszter, irány haza – vakkantotta. A szemeit egy pillanatra se vette le rólam.

A lánnyal együtt én is felálltam. Eszter sajnálkozóan rám pillantott, majd kelletlenül elindult fel a lépcsőn. Amikor felért és el akart menni a férfi mögött, az durván karon ragadta a lányt és belebámult az arcába. A lépcsőház visszhangzott a morgásától. Ezt látva a kezem akaratlanul is megrándult.

– Irány föl – mordult a lányra, aztán továbblökte.

Még egy utolsó pillanatra el tudtam kapni Eszter beletörődő tekintetét, mielőtt eltűnt volna a lépcsőfordulóban.

– Azt hiszem, legutóbb mondtam magának valamit. – A férfi fenyegető tekintettel elindult felém.

Néhány lépcsőfoknyira tőlem állt meg és csak meredt le rám talán valamiféle válaszra várva. Úgy festett, mint valami klisé nagyúr, aki most dönt valakinek az életéről. Leszámítva, hogy semmi nemes vagy fenséges nem volt a csontos arcában és intenzív szemeiben. Összehúzott szemekkel meredtem rá. Álltam a tekintetét és nem válaszoltam. Az gondolhatta, hogy ezzel a kiállással, majd megijeszt. Nem sikerült neki.

– Mit szólna hozzá, ha feljelenteném? – szólalt meg végül. – Eszter még csak...

– Jelentsen – tettem szét a kezem. – Hívja a rendőroket. Bizonyára érdekelni fogja őket, hogy mi folyik maguknál, ami annyi zajjal jár, amit rendszeresen hallok, és nem csak én, hanem az egész ház. Vagy, hogy Eszter mit tud erről mondani. Vagy arról, hogy mik azok a foltok a karján.

Még nem láttam embert, akinek a méregtől ilyen hirtelen és ennyire eltorzult volna az arca. Látszott, hogy megint sikerült rendesen felhúznom, de ismét türtöztette magát. Azon kaptam magam, hogy azt kívánom bár ne tenné. Voltam olyan dühös, hogy csak egy rossz mozdulatot kellett volna tenni és feltörlöm vele a lépcsőházat a földszintig.

– Nagyon keménynek hiszi magát, mi? – morogta. – Azt hiszi, szórakozhat velem? Utoljára mondom. – A világítás hirtelen lekapcsolt. – Maradjon távol a lányomtól vagy nagyon megbánja.

Még pár feszült pillanatig csendben álltunk a sötétben,

végül hallottam, ahogyan a férfi elindul fel a lépcsőn. Nem mentem fel egyből; vártam és hallgattam, ahogyan felér, ahogy kinyílik az ajtó, majd becsukódik. Csak ezután mentem fel én is. A sötét lépcsőkön felbaktatva azon gondolkodtam, hogy ez alatt a pár hónap alatt több seggfejjel találkoztam, mint eddig életemben összesen.

Ahogyan hazaértem és felkapcsoltam a villanyt, azonnal észrevettem a nyitva álló ablakot; már meg sem lepődtem a dolgon, de muszáj volt lassan kezdenem vele valamit, mert ha bejön a hideg, gondban leszek. A parkettán pedig ott hevert egy papírrepülő. Amint megpillantottam, belém is hasított a gondolat.

Tudtam, hogy nem jelent semmit és nem lesz semmi hatása, de ráírtam a papírra a kívánságom, hogy Eszter és az anyja szabaduljon meg attól az agresszív seggfejtől. Az újra összehajtogatott repülőt pedig kihajítottam az ablakon. Miközben figyeltem, ahogyan némi manőverezés után eltűnik a szomszéd ablaka mögött uralkodó sötétségben, arra gondoltam, hogy milyen szomorú, hogy ez az egyetlen dolog, amit törvényileg tehetek, hogy segítek.

* * *

Trixi volt az. Tudtam, hogy ő az, vagy csak szerettem volna, ha ő lenne. Rajtam ült lovagló pózban, éreztem, ahogyan rám nehezedik, ahogyan a csípőjét finoman és ütemesen mozgatja. Teljesen meztelen volt; kerek melleire izgalmas árnyékokat festettek az ablakon beszűrődő fények.

Végigsimítottam a combját, éreztem a bőrének a melegét. A keze az enyémhez ért és végigvezette a csípőjén a puha mellére; apró, kemény mellbimbója a tenyerembe fúródott. A gerincem tövében izgatott bizsergést éreztem.

Közelebb hajolt hozzám és rám mosolygott azzal az utánozhatatlan széles mosolyával. Megmarkoltam a csípőjét, majd eleresztettem és az ujjaim lassan cirógatva elindultak a hasán. Kitapogattam a köldökét, köröztem körülötte, az ujjam belecsúszott a kis mélyedésbe. Még bágyadt voltam, így eltartott pár pillanatig, mire belém hasított a felismerés. Nem volt köldökpiercingje.

Ekkor tűnt fel, hogy a szája feletti anyajegy a rossz oldalon volt. A mosolya ismerős volt, mégis furcsán idegen és eltűzött. És ez a lány egyáltalán nem adott ki semmilyen hangot. Olyan volt, akár egy lenémított mozgókép.

Észrevette a döbbenetemet, de a torz mosolya csak még szélesebb lett. Felegyenesedett és a testét belepte valami természetellenes árnyék, ami letörölt róla minden részletet; eltűnt a haja, az arcvonásai ellaposodtak, a mellei semmivé lettek. Elkaptam a kezem tőle, ahogyan ez a jellegtelen koromsötét sziluett egyszerre csak jeges hideget kezdett árasztani magából. De csak ennyit tudtam tenni, mielőtt rám vetette magát.

A feje nekilendült az enyémnek, de a becsapódás helyett koromfekete sötétség borult rám. Valami befurakodott az orromon és a számon, és lehatolt a torkomon. Kétségbeesetten próbáltam levegőt venni. A mellkasomat jeges hideg árasztotta el, a gyomromat éles fájdalom rántotta görcsbe, mintha kést forgattak volna benne. Úgy éreztem, meg fogok halni.

Hirtelen tértek vissza az érzékszerveim. Hörögve és

köhögve feküdtem az ágy mellett a földön. Ami akadályozta a légzésemet, lassan engedett és újra kaptam levegőt. Kimerülten, könnyek között feküdtem a földön. Fájt a hasam és a tüdőm, és fáztam.

Egyedül voltam, de mégis éreztem valaminek a jelenlétét. Körbepillantva nem láttam semmit. Az ablakban hirtelen megmozdult valami. A könnyfátylon keresztül nem láttam tisztán. Olyan volt, mintha csak egy árnyék suhant volna el a nyitott ablak előtt. Az utca halvány fénye újra beszűrődött a szobába; fel sem tűnt, hogy valami eltakarta volna.

* * *

A városban futottam össze Eszterrel. Közel két hét telt el, mióta utoljára láttam. Ő is éppen hazafelé tartott.

– Csak pár iskolai dolgot kellett intéznie – mondta és megigazította a hátizsákját. – Meg vettem ezt-azt. Kezdem már kifogyni a ceruzákból, tollakból és a papírból.

Rám mosolygott; láthatóan felszabadultabb volt.

– És minden rendben? – kérdeztem. Látszott rajta, hogy egyből tudta, mire gondolok.

– Egy hete talán apám megint ordibált egy sort – kezdte –, aztán lelépett, ahogyan szokott. Azóta nem láttuk. Nem szokott ilyen hosszú időre eltűnni, szóval lehet, hogy végleg megszabadultunk tőle.

– És egyáltalán semmi hír róla? – Furcsálltam, hogy a fickó hirtelen így felszívódott.

– Semmi – sóvárgta a fejét Eszter. – És ez anyámmal nekünk tökéletesen megfelel így. Mondjuk az még fel tudná dobni a napomat, ha kiderülne, hogy tök részegen belefulladt a Dunába vagy elcsapta a vonat vagy valami. De így is legalább egy kis okom lehet az örömről.

A nap éppen lemenőben volt, de a körülöttünk magasodó épületek miatt az árnyékok hamar átvették az uralmat. Mikor éppen amellet a kis utca mellett sétáltunk el, ahol legutóbb azt a furcsa fickót láttam, lelassítottam és belebámultam a homályba.

– Minden oké? – kérdezte Eszter. – Nem nézel ki valami jól.

– Az jó, mert nem is érzem magam valami jól – vallottam be. Egy erőltetett mosollyal próbáltam tompítani a kijelentésem életét. – Nem alszom valami jól. Elég sűrűn vannak mostanában rémálmaim.

– Mifélek? – nézett rám érdeklődően a lány.

– Valami árnyékalakról, ami bemászik az ablakon. Sötétségről, hidegről, hogy nem tudok mozogni és nem kapok levegőt – soroltam. – Meg az érzésről, hogy nem vagyok egyedül, hogy valami van ott velem.

– Olyasminek tűnik, mint az alvászparalízis – állapította meg a lány.

– Lehet, de nem hiszem. Az alvászparalízis démon az megvan hozzá, de olyankor is látom és érzem, amikor még vagy már tudok mozogni – magyaráztam. – Nem tudom. Lehet kezdek végleg megőrülni.

– Azért kár lenne – sajnálkozott Eszter. – Jó veled beszélgetni és nem tudom, hogy a megőrült változatoddal is ilyen jó lenne-e.

Ezen felnevettem.

– Köszönöm! – bólintottam hálásan. – De tudod, a valóságra néha a legmegfelelőbb reakció az örület. –

Elhallgattam. Eszter kíváncsian nézett rám. – Vagy az is lehet, hogy már mindannyian bolondok vagyunk. – A lányra pillantottam. – Elvégre máskülönben nem lennénk itt.

– De legalább nem egyedül vagyunk bolondok – tette hozzá vigyorogva Eszter.

– Legalább nem egyedül – ismételttem.

Elértünk a főkapuhoz. Az utcai lámpák egyszerre gyúltak fel és borították be sárga fénnel a repedezett járdát és az épületek falait. Egy kicsit babráltam a kulccsal a zárban, mire kinyitottam; belépve megcsapott a folyosó falai között megrekedt hideg.

– Viszont az sem segít, hogy az ablakom állandóan magától kinyílik – folytattam. A hangom visszhangzott a folyosókon, ahogyan baktattunk föl a lépcsőn. – Néha csak úgy nyitva találom és nem tudom miért. Most még elmegy, de télen nem lesz éppen nyerő. Meg a szomszédom is bedobálja ilyenkor a repülőit.

Eszter megtorpant és úgy nézett rám, mint aki nem biztos benne, hogy jól hallotta-e, amit hallott.

– A szomszédod mit dobál be? – kérdezte értetlenkedve.

– Papírrepülő – válaszoltam. – Annyi a lényeg, hogy rálátok a szomszédom ablakára és estéknként onnan papírrepülőket dob át hozzám, amiken kívánságokat fogad.

– És találkoztál már ezzel a szomszédoddal? – nézett rám Eszter.

– Valami idős fickó elvileg – vontam meg a vállam. – Sokat hallottam már róla, de még egyszer sem láttam.

Felértünk az emeletre és elsétáltunk az emlegetett furcsa szomszédom kivilágítatlan ajtaja előtt. Semmi fény nem jött ki se a kukucskáló ablakon, se máshol.

– Én mindig azt hittem, senki nem lakik itt – szólt a lány az ajtót vizslatva.

– Pedig valaki lakik – vágtam rá. – Legutóbb még az ajtót is láttam kinyílni. Vagy ez is csak a bimbózó elmebajom szüleménye.

Megálltunk a körfolyosó sarkánál, ahol az én és az ő lakásuk volt. Eszter felém fordult és félrebillentette a fejét.

– Te kívántál valamit? – kérdezte.

– Persze.

– És? Valóra vált?

– Nem mondhatnám – vontam meg a vállam. – Furcsa is lenne, ha egy dzsinn lakna szomszédban.

– Én nem bánám – mondta elgondolkodva Eszter. – Nekem lenne pár kívánságom.

– Sokan vagyunk még így ezzel.

Aznap az éjszakám jobban telt. Nem volt szorongásom és alvásparalízisem se, ahogyan Eszter nevezte. Egyszer riadtam csak fel az éjszaka közepén valami zajra, de mire kideríthettem volna a forrását, elhallgatott. Csak az ablakot találtam nyitva megint. Azt gondoltam, az utca zajai lehettek.

Reggel a rendőrök ébresztettek. A szomszédokról, Eszteréről érdeklődtek. Már ekkor tudtam, hogy baj történt. Annyit árultak csak el, hogy gyilkosság történt. Később tudtam csak meg a teljes történetet. Eszter apja hazament azon az éjjelen, amikor utoljára beszéltem vele és megölte őt is és az anyját is, majd magával is végzett. Az egész pár lépésre az én ajtómtól történt.

* * *

Napok óta pocsékul voltam. Rosszul aludtam, mindig felriadtam valamire, kaparászásra vagy valami közelebb-ről meg nem határozható jelenlétre, amit talán csak én képzeltem. Rémálmok gyötörtek, amiben a jeges sötétség fojtogat vagy valami árny kísért. Reggelente egy órát is képes voltam csak ücsörögni és bámulni a semmibe a saját gondolataimmal küszködve. Nem tudom, hogy Eszter halála volt-e, ami visszalökött ebbe, de biztosan nem segített.

Ma volt Trixi születésnapja is. Nem magamtól tudtam; a Facebook árulta el. Régóta nem gondoltam rá és igyekeztem nem kutakodni utána a neten a saját lelki nyugalmam érdekében. Sokkal jobban hiányzott, mint amire számítottam.

Hónapok óta nem láttam, ezért meg is lepett, amikor váratlanul felcsöngetett hozzám, mintha csak azzal megidéztem volna, hogy rá gondoltam. Furdalt a kíváncsiság, hogy ennyi idő után, miért toppan be ilyen hirtelen. Próbáltam nem belelovalni magamat kétes vágyakozásba, ami már akkor kezdett a felszínre bugyogni benne, amikor meghallottam a hangját a recsegő kaputelefonban.

Kint a körfolyosón vártam rá. A különös szomszédom előtt uralkodó sötétségből lépett elő. Egy farmershort volt rajta és egy lila csótop. Bánatosnak tűnt, lehajtott fejjel közeledett, és szőke haját túrógette el az arcából. A bőre nedvesen csillogott.

– Szia – motyogta. Csak lopva, szinte szégyenlősen nézett fel rám. – Bejöhettek?

– Gyere csak – mondtam.

A konyhába vezettem és készítettem neki egy teát. A barackos teafiltert kiraktam az asztalra. Trixi elvette, kibontotta és megszagolta. Ez mosolyt csalt az arcomra. Elé raktam a forróvízzel teli bögrét, majd leültem vele szembe. Figyeltem, ahogy belemártja a filtert, aztán mézet csorgat bele. Végig csendben voltunk, egyikünk sem szólt semmit. Csak a kanál csilingelt a bögrében.

Az arcát fürkésztem. A szeplők az orrán most jobban látszottak; szépek voltak. Izzadt volt, szőke hajszálai a nyakára és a vállára tapadtak. Kerülte a tekintetem. Hol bánatosnak, hol dühösnek tűnt, nem tudtam pontosan megállapítani. Talán ő maga sem tudta. Voltak kérdéseim, tudni akartam mi történt vele, és főleg azt, miért hozzám jött, de nem akartam faggatni.

Csendben figyeltem a lassú mozdulatait, hallgattam, ahogyan bele-beleszűröcsölt a bögrébe.

– Addig maradhatsz, ameddig szeretnél – szólaltam meg végül; akkora volt a csend, hogy a saját hangom még számomra is furcsán idegennek hatott. Nem akartam, hogy azt higgye, zavar. Sőt, örültem, hogy itt volt.

Bánatos kék szemeit rám emelte.

– Kösz! – mondta halkan.

Lehajtotta a fejét, nagyot szívott az orrán, a vállai meg-rázkódtak és sírva fakadt. Küszködött ellene, de nem bírta. Láttam, ahogyan egy könnycsepp hullik az asztalra. Felpattant, és a szemeit törölgetve és szipogva a kijárat felé sietett. Utánaindultam.

Az előszoba közepén állt, nekem háttal; remegett és sírt. Közelebb léptem és finoman megérintettem a vállát. Megfordult és kipirosodott arccal, könnyektől vakon nézett fel rám, majd a következő pillanatban a karjaim

közé zuhant. A fejét a mellkasomhoz szorította és keserves sírás tört ki belőle, az a fajta, amit sokáig tartottak bent.

Átöleltem, megsimogattam a fejét, és most én küszködtem a sírással. Mindig rám jött a sírhatnék, ha valaki a közelemben sírt. És nem mondhatnám, hogy az utóbbi idő ne adott volna rá okot. Azt mondják, hogy a sírás megtisztítja a lelket. Hát nem küszködtem tovább. Magamhoz szorítottam Trixit és zokogni kezdtem.

Nem tudom, meddig állhattunk ott szipogva és reszketve egymás karjaiban. Trixi felnézett rám. A hüvelykujjammal elkentem az arcán a könnyeket. Megfogta az arcomat és magához húzott; hagytam magam. Megcsókolt, én pedig visszacsókoltam.

A következő percben már a másik szobában voltunk. Trixi erősen szorított magához. Felnyögött, ahogyan belednyaltam a nyakába. Kapkodva rántotta le magáról a felsőjét és mohón húzott magára. A fejemet a mellei közé fúrta, és végigcsókoltam a testét. A köldökpiercingjénél megálltam, finoman megérintettem, megcsókoltam, mint-ha valami talizmán lenne.

Trixi türelmetlenül húzott magába, a teste követelőzve feszült nekem. Megfeszült és felkiáltott, amikor a húsába mélyesztettem a fogaimat. Kétségbeesetten szeretkezünk, mintha egy örökkévalóság óta erre vágytunk volna. Úgy szorítottuk egymást, mintha bármelyik pillanatban örökre szétválaszthatnának minket. Akartuk egymást, akár a levegőt. Teljesen egymásba feledkeztünk. Nem foglalkoztam a hűvös szellővel, ami végigsimította az izzadságtól nedves hátamat. Csak mi léteztünk egymásnak.

Utána csak feküdtünk a széttúrt ágynemű között a párologó boldogságban. Éreztem, ahogyan Trixi puha, meleg mellei a mellkasomhoz lapultak, nedves combja a derekamhoz simul. A haját cirógattam, miközben a valóság lassan újra beszívárgott az érzékszerveimbe. Hallgattam Trixi lassú légzését és a nyitott ablakban táncoló árnyékokat bámultam.

– Úgy sajnálom! – szólalt meg Trixi halkán. Éreztem a testének rezgését, ahogyan beszélt. – Annyira hülye vagyok. Haragszol rám? Megérdelem. Minden szart megérdelek.

– Nem haragszom – mondtam és szoroson magamhoz öleltem.

Trixi hallgatott és szipogott.

– Apám meghalt – szólalt meg végül. – Balesete volt. Pár napra rá, hogy itt kívántam az ablakodnál. Nem akartam, hogy meghaljon, csak hogy tűnjön el, hagyjon békén. Aztán találkoztam ezzel a sráccal, aki először tök jó fej volt meg rendes, de aztán... Mindent elcsesztem és...

Elhallgatott és szorosabban bújt hozzám. Megfogtam a kezét és megszorítottam.

– Sajnálom mindent! – folytatta egy perccel később. – Sajnálom, hogy azután, hogy csak úgy leléptem, most visszajöttem és itt sírok, hogy milyen szar az életem.

– Semmi baj. Örülök, hogy itt vagy. – Megsimogattam a hátát. – Miután elmentél, elég szar dolgok történtek. Hiányoztál.

Felemelte a fejét és kipirosodott szemeivel rám nézett. Mosolygott; most először, mióta visszajött.

– Nekem is hiányoztál. – Visszafeküdt a mellkasomra.

– És miért hozzám jöttél? Nem lett volna más, akit jobban ismersz?

– Nem tudom – sóhajtott. – Csak valamiért ide akartam jönni. Talán azért, mert te vagy az egyetlen nem seggfej, akit ismerek a városban. Lehetne, hogy... újrakezddjük?

A fejére tettem a kezem és a hajával kezdtem babrálni.

– Én inkább folytatni szeretném.

* * *

Újra együtt voltunk Trixivel. Ezúttal azonban sokkal többet járt hozzám, mint korábban. Fogkefét is hozott, ruhái is voltak már nálam, és állandóvá vált, hogy hosszú, szőke hajszálatokat találtam mindenhol.

Nem volt azonban minden rendben Trixivel. Többször érkezett úgy, hogy látszott rajta a zaklatottság. Valami bántotta, talán aggódott vagy félt. Sokszor nem vette fel a telefonját, csak lenémította és hagyta csörögni, miközben félénken odabújt hozzám. Egyszer kérdeztem meg tőle, hogy van-e valami baj. Nem válaszolt. Tudtam, hogy nem mond el valamit, de nem faggattam. Úgy gondoltam, ismer már annyira, hogy tudja, tőlem nem kell tartania és majd elmondja, amikor készen áll rá.

Az egyik este elmentünk a városba az egyik bárba azok közül, amikben korábban is megfordultunk. Miután szétmentünk, nem igazán jártam el sehova. Miért járnék egyedül ilyen helyekre? A bárban belebotlottunk valamiféle versenybe vagy vetélkedőbe. Trixi természetesen játszani akart, így beneveztünk.

Nagyjából fél óra és egy ciánkék színű koktél után arra jutottam, hogy rémesek voltunk a játékban. A kérdések is azok a fajták voltak, amik a popkultúra egy közismert részének valami nagyon homályos részletére vonatkoztak. Trixi azonban nagyon beleélte magát és a fejébe vette, hogy ő márpedig győzni fog.

– Győzni? – horkantam fel és megforgattam az immáron piros színű koktélot. – Nem láttad a kérdéseket? Konkrétan egyet se tudtunk eddig. Illetve egyet tudtam majdnem. Esélytelen így győzni.

Trixi komoly kék tekintetét az enyémbe fúrta.

– Van egy tervem. Csak figyelj!

Figyeltem.

Kiderült, hogy a terve szimplán a csalás. Oda-oda hajlogatott a szomszéd asztalnál ülőkhöz meg bárkihez, aki a közelben a játékkal kapcsolatban mondott valamit, hátha elcsíp valami információt. Mintha azok, akiket lehallgatott, biztosan tudnák a helyes választ. Csak mosolyogtam az erőfeszítéseim.

Trixi vicces volt, ahogyan mindig, amikor túlságosan erőlködik, hogy elérjen valamit, ami igazából nem is számít. Ezért is tűnt fel azonnal, amikor a hangulata megváltozott.

Éppen a harmadik, immáron lila koktélot szürcsölgettem, amikor láttam, hogy idegesen sietve közeledik felém a legújabb gyűjtő körútjáról. Már itt tudtam, hogy baj van, a kérdés csak az volt, mekkora.

– Haza tudnánk menni? – kérdezte aggódó tekintettel. – Most.

– Persze – vágtam rá egyből és fölálltam. – Valami gond van?

Trixi nem válaszolt, csak ment tovább a lépcső felé, ami

felvezetett a kijárthoz. Hirtelen torpant meg, amikor három srác sétált le a lépcsőn. Azonnal tudtam, hogy ők a gond. Hármójuk közül a legalacsonyabb elvigyorodott, amikor meglátta Trixit.

– Hé, Trix, bébi – szólta.

A srác vékony volt és inas. Néhány tetoválás látszott a nyakán és fültágítók voltak a fülében. Az egész lényéből valami ellenszenv sugárzott, de lehet, csak Trixi reakciója befolyásolt. A két társa hasonlóan nézett ki.

Amikor a srác odajött, Trixi egy lépéssel közelebb lépett hozzám.

– Nem gondoltam volna, hogy itt futunk össze – folytatta. Végignézett rajtam. – Ez kicsoda?

– Az unokatesóm – vágta rá Trixi zavartan. Erre felkúszott a szemöldököm. – Most jött fel a városba és körbevezetem.

– Igazán? – A srác újra engem vizslatott. A kezét nyújtotta. – Zsolt.

Én is bemutatkoztam mint Trixi unokatestvére. Úgy döntöttem játszom a hirtelenjében rám osztott szerepet, ameddig ki nem jutunk és meg nem tudom, mi a fene folyik itt.

– Szóval ez miatt nem veszed fel a telefont? Vagy hívsz vissza? – Zsolt hangjában nem kevés szemrehányás érződött. – Hát ezt érdelem?

– Nem, sajnálom. – Trixi szégyenlősen lehajtotta a fejét. – Elfelejtettem. Láttam, hogy hívtál, de mindig volt valami és elfelejtettem.

Zsolt megfeszítette az ajkait egy pillanatra, rám pillantott, majd újra mosolygott.

– Semmi gond! – mondta végül. Kinyújtotta a karját és megfogta Trixi vállát; a lány láthatóan összerezett. – Gyere ide!

Trixi kelleetlenül közelebb lépett. A srác magához húzta, belemarkolt a fenekébe, aztán felemelte az állát és egy hosszú, zajos, nyelves csókot adott neki. A jelenetet látva megindult bennem valami, de nem léptem közbe. Nem csináltam semmit, pedig nagyon akartam. Azt kívántam, hogy ennek minél előbb legyen vége és végre mehessünk innen.

– Éppen indultunk haza – szólta halkán Trixi a srác karja között.

– És? – kérdezte Zsolt flegmán, miközben a lány hajával játszadozott. – Az unokatesód nem elég nagy fiú, hogy egyedül hazataláljon.

– Úgy volt, hogy hazakísérem – magyarázta Trixi nem túl nagy átéléssel. – Együtt töltünk egy kis időt, mert nem láttam már régóta.

Zsolt eltolta magától Trixit és rámeredt.

– Jól van – mondta a szokásos, egyáltalán nem őszinte mosolyával. – Akkor tölts időt vele. De ne felejts el hívni!

Végre mehettünk. Mikor kiléptünk az utcára, egyszerre sóhajtottunk fel, mintha egész idáig benntartottuk volna a lélegzetünket. Csendben indultunk haza. Meg akartam kérdezni, mi a fene volt ez az egész, de vártam egy kicsit, hogy Trixi magától elmondja-e. Nem szólt semmit, rám sem nézett, csak lehajtott fejjel ballagott mellettem.

– Ő volt az exed, mi? – szólaltam meg végül, amikor már kellően eltávolodtunk a bártól. – Nem szakítottál vele.

Trixi nem felelt. Megfogtam a karját és magam felé fordítottam; a földet bámulta.

– Miért nem szakítottál vele? – kérdeztem, bár a rövid interakcióból, amit láttam, volt egy sejtésem.

– Mert egy seggfej és... mert hülye vagyok – szipogta. – Mindig mindent elcseszek. Én csak...

– Nézz rám! – Megfogtam az arcát. Rám nézett; a sírás szélén állt. – Nem haragszom rád. Itt vagyok, csak mondd el, ha van bármi, amivel tudok segíteni. Nem kell félned ettől az alternatív seggfejtől.

Trixi pár pillanatig küszködött a könnyeivel, majd a karjaimba ugrott és elpityeredett.

– Úgy sajnálom – sírta. – Borzalmas ember vagyok. Egy hülye idióta.

Magamhoz öleltem, szívtam egyet az orromon és nagyot sóhajtottam, ahogy visszatartottam a síráskényszeremet. Dühösnek kellett volna lennem rá, elvégre nem szakított a pasijával, aki ráadásul a szemem láttára smárolta le úgy, hogy még csak nem is ellenkezett. De nem voltam dühös. Talán azért, mert elég nyilvánvaló volt, hogy itt valami nagyon nincs rendben, és segíteni akartam Trixinek. Még szorosabban öleltem magamhoz.

– Gyere, menjünk haza! – mondtam, amikor már valamelyest lenyugodott.

Kézen fogtam és elindultunk.

– Tényleg nem vagy rám dühös? – kérdezte a szemét törölgetve.

– Tényleg nem.

– De miért?

– Nem tudom – sóhajtottam némi habozás után.

– Tudod, amit arról mondtam, hogy miért mentem vissza hozzád – kezdte. – Hogy te vagy az egyetlen nem seggfej, akit ismerek. Azt komolyan mondtam. Én voltam a seggfej, és ezt nem érdemelted meg. Szeretném jóvá tenni, ha még lehet.

Megálltam, felé fordultam és megfogtam a másik kezét is.

– Én csak egy dolgot szeretnék – szóltam. – Hogy bíznunk egymásban annyira, hogy még egy ilyen ne legyen!

– Úgy lesz – mosolyogta szipogva Trixi. A könnyektől nedves arcán megcsillantak az utcai lámpák fényei. – Helyrehozom ezt valahogy, és nem fogok még egy ilyen hülyeséget csinálni.

Hirtelen sötétség borult ránk. Először úgy tűnt, egy lámpa megadta magát fölöttünk. Felpillantva azonban azt láttam, hogy az egész utca elsötétedett. Következőnek a gyanús némaságra lettem figyelmes, ami ráült az utcára; túl csendes volt és üres. Aztán megpillantottam az árnyékokat az egyik autó mellett. Magas volt, hosszú kabátban és valamiféle kalappal a fején.

Éreztem, ahogyan Trixi eltolja magát tőlem. Egyenesen a sziluettre meredt.

– Megint ő? – szólta halkán. A hangjában érződött a zavar és a félelem.

– Megint? – vontam össze a szemöldököm.

És az árnyékalak megmozdult. Akadozva, bizonytalanul, természetellenesen. Meglódult, aztán hirtelen megállt, meginogott, mintha részeg lenne, de valami egészen más benyomást keltett bennem, amitől kirázott a hideg.

Trixi megfogta a kezem.

– Menjünk – suttogta; a szemét le sem vette a felénk araszoló alakról.

Sietve elindultunk ki a sötét utcából, folyamatosan hátrapillantgatva. Csak akkor lassítottunk, amikor befordultunk a sarkon a már ismét kivilágított utcára. A fény némileg megnyugtató. Úgy tűnt, nem követett minket.

– Láttad már ezt a fickót korábban? – szóltam.

– Ja, egy párszor – válaszolta Trixi. – Igazából jó párszor erre-arra a városban. Nagyjából azután, hogy eljöttem tőled.

– Miután kívántál az ablaktól. A repülővel.

– Igen, azt hiszem. – Rám nézett. – Gondolod, köze lehet hozzá? Ő a szomszédod?

– Azt nem tudom, hogy a szomszédom-e – válaszoltam, majd egy pillanatra elhallgattam. Az utca túloldalán egy sötét lámpa alatt mintha őt láttam volna, de lehet, már megint csak a képzeletem pörgött túl. – Ami biztos, hogy ugyanezt a fickót kezdtem el látni én is, miután a mostani lakásba költöztem és kívántam az ablaktól.

– Láttad, hogyan mozgott? – hüledezett Trixi. – Mintha

nem tudná használni a végtagjait. Kiráz tőle a hideg. Nekem eddig mindig csak ott állt valahol a távolban és bámult mozdulatlanul, mint valami horrorfilmben. Most láttam először mozogni.

– Én már láttam mozogni. Nem mondhatnám, hogy tetszett. – Megszorítottam Trixi kezét. – Csak érvünk haza!

Nem láttuk a kalapos árnyat hazáig. A kapu csapódására megkönnyebbülten néztünk egymásra. Fölmásztunk az emeletre, végig a keskeny körfolyosón a lakáshoz. A különös szomszédom sötétbe burkolódzó ajtaja előtt elhaladva valami különös hideg futott végig rajtam, ami még a ruhám alá is behatolt. Trixi reszketve sóhajtott fel mögöttem.

Bementünk a lakásba, feloltottam a villanyt és bezártam az ajtót. Otthon voltunk. Minden örületet magunk mögött hagytunk az éjszaka sötétjében, a szűk, zsúfolt utcákon. A szobából azonban az utca zajai szűrődtek ki; megint nyitva volt az ablak. De nem ez volt, ami megtorpanásra készítetett a küszöbön, hanem a több mint egy tucat fehér papírrepülő, ami szerteszét hevert a parkettán.

TUJTAD?

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötete

HANGSKÖNYV változatban is elérhető

a MEK-en, illetve

a YouTube-on!

Szerepel a kötetben sellőtől a macskákig, vámpírvadásztól a zombivadászig, dombitörpétől a jetiig minden, még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!

MANÓPÖRKÖLT HOKEDLIVAL

11 magyar szerző 13 válogatott sci-fi és fantasy írása, a humor jegyében. Az írások főként a Lidércfény-en <http://v2.lidercfeny.hu/start.php> és a Fantasy Portal-on <http://fantasyport.extra.hu/start.php> találhatóak. Az összeállítással a műfaj vidámabb oldalát, egyben annak kiváló hazai képviselőit is szeretnénk bemutatni a hanganyagok kedvelőinek. (Nem csak) elmondja: Engler József.

Fazekas Zsolt: Hagyományok

Szenczi Gergely: Elit mágusok csapata

Tölgyesi Zoltán: Galamb Béla találkozása

Craz: Egy mondat, néhány vessző segédelmével

Cyrus Livingstone: Leharcolt legendák

Nyíri Eszter (Stíga): Vihar egy kád vízben

Varga Bea (OnSai): Jóvágású vérfarkas nőszülné

Kapitány: Vader és a rendszergazda

Bukros Zsolt (Maggoth): A Múltba Zuhant Úrhajós

Jimmy: Bambatök problémája

Balázsi Gábor (Xenoteph): Gyakorlat teszi a mestert

Kapitány: Pista bácsi és a Predator

Cyrus Livingstone: Egy aprócska tévedés

A hangskönyv ingyenesen és legálisan letölthető innen: mek.oszk.hu/12000/12080/

Könyvajánló

HomoErgaster

Edward Ashton: Mickey 7

Amikor értesültem róla, hogy jön-jön-jön(!) a magyar mozikba egy sci-fi, a Mickey 17 fellelkesültem. Szeretem a jó science-fictionöket. Nem sokkal ezután megpillantottam egy könyvesbolt kirakatában a borítót, és nyomban meg is vettem. Nem akarom hosszan cifrázni: ez a könyv egy remek sci-fi, minimalista szöveg, jó ötlet, és az író nem pusztán egy író, hanem kutató, és tanár is: rákkutatás-kvantumfizika.

A könyv, ha rászánunk időt, és nem a net, meg a gép előtt üldögélünk, egy délután kiolvasható klassz regény. Igazi telivér sci-fi. Azoknak, akik még szeretnek olvasni ebben a szomorú világban, nagy csemege.

Van ebben minden: némi testhorror – nem sok, csak amennyi kell –, az emberi jellem alapvonásaiból szükségszerűen kibontakozó jövőkép... nem nagyon vidám, inkább groteszk, látomások a technológiáról – az író ért hozzá. A humor kissé kesernyés, és ironikus... pont ahogy egy ilyen könyvhöz illik.

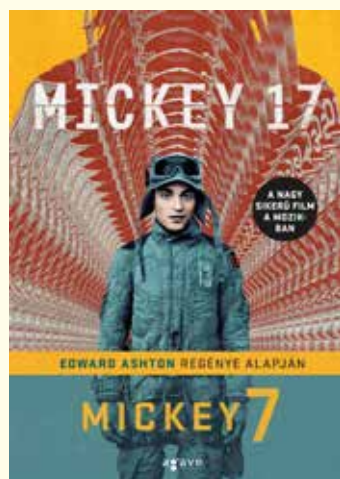
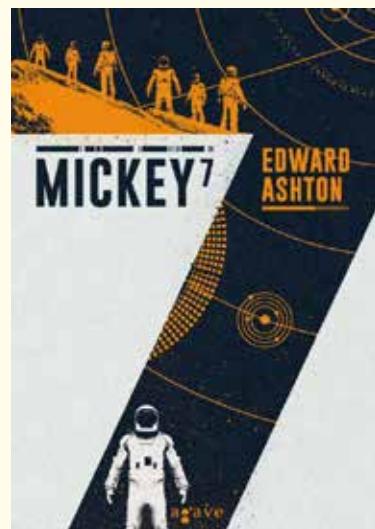
A jövőben a Földről kirajzó emberi diaszpóra próbál minél nagyobb szeletet kihalítani az univerzumból. Mérsékelt a siker, mert kevés az olyan világ, ami pont jó nekünk. De hát emberek vagyunk, ha kell, mindent kiirtunk magunk körül, csak nekünk jó legyen... Hát, még így se sikertörténet, de azért döcögve halad a maga útján. A Földet mára elfeledte az ember. Anno azért indultunk útnak, hogy lerázzuk magunkról a „buborékháborúk” rettenetét. Ez a fajta hadviselés a nukleáris háború rosszabb verziója: antianyaggal. Az űrhajók meghajtását is antianyag adja. A kolóniák lassan terjeszkednek, nem éppen ideális világokon próbálva fennmaradni. A könyv ismertet néhány kudarcot is.

Hősünk, Barnes Mickey az egyik kolóniáról indul útnak... nem egészen önként, sietve kell távoznia. Mivel nem sok választása van, jelentkezik „eldobhatónak”. Ez azt jelenti, hogy a testét-lelkét lemásolják egy szerverre, és attól kezdve ő csinálja azokat a veszélyes dolgokat, amikben nagy esély van meghalni. Ha megtörtént, klónozzák, és minden megy tovább.

Ismerteti a felfedezés: a test és tudat klónozása történetét. Tipikus emberi történet: egy megalomániás őrült zseni esete. Külön könyv lehetne.

Hősünk a telepeseikkel megérkezik egy jeges világra, amiről néhány fényév távolságból azt hitték, klassz hely... nem az. Az egyik küldetésben úgy tűnik, hogy menetrendszerűen elpatkolt, és klónozzák a következőt belőle... csak hogy nem halt meg.

Szuper sztori, mint már említettem, egy délután el lehet olvasni. Azt mondjuk nem igazán értem, miért toldották meg a filmben 10-el a Mickey-kat, erre majd az alkotás megtekintése adhat választ. Noha kíváncsi vagyok, kissé félek is tőle, mert tapasztalatból tudom, hogy a filmes „kreatívak” hogy szét tudják szarni a legjobb ötleteket is. Megtekintés után folytatom...

Mozijegy

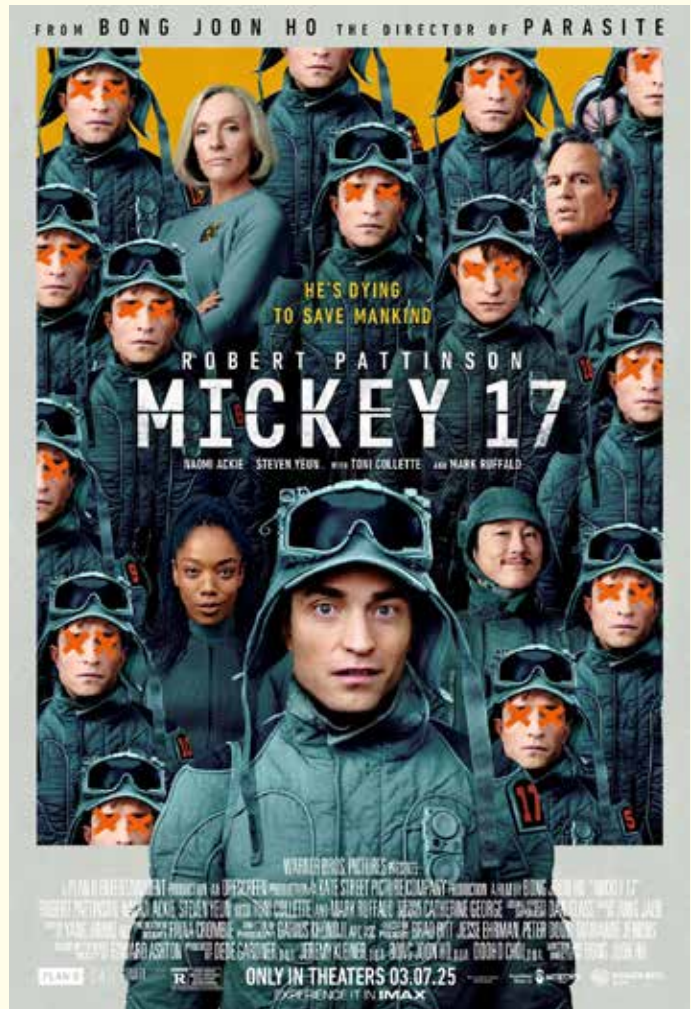
HomoErgaster Mickey 17

A Mickey 17 nem egy rossz film, de nem fog csúcso-
kat döntögetni a kasszájánál, ez látszik. A filmesek meg-
próbálták az amúgy homogén, nem igazán happy end
történetet a szuperhős „sci-fi” rajongók számára is
fogyaszthatóvá tenni. Ezt a törekvésüket siker koronáz-
ta, ám a történet emiatt elszenvedte azt amitől tartot-
tam: feldúsították, mit az uránt. Rengeteg mindent tol-
dottak bele, ami nincs benne, plusz szereplők, plusz
fordulatok. A „kreatív” munkatársak ötletei meglehe-
tősen szabványos pályán mozognak, klisékben, és
sablonokban tobzódva.

Mickey 17, és 18 közötti különbség a főszereplő, Robert
Pattinson jutalomjátéka, le a kalappal előtte. Bár a könyv-
ben ilyesmi nincs, tudtam értékelni. Természetesen a test-
nyomtatás történelme is Marvel-szintre lett lebutítva –
pluszban azzal, hogy a feltaláló egy szociopata (a könyv-
ben!), nyilván nem tudtak mit kezdeni –, de az eredeti
akkora ötlet, hogy még ezt is elbírták. Megoldódott a „rej-
tély”, miért toldották meg a főhóst tizzel. A plusz dolgok
miatt, ahogy gondoltam. Viszont elegánsan kihagytak
olyasmiket, amiből súlyos látványosság lehetett volna.
Nyilván ez sok lehetett nekik, vagy a kényes közönséget
nem merték kitenni ezeknek.

A film így is tizenhat éven felüli volt, lehet, hogy álta-
lam hiányolt dolgok kivették volna a piros tizennyolcba. A
melodramai fordulatok – lásd a „drámaírás művészete” c.
filmes biblia – és a szirupos végkifejlet ellenére is szóra-
kozható egy film. A színészek remekül játszanak, még
akkor is izgulsz, ha ismered az eredetét. Van humora is,
bár az inkább a némafilmek időszakát idézte valamiért fel
bennem. Egyes figurák pedig önmaguk paródiái.

A film látványos, és jól megkoreografált. Az idegen
bolygó őslakóit már a moziba járók által ismert elemekből
kreálták, így idegenül is ismerősök.

A filmről igazán nem is érdemes hosszan litániázni.
Ajánlom a megtekintését, remek móka. Bár szerény javas-
latom az lenne, hogy előtte próbáljuk meg elolvasni az
eredetét is. Tudom, hogy ez nem egyszerű ügy, én így
jártam el. Nem bántam meg.

Kohász

Eredendő bűn

Életet mondok,
vagy halált.
A feltámadást
kihagyom a sorból,
bűneim hosszú
listáját se mondom,
mert büntetésemet
magamban hordom.
Reggelenként arra
ébredek, hogy
szaporodtak a bűn-jelek,
hogy lelkem 64 éve
már, hogy nem hófehér.
De bűnöm minden
jóssággal felér,
mert ember vagyok.
Aki nem lehet bűntelen,
mondják. Egy őszöm
tiltott almát szakított
egy Édenkert nevű helyen.

kovacsfgabor

Viadukt

Viadukt szeli át a völgyet,
Akár komor sziklákon támaszkodó,
Gigantikus monstrum,
Mi csupa acél és szegecs.

Ott a szél örökkön süvít,
Tán a temérdek öngyilkos nevét,
Kik a bánat és reménytelenség
Elől menekülve, a kiutat keresték?

A háttérben vár magaslik nemesen,
Mint egy sziklából kinőtt remek,
Mit körbe zöld dombok,
És az ódon város ölel.

Lábam alatt a híd ívelt acéllábai,
Amik között csermely csörgedez,
Mit olykor vörösre színez a halál.
Lenézek, s a mélység belém pillant.

Játékos elmém zezugaiban,
Csalfa emlékek között,
Fondorlatos gondolatok cikáznak,
S majd agyonnyom a felismerés:

Erősnek hiszem magam,
Mégis oly gyöngye vagyok.

Erdős Sándor

Vakond Péter

Erdő szélén vakondtúrás
áll a fűben magában.
Fent az égen esőfelhő
gyülekezik javában.

Vajon ki a vakondtúrás
erdőszéli lakója?
Vakond Péter a kis vakond
nézeget ott aggódva.

Nemsokára megnyílt az ég
vizet zúdít a földre.
Péter szerint csakis azért,
hogy otthonát elöntse.

Nemsokára igaza lett
beázott az otthona.
Péterünknek az arcára
ráfagyott a mosolya.

Szegénykének a kis laka
olyan, mint egy akvárium.
Vízzel teli otthonában
úszni tudna maximum.

Vakond Péter kemény legény
nem is esett kétségbe.
Minden körülmények között
nyitott az új élményre.

Hogyha így hozta a sorsa,
nem fog ő sopánkodni.
Ezzel az új sorscsapással,
nem fog senkit vádolni.

Egyszer eláll az eső is
újra süt a napsugár
Kis házat elöntő víz is
elpárolog. Nemdebár?

Akkor hát újjáépíti.
Ácsol rá majd tetőt is.
Akkor is föld alatt lakik.
Vakond, vagy mi amúgy is.

jocker

Az élet

(HIQ trió)
Az élet,
Apró pillanat!
Semmiség!

Oly' rövid.
De, elhantolás...
Misemség.

Életem,
Jó-rossz gyűjtője.
Nem volt jóm!
*

(senrjú trió)
Kevés szerencse,
Pár egyezésem... enyész.
Ó, pechem... jelen!

Pech, gnóm-dühöngő!
Mért' haragszik rám? Ki ő?
Ez bizony örült...

Nem várt egyezés
Nem segített! Szerencsém?
Summa summárum...
*

(Apeva trió)
Az
Percek
Kreálók!
Nekem, így nem
Segítettek... Mit?

A
Ritka
dolgokban,
Mi sem volt jó.
Magányomban... Mit?

Sok
Mondat
Súlytalan...
Pech segített...
Na! Mindent? Semmit...

*Vecsés, 2024. szeptember 27. – Kustra Ferenc József –
íródott: alloiostrófikus versformában önéletrajzi írásként
és Afanaszij Fet: „Az élet” c. verse, mint ötletmű alap-
ján. [Fordította; Szöllösi Dávid műfordító]*

edwardhooper

Pipacsok

Égő vereskén nyílnak az égbe,
Selymes kékbe burkolva ömlenek,
Simogatják a bíbor eget,
Valahol a távolban kondul egy harang,
Virágfejekben barangol az álom,
S feketék omlanak a száron,
Pipacsok, remegő csillagok.

DadaistaB

Lélek kapocs

Tisztult a szellem kisütött a nap
Kibontva annyi terhet végül már nem üres a lap
Többé nem az illúzió kerget hanem a valóságzag
Nyugodt lett a lelkem kinyílt az új mag.

Az ösvény ad termet mi lágy és nem vad
Nem égnék a tervek a sakktáblán sincs matt
Néhol elesek ott hol kérges minden pad
Am aztán felállok mert a szívem gyöngyököt ismét kirak.

Színesek a kertek és lesznek is még majd
A dallamok is elvek amit a fogat hajt
Az őszinteség a kulcs mi nekem nem okoz már bajt
Gyógyul a végtelenben szárnyaló szép rajt.

2024. 10. 03. - Érsekcsanád

angyalka146

Átok földön

Átkozom a percet,
mit e romok között töltök:

hajdan múlt szerelmek,
vigasságok, bánatok fel-fel
villanó lidércfénye,
mint gonosz szellem,
vezet a lélek mélyére:
elveszejtve, megalázva,
bánatfolyó zuhatagába
sodorva.

Furcsa rom túra.
Gyötrelmes tortúra.
Mégis, érte élek!

Benne félek, álmodok,
remélek.

Natali Sanders

Egy el nem táncolt lépés...

egy el nem táncolt lépés
egy fülben maradt dallam
egy megtagadott kérés
szívem szorítja halkan
szatén-vörös pillanat
gyűrött lepedőn pihen
messze még a virradat
árnyam kuncog irigyen

Józsa Bence

Tündérország

Szívem szivárványként ragyog
Világomban, amelyet teremtettem,
Át a folyó túlsópartjára
Ott leszek én boldog és örök ifjú,
Oh, Istenem adj nekem hitet
Az idő most nem számít,
Utat török magamnak
Elmegyek, elmegyek
Tündérországba megyek.

Mártély, 2023 nyár

Ann Heart

Hajnali szél

Hajnali szél fúj,
Érintése fagyos
A nap már előbújít
Horizonton ragyog.

Sálam arcomba húzom,
Vastag kabátom melegében
Ballagok az úton
Bízva a nap erejében.

Tavasza van már,
De még tél az úr.
Magam mögött hagynám
A deres mélabút.

Szemem zöldre vágó
Színes kavalkádra,
De még szürke táj
Borul a világra.

2025. 02. 22.

atesz990

Mióta

Álmodj szépet hát,
Ez a te éjszakád.
Sok kis manó ölel át,
De egy csokolja szád.
Te vagy a legszebb,
Ne rontsa semmi kedved!
A szavaim odalettek,
Ha pár napig is, odatettek.
Olyan vagy, mint a legpirosabb rózsa,
Ezt gondolom, mióta láttalak azóta.
Szenvedéllyel figyelem a tekinteted,
S azt kívánom, legyen a legszebb heted.

Claudius Oltarimanus

Bébiszitter

Síri csendet kreál ő
A gyerekszobában
Gyerekszemek ugrálnak
Precíz markában
Kicsiny belszerveket rejt
A hűtőtáska
Az építőkockákon
Alvadt vér nyoma

Az éjjeliszekrényben
Gyerekefej van páclében
Rád néz a két szemével
Vele álmodsz ma éjjel
Jól fejlett falloszokat
Vitrinjébe rakja be
Az aprajával pedig
A macskáját etette

Altatót tesz sörödbbe
Míg focimeccset nézel
Kizsigerel téged is
Talán még ma éjjel
Csíkos pizsamád lesz majd
A halotti ruhád
Kivágja a veséid
Ha már elaludtál

Az éjjeliszekrényben
Gyerekefej van páclében
Rád néz a két szemével
Vele álmodsz ma éjjel
Jól fejlett falloszokat
Vitrinjébe rakja be
Az aprajával pedig
A macskáját etette

csabi6669

Köszönöm, Uram...

Köszönöm, Uram, az éjszaka csendjét,
a susogó ágak zöldellő beszédét.
Csöndes tanúja lehettem a végtelennek,
volt, hogy megértettem igédet.

Köszönöm a virágokat, a madarakat,
a hegységeket, a folyókat.
Testvérem lett a lélek, a könyved,
köszönöm az oltalmazó menedéked.

Köszönöm neked a helyet és az időt,
hogy megismerhettem a Nőt.
Köszönöm, hogy olykor engedtéll vétkezni ellened,
s nem csorbítottam szent neved.

Köszönöm anyámat és apámat,
kiktől megtanulhattam az élet lábbal nem tiporhat.
Köszönöm a múlt keserű árnyait,
s hogy nem hagytak magamra szárnyaid.

2021.01.06.

Kristálysólyom

Vihar '15

Odafent nagytakarítást tartanak.
Tolják-lökik a bútorokat,
Üveggolyót elejtenek.
Megreped,
és a fény, ami benn rekedt,
megnevezteti az eget.

Vízcseppek szabályos sorban
Mennek vezeték hasán
Tán azt kérdik: hol hulljak el?
Hol lehet az én Hazám?

Ólom lábakon a lég
Cammog, és kart-karöltve
Önmagába kapaszkodik.
Félelemmel van kitömve.

A föld libabőrös hátán
Mint a pihe, megmered
az emberi lélek, szőrös
rovarok az emberek.

galbena

Lidérc

Langy szellőben, nyári éjben
Lonc illata száll a légben
Kabóca szól, bagoly huhog
Nyárfalevél halkán susog

Függönyt a szél meglebbenti
Arcomat hold fénye fürösztí
Lelkem mégis oly nyugtalan
Álomtalan éjbe zuhan

A távoli vidék messzi sarkából
Lidércfénye villan éj homályából
Sebesen cikázik kékes-sárgás fénye
Mindjárt ideér a házunk közelébe

Jön, egyre jön közelít felém
Szegény lelkem menekvést nem remél
Szívverésem az éj-muzsikát elnyomja
Jön a gonosz pára, hogy életem kioltsa

Vörös köddé válik, elmém körbefonja
Tudatom lebénult, már a lidérc foglya
Elvesztem! Sikolt az elmém utolsó szikrája
Majd értelmem zeg-zugát a lidércköd átjárja

Elhallgat a bagoly, el a kabóca
Lonc illatú éj is eltűnik már tova
Lassacskán eszmélek, mozdulni testem kész
Látom, hogy kezemben ott van a véres kés

Az ágyban fekszik hitvesem, átvágott torokkal
Kiontott vére az ágyat megfesti bíborral
Fordul tekintetem, át a nyitott ajtón
Nem hallatszik zaj a gyerekszobából

A baldachinos kis ágy ott áll a középén
Benne a gyermekem vértelen-fehéren
Szívét átszúrta a jéghideg penge
Távol van e háztól az Isten kegyelme

Lassú léptekkel elhagyom otthonom
Félúton a véres kést kezemből hullajtom
Minek is őrizzem, nem kell az már nekem
Nincs már rá szükségem a lidérc magam lettem

Vissza se pillantok úgy haladok tova
Visszatérek ide minden nyár éjszaka

